ΠΟΡ
5.3.1

Τό Πρωτάτον Σημειωμά εἰς τήν ἀρχαίαν ὀργάνωσιν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τῆς Ἁγίου Ἐθνικοῦ τοῦ Ἄθω καί ~~τῆς Ἱ. Ἐπιστασίας~~ ἐφευρεθέν ἐν Ἀθήναις τῷ 1929.

~~Πάρος Α'~~

Ἀρμοδίως σαφήνειαν φανέρωνον σαφουσιάζουσιν οἱ ἅγιοι ἀγιορεῖται διά τῶν σημείων τοῦ Γρηγορίου Παλαμᾶ συχνά παραγαύνοντες διά διαφόρων σφραγιστικῶν καί ἀνιμάδων. Τό φανέρωνον τοῦτο ὀφείλεται εἰς τό ἀρίστερον Περιοδικόν τῆς μεγαλοσώφρονος Μεγαλοσώφρονος. Καί φαντάζεται τις ὅσος ἀριθμός διά ἐδωροφορεῖτο εἰς τά σχουσίαν ἀρχεῖα καί βιβλιοθήκας τοῦ Ἄθω ἐάν ἐξεδίδετο ἀναῦδα τοιοῦτον Περιοδικόν, ἐγγύτερον πρός τά σφράγματα. Παρ' ὅλην ὅμως τήν ἐπιπρόσθετον καί σπουδαίαν συνεισφοράν Κράτους καί ἀμερικοῖας «κατ' αὐτάς», οὕτω τό ἀγαθόν τοῦτο ἐπελύθη, διά μωρίας ἐν ἀμαρτίαις ὑποφάσεις. Ἀλλ' ἔστωσαν τοὐλάχιστον τά μεμηδῶμεν τοῦ σφρ[illegible]ήματος, ὅπερ εἰς χειροτέραν ἀσυγκρίτως τῶν ἐξόδων ἐπέρασον καί τήν συμφράν τῶν Τούρκων πρανείδι δουλεύοντες εὑρέσεν βιβλία ποικίλα εἰς Βενετίαν καί Λειψίαν κ.ἀ. μεταβαίνοντες ὑπερεόντως ἐξεδίδον, ἀλλά καί τυπογραφεῖον ἐν τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ συνεστήσαντο καί μαρτυρεῖ τό βιβλάριον: "Ἐκλογή τοῦ Ψαλτηρίου πάντος εἰς τά δοξολογίαν καί ὠχήν, συλλεγεῖσα μέν παρά τοῦ ἱερομονάχου διδασκάλου κυρίου Νεοφύτου τοῦ ἐξ Ἐφραίων] Κα[illegible] τοῦ μαχουβίου] Ἀφιερωθεῖσα δέ τῷ σεβ. πατρί ἡμῶν ἀθανασίῳ τῷ ἐν τῷ Ἄθῳ, νῦν πρωτοθρόνοις ἐπιδοθεῖσα συνδρομῇ καί δαπάνῃ τοῦ παναγιωτάτου ἀρχιμανδρίτου τῆς μεγίστης Λαύρας κυρίου Κοσμᾶ Ἐπιδαυρίου. Ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἄθω 1759. Παρά Δόσιμα Δωσίθεῳ τῷ Θεοῦ." [1] Ἰδίαν χίαν ὑπερόσοδος διά τήν Ἱστορίαν

[1] Τό τυπογραφεῖον τοῦτο: οὐ δίκαιον σιγᾶν, ἀφοῦ τό Πανεπιστήμιον τῆς Μόσχας ἐκδοθέν τῷ 1772 ἐτυπώθη εἰς Βενετίαν: ὁ Κεραμεύς γράφει, ὅτι καί δεύτερον βιβλίον ἐτυπώθη ἐκεῖθεν, γραμματικά τινα, ὅπου δέ καί ἄλλα (Βυζαντινά Χρονικά Πετρουπόλεως Ι' σ. 228). Μετεφέρθη δέ τό τυπογραφεῖον εἰς Βουκουρεστίαν, ἔνθα εὑρίσκομεν βιβλία ἐκδοθέντα ἐν αὐτῷ. Δεύτερα ἀποκαταστάσεις ἱδρύσεως τυπογραφείου ἔγινε τῷ 1768 ὑπό τοῦ Βασιλείου Γαβριήλ, ἀλλά μεταβάς καί ἀνοίξας ἐράνους εἰς Εὐρώπην ἀπό τῶν ὀρθοδόξων ὑπέρ ἀναυδάσεων τῆς Ἀδριανίας ἠδυνήθη νά ἔλθῃ εἰς Βενετίαν δι' ἀρπαγῶν, ἀλλ' εἰς χεῖρας ἀπαλλοτρίου τυπογράφου μεταβάν ἐπιτυχεστάτου. (Γ. Καυ. Δανιάνη Περί τοῦ σκοπείου τοῦ ἁγίου Ὄρους αἰτίου τοῦ πανιά. Ἐθνικοῦ," τόμος 1-322 ἐν Documente Românilor Τομ. XIII σ. 311-318 ὑπό Κρα[illegible])

τοῦ τόπου τοῦτου ἡ ἀναδίφησις τῶν ἀρχείων τῆς Ἱ. Κοινότητος. Ἄξιον λοιπὸν οὖν ἐνταῦθα τοῦ ἱερολογίου μνημονευθῆναι ἀποσπάσματα, ὅταν ὁμιλῇ ὁ ἱερεὺς Μεγεν ἀναχώρησιν ἔφιππον εἰς φῶς φέρει τὰ ἐπόμενα ἔγγραφα, τὰ ποιητικῶς φιλοσοφούμενα ἐντὸς τοῦ πόρου τοῦ Πρωτάλου εἴκοσι σφραγίσι κεκαλυμμένα, (εἰς τοῦτο εἶχε προάξει πρὸ ὀλίγου ἡ ὁ νοῦς Ῥώσσου ἀρχιμανδρίτου τῆς Πορφύρας Οὐδοκίνσκης), ὁ μνημονευθεὶς ἡ ἀποσυμπεπυκνωμένη ἐκεῖνη ῥήδη σύλλογία, ἡ φάνις κατεσθήσεται, ὅτι ποσῶς τὰ κεῖμενα ἡ χρόνος προσπαρεμβάλλονται εἰς τοῦ τόπου ἐν τῇ τῆς τῆς τοῦ φῆς ἐκδόσεως παντὸς εἰς τὴν ἀρχαιοτέραν ἀνήκουσιν. Ἡ κυρία ἀνάγνωσις κυρίως εἰς δύο ἐπιλεκτοὺς ἁγιορείτας, γραφεῖς τῆς θεολογικῆς σχολῆς τοῦ Ἀθήνησι Πανεπιστημίου, τοὺς ἀρχιμανδρίτας Χριστοφόρον Κρεβᾶν πρώην Ἰβηρίτην καὶ τὸν Παντοκρατορινὸν Ἀδαμάντιον, ὅσους μάλιστα χάριν ἐπιμελοῦς συμμετοχῆς τῆς τῶν Κοινῶν διοικήσεως, ἡ ὁδάνδη καὶ τὴν ἀπάρτιν, ἐπόρτης καὶ ἄλλος, τῆς ἐν τοῦ ἀρχαίου σκευοφυλακίῳ πρὸς διαφώτισιν καὶ ἐπίλυσιν διαφόρων ἐπιπλοκῶν. Ἐνεκεν πρόσκλησιν τὰ ἐξέλθῃ ἄκακτον φῶς διὰ τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τῶν δρομῶν καὶ παιδεύσεως, ὅστε μόλις τὰ κεφαλαιωθῇ τοῦ ταχοῦς καὶ σιδηροτρόφους τῆς μοναχικῆς ταύτης σοχείας εἰς τὴν ἀρτιωτέραν τῶν κοινῶν διαρρύθμισιν καὶ συμπεριφοράν. Ὁ μὲν πρῶτος τῆς ξενωρείδος ταύτης ἐστὶ σχεδὸν ἔτη ὡς ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Κοινότητος καὶ ὡς σκηπάρχης τῆς ἀδελφιάδος διαγένας, ἀφοῦ διὰ τοῦ "ἐξαπτισμοῦ": ἐπιφόρησιν σιφὰν ἄρθρων ἐθνικῶν καὶ περὶ τῆς ἐνιαίας καταστάσεως τοῦ ἅγιου δεσποτικῶν, περιέγραψεν ἐκεῖ ἐν ἐκτάσει καὶ τὸν δρομὸν καὶ τὴν χειροτονίαν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ τῆς Ἱ. Ἐπισκοπείας, ἐκεῖ δὲ διὰ τοῦ "Γρηγορίου Παλαμᾶ" ὑπὸ τὸν τίτλον: Νεώτερα πηγαὶ περὶ τοῦ

ἐνιαίωσις

[1] ~~Βλ. Πολ. Δ. σελ.~~ Καὶ παλαιότερον ἐδημοσιεύθησαν ἐκάστοτε ἐν τῷ ἀρχείῳ τῆς Ἱ. Κοινότητος ὑπὸ τοῦ μακ. Ἀλεξάνδρου Λαυριώτου. Ὁ δὲ μακ. Νικάνδρος Κ. Κωνσταντίνος ἐδημοσίευσεν χαριτωμένην μονογραφίαν περὶ τῆς ἀδελφιάδος σχολῆς ἐν τοῦ "Νεολόγῳ" τῆς Κυβερνήσεως τῷ 1886-1887 ἀρ. 5246, 5301, 5393, 5398, 5403, 5462, 5534, 5558, ἀλλ' ἀρχόμενος λέγει, ὅτι τοῦτον ὀλόκληρον δύναται ν' ἀναζητήσωσι τὰ περιεχόμενα τῆδε κειμένου δεινοπεριστοιχίνα. Ἐπὶ τοιούτοις φῶς ἐκρίνατο τὰ παρεκφθῆ ἐν τοῖς κειμένοις ὁ τοῦ Δ. Πολ. μακάριος. Ἄλλως δὲ διὰ τῶν "Νέων Πηγῶν" ἤνοιξε τὴν ὁδὸν ἡ ἀδελφιάδος

θορυβώδη τῶν θεωρειῶν τοῦ ἁγίου Ὄρους ἀδω ἐδημοσίευσε δεύτερα παλαιὰ γράμματα ἰδίως τοῦ τελευταίου τετάρτου τοῦ 18ου αἰῶνος.[1] Τοῦ δὲ θεμάτος αἱ δημοσιευθεῖσαι ἐργασίαι εἶναι μάλλον ἱστορικαὶ διαλέξεις, καὶ τοῦτο, ἐὰν ἡ ὁ κ. Κλινᾶς, ὑποβάλλων τὰς αὐτὰς θέσεις εἰς ἀξιώλογα ἔθη, ἀλλ' εἶχε τὸ εὐτύχημα καὶ ἀνεπιτρόπτως τὸν Ἰ. Κοινόβιον ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Κανον. Χάρτου, ἐν ᾧ τῷ ὄντι ἦτο ἀναγκασμένος νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὴν μελέτην τῶν κωδίκων τῆς τε ἀλληλογραφίας καὶ τῶν ἀρχείων τῆς Ἰ. Κοινοβίου. Προηγήθησαν τοῦ κ. Ἀθανασίου δύο οὐχὶ ἰσχυροῦ λόγου ἄξιαι διαλέξεις: 1) ~~Δύο καλόγεροι τῶν ἐν Κρόκῃ καὶ ἀρχαῖοι ἐπιτρόποι τοῦ ἁγίου Ὄρους~~[2] "Ἡ Ἐπισκοπεία τοῦ ἁγίου Ὄρους (ἡ ἐνοποιοῦσα δημ. ὀργάνωσις"[2] καὶ 2) "Δύο καλόγεροι τῶν ἐν Κρόκῃ καὶ ἀρχαῖοι ἐπιτρόποι τοῦ ἁγίου Ὄρους"[3] Σουσδαία καὶ ἀρωλόβιος εἶναι ἡ ἐργασία τοῦ ἐν λόγῳ λογίου ἡ δημοσιευομένη ὑπὸ τοῦ ἱστορικοῦ οὐχὶ τόσον εὐοδούμενον πόνον: "Οἱ γραμματεῖς καὶ ὑπογραμματεῖς τῆς Ἰ. Κοινοβίου". Τελευταῖον μνημονευτέος καὶ ὁ Γέρων Γαβριὴλ Σταυρονικητιανός, ὅστις ἐδημοσίευσεν ἐν ἀρώλοις: "Σφραγῖδες καὶ ἐπιγράμματα (!!) τοῦ Πρωτάτου τῆς Ἰ. Κοινοβίου (!!)".[5] Εἰς τὴν διατριβὴν ταύτην ἐδέησε νὰ γράψωμεν καὶ νὰ κατέχωμεν τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σοφίαν, μεθ' ἧς οὗτος ἀποφαίνεται ἐπὶ σουσδαίων ἐπιτηδεύματα ἀσαφεῖς καὶ βαθυτέραν μελέτην καὶ γνώσεις εὐρυτέρας τοῦ δέματος.[6] Ἐσχάτως ἐδημοσίευσεν ἐν τοῖς Κωδίκοις τῆς Ἰ. Κοινοβίου Κατάλογον τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἰ. Κοινοβίου ἀπὸ τοῦ 1788 μέχρι σήμερον.[7] Μετὰ τῆς αὐτῆς προκαταρκτικῆς καὶ ὡσαύτως ἀποφαίνεται ὁ Γέρων Γαβριὴλ περὶ τῆς καταγωγῆς

[1] Τομ. Β' σ. 362 ἑ. —Δ' 59 ἑ. ἐξαιρέτως ἐκαχέθη τὰ δημοσιευθέντα ἐνταῦθα ἔγγραφα δὲν εἶναι μεγάλης σημασίας. [2] αὐτ. τομ. Ϛ' σ. 292-298 καὶ 309-311† [3] τομ. Ζ' σ. 120-127. καὶ συνεχίσεως τοῦ ἐν τῷ κ. Γεδεὼν ἐν τῷ "Ἀθωνι" δημοσιευθέντος καταλόγου. [4] Τομ. ΙΓ' σ. 216-227, 264-279 καὶ 329-346 (ἐκτεταμένη σύνταξις) [5] αὐτ. Ϛ' 113 καὶ 176. [6] Ἐπίδι τὰ ἐν τῷ Παραρτήματι τομ. Ϛ' σ. 443-448 καὶ 478-481. [7] Τομ. ΙΔ' (1928) σ. 331 ἑ. καὶ ἰδιαιτέρως.

† σχετικὸν εἶναι καὶ ἄλλον ἄρθρον αὐτοῦ: Ἡ ἱστορία τῆς ἀστρονομίας ἁγίου Ὄρους καὶ Ἰ. Ε. Μονῆς (αὐτ. σ. 431-432)

του Πρώλου η της ανεπαναστάτου αύλου υπό της Επιστασίας, ίδιας, ας ονομ-
ρίζεται η ο κ. Αθανάσιος εν τω Περιόδω της δημοσιευομένης εργασίας.

Εις τας εργασίας ταύτας τας περιφανείς η ωρωτοβάθμιος διαβάτου τας τάξεις εύρεσιν αμέριστον των αγωνιζομένων χωρίων. Είναι τόλμης, διότι η τα μέσα πρ-
χειροί η τον καιρόν έχουσιν. Εκείνο, ὅμως ὅπερ χάνουν αὐτοῖς, ὡς η ἄμοιρε ωαρε-
τηρήσαμεν, είναι η γνώσις των εγγωρίων. Διά να ανορθώσουν τας τύχας εκ-
του δήμαρος ενημερότητα ωροαιτείται η γνώσις των προηγουμένων εργα-
σιών. Η ιστορία είναι μέγα οικοδόμημα· μέγας δε η τόλμη δυνατός εί-
ναι, δοτις ανεκάλυψε τους ιστορικούς νόμους η έδετο εδραίας τας βάσεις
του τοιούτου οικοδομήματος. Οι μετά ταύτα, ένεκα τούτου αναρμόν. Αλλ' η οικοδομία γίνεται κατά τοιούτον τρόπον, ώ-
στε ο εις να συνεχίσῃ το έργον του ωροκατόχου· εάν δεν γνωρίζῃ την ακρι-
βή δέσιν, η οι κατεφορά αυτού δύναται ν' αποβή εις βλάβην του οικοδομή-
ματος, η να αρχίσῃ εκ νέου, ότε πιθανόν να ωαρουσιάσῃ η το αυτό η εξάμβλω-
μά· η όταν μεν είναι το αυτό ωροδίδωσιν ούμόνον την ωαρεμφερείαν αλλά η
ον, όταν δε είναι διάφορον η ιστορική έρευνα δεν ωροάγει, αλλά μάλ-
λον εποικοδομείται. Η βιβλιογραφία είναι το ήμισυ της εργασίας επί παν-
τός θέματος. Τούτο ωνόμασαν εν Γερμανία Εύρεσιν". Είναι δε αυτονόη-
τον, ότι αν δεν γίνεται η ωροσήκουσα χρῆσις της εύρεσιν, αν δηλαδή
δεν γνώσιν τις, ωρίν η επιχειρήσῃ εργασίαν ιστορικήν να ωεριοχίσῃ
εκείνας· τας ωεριοχάς εκείνας αύξανε ωάντως τους κινδύνους, οίτινες
ενδεχόμενοι είναι ωολλοί ο κεδήποτε η αν ωράξῃ τις, νά εργασθῆ εκεί τε-
λειμπρίων ανεπαρκεῖ".[1] Οι αγορεύεται λόγοι, οχι δεν ωάντες οι νῦν γράφοντες
δεν δέχονται νά ενοποιήσωσι το ανωτέρω τόλμα ωράγμα, η διά τούτο αι ερ-
γασίαι αυτών η είναι εκ ανάγκης η ανεπιδόκιμοι, η μικράν έχουσιν αξίαν.

[1] Εισαγωγή εἰς τας ιστορικάς μελέτας υπό Langlois — Seignobos μετάφρ.
Λάμπρου (Αθήναι 1902) σ. 24 (Βιβλιοθ. Μαρασλῆ).

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἱστορικοὶ δὲ ἀλαζονεύονται περὶ τῆς ἑλληνικῆς τῆς ἀρχαιότητος φιλοτιμίας, ὅτε πα-
ρέχασιν τοῦς ἐν ἀνωνυμολογίᾳ διὰ τῆς σημειώσεως τοῦ Ἱερ. Μαχαιρᾶ, δημο-
σιεύσαντες ἔγγραφα τῆς τιμίας χρωστᾶ ἀπὸ παλαιοῦ ἐν τῇ Ἀθωνιάδι, ἐπα-
ρίας τοῦ Γιδιοῦ κ.τ.λ. Δημητρακάκη, ἐν ὀνόματι ἔργα τοῦς ὅλοι χρωστᾶ. ἀλλ' ἐ-
χομεν τῆς ἀναμφίλεκτον φαινόμενον: ὁ αὐτὸς γοῦν ἐν τῷ ἁγίῳ Δημητρίῳ ἐδημο-
σιεύθη, εἰς ἐν τῷ αὐτῷ "Γρηγόριον Μαχαιρᾶν" ὑπὸ δύο ἁγιορειτῶν ἀμφοτέρω
οὗτος ἐπαιδεύθη ἀνδρομηλαῖ τοῦ Περιοδικοῦ[1]. Ὁ ἀοίδιμος Νικόδημος δὲ ἐθαυ-
μάσθη τοῦτον εἰς σοφίαν, διότι σχεδὸν ἅπαν αὐτοῦ τὰ ἔργα εἶναι μεταφράσεις, ὅ-
σον διὰ τὴν φιλοπονίαν, ὑπομονὴν καὶ εὐρυμαθίαν αὐτοῦ νὰ ὑποφαίνωνται
καὶ ποικίλαις σημειώσεσι νὰ τελειώσῃ τοῦς ἐκδόσεις, παραλείψαν ἀμφιβό-
λου μόνον τὴν ἐκδοθεῖσαν σύγγραμμαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπίκλησιν ἔτι. Δὲν θοτι-
ω νὰ δυσανασχετήσωσιν οἱ ἀγαπηταὶ ἀναδρομοὶ καὶ διὰ τοῦτο τοῦτο ἐξ ἐπιτάγμα-
τος ἀδιφρεύτου καθήκοντος. "ἐλεγμὸν γὰρ ἐλέγξεις τὸν ἐλεγκτέον, καὶ οὐ μὴ φθονήσῃς αὐτοῦ
ἁμαρτίαν"[2]. Καὶ ἐπὶ τοῦ τέλους τῆς μετὰ χεῖρας πραγματείας ἐπιθυμῶ νὰ παρατηρήσω
τὸν Χαλάζονα τῶν ἐν τῇ Ἀθωνιάδι διδασκάλων καταρτίζων ἠγόνος τεχνίας τὴν μη-
μονευθεῖσαν χαρακτῆρα τοῦ Νικάνδρου ἐργασίαν, ὅτε κ. Ἀθανάσιος τῆς
τοῦ κ. Κυνᾶ περὶ τῆς Ἱ. Σταυρονικήτου δημοσιεύσεως. Ὁ δὲ ἱερὸν ἐβραϊκὴ
καταύτην νὰ ἀνοίξῃ τὸν Μαχαιρᾶν καὶ διέλθῃ τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Ἀθα-
νασίου· οὗτος δὲ σιγῇ ἀνεχαριτόμενος οὔτε ὑπαινιγμὸν ποιεῖται τῆς ἀλη-
θείας καὶ τοῦ ἀκριβοῦς καὶ τοῦ ἀκριβοῦς διαφεύγει· οὔτε ἀνεῖ νὰ ἐχθυνθῇ ἡ γνώσις ἐκεί-
νου καὶ ἀμαυρώθη. Ὁμολογούμενος τὰ ἔργα τῶν ἁγιορείτων, ἐὰν δὲ ἐκ-
τοῦ ἐκείνου ἐκείνας ἐξείψεις, δὰ καλέσῃ ὑπόνοιαν ἄτον εἰς τὴν σύγχρονον
φιλοπρωτίαν τῶν πολλῶν. Ἡ φιλοπρωτία μορφὴ εἶναι ὁ περίπατος ὁ διαν-

[1] Ἡλ. Γρηγ. Η' σ. 263 κ. κ. ΙΑ' σ. 378 κ. ἀνεῦ γραφῶν δὲ ἵνα ἀποφύγῃ τὴν ἀναφορὰν τῆς ἀ-
φορᾶ. [2] Λευιτ. 19, 18. Ὁ δὲ ἀρμόδιος τῶν ἐν Ἀθήναις δημοσιευομένων κανόνων ποίημα Ἰωάν-
νου Δαμασκηνοῦ ἐκδοθὲν ἐν τῇ Πύρᾳ Μυτιλήνης, ἐν ἀρχαῖος τῶν Ὀκτωήχων κανόνα
(6η. Ἐκδ. Βενετίας σ. 188-192. κ. Ἀθανᾶ σ. 184-188 καὶ ἐπειδὴ ὁ φῆμος ἀρχ. Κρυσόδο-
μος Δρυνιστάλης ἀνήγειραν διὰ τοῦ ποιητοῦ τοῦ κανόνος τούτου Ἰωάννου ἐπάρχου. Μαχαι-
ρᾶ τὰ δαίμονα τοῦ ἁγ. Δημητρίου, ἐν χειρογράφῳ τῆς Μονῆς αὐτοῦ ἀναφερομένῳ ἐκδοθέν δὲ
οὐδὲν ἐν ὄψει ἐκδεδομένῳ, ἐκδ. ἀνωτ. σ. 232-248.

δίκην φάσαν παραμελείαν, ὁ μέτριος ὁ συνδέων τοὺς συγγραφεῖς καὶ τὰς ἱστορίας αὐτῶν ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς προσοχῆς καὶ τεχνικοφανείας τῶν γνώσεων ἡμῶν. Οὕτω δ' ἐμφανίζεται τὸ ἐναίσιον καὶ ἐν τῇ ἱρεύνῃ· εἶναι τὸ πᾶν τὰ γνωριζόμενα τοῦ πρώτου ἀρχὰς ἑκάστου παράμματος. Ἐκεῖθεν ἂν τις θεωρήσειεν, εἰ ἀπ' ἀρχῆς μόνον ἐξετάσοιμεν τὰ παράμματα, ἐδημιούργουν ὁ μέγας ἀριστοτέχνης. Καὶ ἐν παρόμοιῳ μέρει τοῦ ἐν λόγῳ Ἡρωδείου ὑπῆρχεν ἀρετὴ καὶ παρόμοιος φιλολογία, ἣν ἔδει τὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν οἱ διαγραμματισταί. Ὁ κ. Π. Καρολίδης πρῶτος, ὡς ἄρμαι, διεξοδικῶς ἐπραγματεύθη περὶ τῆς Γ. Κωνσταντίνου καὶ Γ. Ἐπιφανείας, (ἄνευ νῦν συνδέσεως ἀναφορικῆς, διότι ἡ δευτέρα εἶναι κυκλοφορικὴ ἐξουσία τοῦ πρώτου, καίτοι κατὰ τὸ φαινόμενον εἶναι ὡς ἀναλόγη ἐνέργεια τοῦ ἴδιου ἀρχῆ), καὶ ἐξήλασε πολυμερῶς τὸν θεσμὸν καὶ τὴν χειρουργίαν τοῦ σωματείου[1]. Μετὰ ταῦτα δ' ἐπανῆλθε καὶ αὖθις ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ παρεμπεσόντος αὐτῷ πρὸς τὴν σύγχυσιν τῆς Ῥώμης καὶ τοῦ Βυζαντίου[2] ἐν ἄθροῳ ἐν τῇ Ῥωμ. συγκλήτῳ καὶ ἐν τῇ Γ. Κωνσταντίνου ἕκαστος σύνεδρος ἔχει τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θέσιν κατὰ τὴν ἱεραρχ. τάξιν, ἣν κατέχει ἡ Μονὴ αὐτοῦ. Ὁ πρῶτος τῶν λεγομένων (princeps) ἠρώτησε τὸν ἔχει τὸν πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἐν ταῖς Βουλαῖς, ἀλλὰ πρὶν τοῦ τὸν συγκλήτου εἰπεῖν τὰ πρωτεῖα πρῶτος ὑπὸ τοῦ πρωτοστατοῦντος ἤρετο πρῶτον πρῶτα ὁ princeps (primus sententiam rogari habitus deinde dicere) ὁ δὲ κατηρθρωμένος τὰ ἐπιθήματα καὶ τὰς προτάσεις καὶ διωθίνων τὰς συζητήσεις καὶ ἐρωτῶν τὰς γνώμας ἑνὸς ἑκάστου, ἤτοι ὁ πρόεδρος εἶναι ὁ πρωτοστατῶν, ὅσον ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ συγκλήτῳ ὁ ὕπατος, καὶ ἐν τῇ Βυζαντινῇ μετὰ τὴν καταργησιν τῆς αὐτοκρατορίας ὁ αὐτοκράτωρ κτλ.[3] Ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Γεράσιμος ἐν «Τῷ ἁγίῳ Ὄρει» ἔχει ὅλα ἐπιμελεστέρον ἀπὸ ἱστορικῆς ἱστορικὴ ἔννοιας. Ὅσα γράφει ἐν τοῖς 40 μνημείοις σχέσιν περὶ τοῦ Κωνσταντίνου καὶ Ἐπιφανείας ἀκολουθοῦσιν ἐκ μνημονευομένου φέρει 4.

[1] Ἡ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει, Ἀθῆναι 1896 σ. 31-81. [2] Ῥωμαϊκὴ καὶ Βυζαντινὴ πατριαρχεῖα ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει (Ἀρμονία Ἔτ. Α' 1900 σ. 38-41). [3] αὐτ. σ. 38-3, [4] Ἔνθ. σ. 315-356. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ παρεμβάλλονται καὶ ἀλλὰ ἐπιμελῶς ἐπὶ τὸ ἀκριβέστερον ἐν τῇ κατ. νόμῳ ἀναφόμενα· καὶ ἐν σελίδι πλειστῇ [illegible] ἐν τῇ Γρ. Παλαμᾶ, ἵνα ἐξαλειφθῇ ἡ γράφος. ὑπὸ τὸν ὁμοιοτροπίαν ταῦτα ἔγραψε καὶ ἐπὶ 5 σελίδων τόμους τοῦ Γρ. Παλαμᾶ [illegible] ἐν τῇ [illegible] [illegible]

ἔνους κατά φρόνημα τόν ἄνω ἐπουσιαζόμενον τό ὄνομα τοῦ Ἰ. Κοιν-
τηνος ἐκ τῆς ὀρφάνωσις τοῦ ἀρχαιοφρενοῦς τούτου σωματείου ἐμβάλλει εἰς
σύγχυσιν καί ἐκπλήξεις τόν θαυμασμόν. Ὁ ἄγχος ἐκφραστικῆς λάνοδεν ὁ
κρατάει τήν Ἰ. Κοινότητα "τήν ἀρχαιότητα τοῦ νόμου βουλήθη-
μαν" τήν ἀκρόλιθον τῶν ἀνεκφράστων καθημέναν ὀκταδόν ἐκλέ-
θαρμασμά μυστήρια". † Ἰδιαίτερη ἐκφραστικότης δίδει ἐκ τῆς πρόσκλησης μορ-
φῆς τῶν μελῶν τῆς Συνάξεως ἐμφανεῖ ἔκφρασιν εἰς τόν ἀφίερ-
ον ἐπιγραφήν, ὅπου ἀπό τοῦ κάτω ἐπόψεως εἰσέρχεται εἰς τά ἀίδοια καί ἐκφράζει
τό ἔδαφος ἀπό τῶν ἀσυνήθους μορφῶν τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ
Μανιάτου, ἵνα θαυμασίως ἀποκτήσουν αὐτάς ἡ χείρ τοῦ ἰσνόδου πανο-
σιωτάτου, ἐπί τῶν σημερινῶν ἀνεκφράστων τοῦ μοναχικοῦ βίου, ἐκ ἀνω-
νύμου διάστημα 1500 ἐτῶν! Ἐξ ὁμοιάζει ἡ ἐνδύνουσα αὐτοῦ πρός
ἔκφραν τῶν Γαλάτων, ἐπιβαρυνόμενα ὑπό τοῦ δράματος τοῦ Ἑλληνικοῦ
λαοῦ, ἐκ ἀποφάσεως ὁ ὑποκείμενος Εὐγένιος Melchior de Vogüé: Ἀνα-
γρά, γράφει, τῶν μελῶν τῆς συνάξεως ὄψις, ἡ κεφαλή, τό σεβάσμιον πα-
ράστημα, δίδουσι αὐτοῖς ἀρχαιοφρενοῦν καί ἐκφραστικήν. ἔκφρ. ἀναμά-
ξει τά χαρακτηριστικά τό σφόν φανατιζόντας εἰς αἰωνίαν ἐκφραστικήν". *
Ἀλλ' ὁ θαυμασμός τῶν ἀρχαίων ἐκείνων Γαλατῶν ἐξίσταται μέχρι τοῦ σύγχυσιν
τῶν ἐκφραστικῶν, ἵνα ἀποδίδουν ἐκ ὅλης ἔχουν ἀξιόλογοι ἀντίοι ἢ ἀνω
ἀγάλματα. κωλύει ὅμως τυπός Γαλάτου τοῦ ἀββᾶ Neyrat εἰπόντος
τόν κάμαμον μέχρις ἀναγνωρίσεως ἐμφανιζόντως τῶν μελῶν Ἰ. Κοινο-
τήτος: "Τό ἀνάν, λέγει, εἶναι μέγας ἐπί τῶν σωματικῶν τούτων κρεοπαν-
ίλος τῶν μαυρῶν χρωμῶν φαιάδων, αἵτινες σωματίζουσιν ἀμφιφρο-
φῆς ἐπί τοῦ σπόνδυλος ἐκ τῶν κεφάλων ὄψιν, ἐξ ἀλλήλων ἀνοιγεία
τοῦ κτίσματος ἐρρυτίδωσιν. Ἡ ἔκφρασις αὕτη τοῦ ἀρχαίου ἤθους
ἐκ ἀτονίας ἐπιφαινομένη ὑπό τῆς ἀφορίας τοῦ κτίσματος. ἐπιβε-
βαιοῦται διά τά ἀπάθη τοῦ σώματος ἐκ τῆς ἕξεως ὅτι εἶναι τό ἀποτύπω-
μα τῆς ἐσωτερικῆς ἐκείνης χαριστόλιθος, ἥτις ἐκφραστικῶς τοῦ ἀρχαίου
ἤθους, ἵνα διά τῆς αὐτῆς ἕξεως ἀναμένωσι τόν ἄνθρωπον (φύσει) ἐκ τοῦ

† Οὕτω ἐκ τοῦ Ἐμμ. Miller: Cet est plus ancien corps deliberant connu: ἔφαμεν.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ὁ παραμυθητικὸς οὗτος, ἂν καὶ συγκρός, εἶναι ἐνδιαφέρων διὰ τὴν κρίσιν, ἣν τὰ περὶ ἡμᾶς οἱ ξένοι, παρ' οἷς ὁ μοναχικὸς βίος εὑρίσκεται ἐν ἀκμῇ πρὸς τὸν ἡμέτερον ἀνήκουν. ἐν ἀναλόγῳ τούτῳ παρουσιάζεται σχεδὸν ταυτοχρόνως ἐν τῷ Λεξικῷ τῆς Γ. Καινότητος ὁ φίλος κ. Μ. Γεδεών ὁ τότε ~~τὸ 1876~~ κατὰ πρῶτον τὸν ἄθλον ἐπιστιγάμενος καὶ γράφει μόνον τόδε τὸ ἐπίκαιρον τοῦ Δικαίου ῥητόν: "Γίνου μὴ γινώσκων, καὶ ἄρχου σιωπῶν." ἴσως συνέτριψε ἢ ἀνεκίνησε τὰς σκέψεις τοῦ ἀββᾶ, ἴσως ὅμως ἐν τῷ Λεξικῷ ἀδὲν τοιοῦτον ἐλογίσθη νὰ γράψῃ κατηγόρημα. Ἐναντίως δὲ ὁ εὐγενὴς Ἑλλήνιος ὁμολογεῖ ἀνδιπφέρων ταῦτα: "Ἐν τούτοις καὶ αἱ ἡδοναὶ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὅσον αὐτὴ ἐνοφείλει ἐμφέουσι σήμερον ἐν τῇ Καινότητος ταύτῃ ἐνοάρχει ὅμως δεμελοφόρος παρεκδόντος, ὅστις οὐ κ' ἄδοξον κοσχάνει, καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον κοσχάνει ἀξιὰ τῆς ἀκροσκῆς ἡμῶν. Οἱ τόποι καὶ τὰ ἤδη, τὸ γνωστὸν κοσμῆμα ἄδυτον ἡμῶν παρουσιάζουσι τὸ παρεκδόν τοῦτο μετὰ τοσαύτης χαλαμμένης ἀκριβείας, ὥστε τὰ φανταζώμεθα, ὅτε ζῶμεν ἐν αὐτῷ. Ὁμοιάζει τοῦτο πρὸς σκηνὴν θεάτρου, ἐν ᾗ ἡ παραμυθητικὴ τοῦ διαλόγου, τῶν ἐνδυμασιῶν κλπ. εἶναι ~~[illegible]~~ ἀναμφίλεκτος, ἀλλ' ἐν ᾗ οἱ ὑποκριταὶ δὲν εἶναι ἐπιδεικτικοὶ κατὰ τὸν αὐτὸν βαθμὸν τῶν κοσμῶν, ἅτινα ὑποκρίνονται. Ὁμολογοῦμεν διὰ τὸν ἐπίλογον τοῦτον παρεκδόντος δυνάμεθα ν' ἀναθεωρήσωμεν τὰς παραπάνω τῶν μοναχῶν γενεάς, μὴ ἐπιφορτιζόμενοι οὕτως ἱστορικοῦ τόμου, οὗ ἄνευ οὐδεμία ἐξήγησις. (παραλείπω χάριν εὐρυθμίας ὁ συγγρ. παραλάβῃ τὸν μοναχικὸν βίον πρὸς τὰς διαφόρους φάσεις τῆς ἐν Ἄθῳ ἀποχρώσεως).[2]

[1] Τὸ "ἐνδόμυχον τῆς Ἱερᾶς Καινότητος" ἤνοιξε τὸ 1874. τῷ 1875 ἐγράφετο ὁ de Vogüé. 1876 ὁ Ἀλεξάνδρος Γεωργίου Βόμπας φοιτῶν ἀπὸ τῆς ἀκαδημίας ἐν Ζαχάρῃ (Ἐζαχάου) καὶ τὰ αὐτὰ ἔτη: "Μαρκὼ Γεδεὼν συντάκτης ἐφημερίδος Κρωμαῖος ἐν Κλάδῳ," καὶ τὸ 1881 ὁ μέγας Δοὺξ τῆς Ρωσσίας Κωνσταντῖνος κτλ.
~~[illegible] Κλάδος τ. Κ. (1881) σ. 321~~

[2] "ἐνθ' ἀνω. σ. 321.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἐξ τῶν ἐπιστήμων ἐπιστολῶν τῆς ἀρίστης τῶν τοῦ ἄθω τραγῳδιῶν μεγάλη τῶν εἶναι ὁ Κων. φρεαρίτης, πρόλογος τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου καθηγητὴς τοῦ Νομικοῦ, ὅστις γράφει τὰ ἑξῆς ἀξιοσημείωτα περὶ τῆς ἱερᾶς ἐνάστως.

Ἡ δεῖ εἴκοσιν σεβασμίων γερόντων (ἦσαν ἐν ἀχήρᾳ συνεδρίᾳ) τῶν ἀρχαίοτων ἀσχῶν, πάντων τοιρεβεβυγμένων μέχαιναν ἐξ ἀρίου σιωπήν, ἐφ' ᾗ ἐπωμαρίζε τοῦμν χωνός καὶ μαυρός, τύπῳ καθηρέων, σιγάντων, εἶχε τι ἀληθῶς ἐντυπάχον. Ὁ τερόνδρος μια ἀνηύδνε τρόπος τοῦ λόγον .... ἔχβον δάρρος καὶ κοῦφον μετ' ἐμοῦ ἐξ διαφόρους συνομιλίας μαρτυρούσας ἀγάπην καὶ πόνον. Δυσλοχῶς οἱ τερπνηλαὶ τῆς ἑστίας ... δὲ ἀπαστρίδη σαν πάντοτε ἀ τὴν φιλοξενίαν μετ' ἧς ὑποδέχονται σύνδυν αὐτοὺς οἱ πάλαι τοῦ ὄρους. Ἀλλ' οἱ μὲν καλυχράσθησαν τὴν μεστοσύνην αὐτῶν, οἱ δὲ ἐπαγίρισαν καὶ ἐπιμείνησαν τὴν πάντοχοῦ διαπωδνιθεῖσαν αὐτῶν ἀμάθειαν, ὅστις τὸ ὄρος ἦν σχολὴ τῆς δεξιότητος, οὐχὶ δὲ τόπος ἀσχῶν τερπνῶν καὶ ἀσυνήθους, σεμνότητος ἡδονῶν καὶ τερπνότητος πάθῶν, ἀ καταρδοῦνται καὶ ἄνευ πόνων καὶ μεγάλων γνάσεων. Μηδὲν δ' εἰλάνδα διὰ τοῦτο νομίσῃ, ὅτι συνηγορῶ καὶ ὑπὲρ τῆς ἀμαθείας τοῦ τόπου ἡμῶν, ἢν ἐξ ἑνὸς μὲν ἡ ὑπάρχουσα δυσκία, ἐξ ἄλλου δὲ ἀσύγκριτος ἀχωρία διαπνέουσα, καθέστηκε τὸ τερπνόν ἀντικείμενον τῶν αἰωνίων σπουδῶν τῶν ἐναντίων. Τὸ ναντίον δὲ μᾶλλον φρονῶ καὶ πιστεύω ἐν συνειδήσει, ὅτι ἐνόσῳ ὁ τόπος δὲ ὑπόδειξε διὰ τῆς ἀρετῆς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς καλλίστου ἐμπνεύσεως ἐν τῇ ὑψηλῇ ἠθικῇ πρόοδῳ, ἐν τῇ τελειότητι, ἡ ἀνεξάντλητος πηγὴ τῶν ἡμῶν δόξῃ νοεῖ αἰωνίως, σταθερὰ μένει τοῦ μόνου ἰσχυροῦ μοχθοῦ, ὅλη δύναται ν' ἀνυψώσῃ αὐτὴν εἰς τὸ μέγα ἐκεῖνο ἠθικὸν ὕψος, ἐξ οὗ ἐπιζήτησε τὴν ἡ ἀποκαλύψεις τῆς ἀθανασίας αὐτῆς" Ἐπιλοῦν δ' ἐφέξῃς τὰ τῆς ὀργανώσεως ἀναφορᾶ: "Τὴν δὲ ἦν ὁ οὕτω ὀργανώσας τὰ ἄτα ἐν τῷ ἐν τῷ ἡμέρᾳ τῆς μεσαιων. ὀρθοδοξίας ἔδωκεν ἡ σωφρόνος πολιτεία μετ' ἐμφόρου ἐπιφοφίας, κοινῆς σοφίας, ἀρχῶν πανοίας καὶ δημοκρατικῶν ἀρετῶν!" [2]

[1] Περιόδους Μακεδονίας καὶ ἐξάσσης πόλεις, μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἀποσπασμάτων μεγαλοπρέπων, (ἐπιμελείᾳ) ἡ μέρι ἐν Πανδώρᾳ Ἔτος ΙΔ'-Κ' (1865) σελ. 168-169. [2] σ. [illegible]

Ὁ μέγας Βυζαντινολόγος Γερμανὸς Ἐρν. Gelzer ὀξύτατον ἐμπνευσμένον ψυχάριον ἀφιερω-
διὰ τὴν ἀρχαιοφανοῦ μορφὴν τοῦ Ἅ. Κοινόβιον καὶ ἐνταῦθα ἄρθαι εἰς σοβαρὰς
περὶ τῆς διαφορᾶς τῆς ὑφισταμένης μεταξὺ τοῦ ἀρχαίου καὶ νεωτέρου κόσμου,
διότι ἐπικοσμήσεις μεγάλην σπουδαιότητα ἀποδίδου εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐνέργειαν τῶν
ὑπερφυείων δυνάμεων, ἐνῷ ὁ νεώτερος περιορίζεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν ἐνταῦθα
κόσμον. Ἐνταῦθα, λέγει, ἦσαν ἐνδεδυναμωμέναι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάλαξιν
"αἱ ἀναλογοπαράδοξοι δημιουργικαὶ ἰσχύες", αἵτινες ἐφοηγοῦντο κατὰ σει-
ρὰν τῶν ἄλλων κρατικῶν ὑποδέσεων. οὕτω κατὰ τὸν κανονισμὸν τῶν
Ῥωμ. συγκλήτου ὑπῆρχον αἱ res divinae πρὸ τῶν κοσμικῶν ὑποδέ-
σεων res humanae εἰς τὸ θεῖον ἀφορῶσαι πράξεις.[2] Οὗτος ἄριστος γνώστης τῆς ἑλληνικῆς κατὰ τὸ 1901
ἐπισκεφθεὶς τὸ ἅγιον Ὄρος καταλήφθη ὑπὸ δέους. ἐνδυσιασμοῦ μόλις ἠ-
δύνατο τὸ Πρωϊάτον καὶ οὕτωσιν ἐκείθεν τὴν πρὸ τοῦ Πρωτοσταλίου ἐμφά-
νισιν αὐτοῦ " Οἱ δορυφόροι, λέγει, ἀρδάριδες ὀνομαζόμενοι μοῦ ἔδειξαν
μίαν οὐχὶ σπουδαίαν μεγάλην κλίμακα[3], φέρουσαν πρὸς τὸ ἀνωκοῦσταλα ἐπεκτεινομένη
κυκλικῶν γραφείων τῆς Διοικήσεως τοῦ Ἄθω. Ἔκρινα τὸν λόγον μου πρὸς τὸν πρε-
σβύτερον, τὸν πρωτοσταλίτην Δωρόθεον τὸν Ἰβηρίτην ἀκριβῶς κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ
γραφικοῦ τύπου τοῦ πατριάρχου Νείλου τοῦ ἔτους 1383 : Ἴδιον ἀξιοσέβαστον πρῶτε
τοῦ θείου καὶ ἁγιωνύμου Ὄρους Ἄθω.' Ἔχαιρον ἐν τῷ ἁγίῳ καὶ ἀξιοσεβάστῳ χειρὶ τοῦ
ἡμετέρου θεοφίλου, τοῦ ὀνομαζομένου πατριάρχου τὴν συνταλήρισιν ἐπιστολήν, τὴν
ὁποίαν ἴδοὺ εἰς τὴν ὑμετέραν ἁγιότητα παραδίδω." Ἀλλὰ περαιτέρω ὁ ἀξιοσέβαστος
πρόεδρος δὲν μὲ ἀφῆκεν νὰ προχωρήσω, διηυθύνθη πρὸς ἕνα κελλίον νὰ αὐθανλί-
σῃ ἐν κοσμῷ ἠρμοσμένῳ δόμῳ καὶ πρὸς τοῦτο δὲν ἠδύνατο ἀοὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐπιδεμίαν

[1] Vom heiligen Berge und aus Makedonien ... Leipzig 1904 σ. 1-10 die Athosgemeinde. [2] ἐν ἀρχῇ τοῦ κεφαλαίου. [3] Κλῖμαξ ἢ ἐπιμήκης κλίμαξ ἀνε-
σκε μέχρι πρόσκαιρον, ὅτε καταπεσόντος τοῦ ἐμπροσθίου τοίχου ἠναγκάσθη ἡ Σύνα-
ξις νὰ μετοικήσῃ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ νὰ διατάξῃ τὴν κατεδάφισιν τοῦ σπα-
δρωμένου Κοινοβιακοῦ μεγάρου.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

διά τῶν ἑξῆς: "παραπαχῶ, παιδιά!", ἀνέκραξε τόν ῥοῦν τῆς ὑγρωτάτας μου χ ἤδη μετά πάσης ὁρμῆς ἤχθη εἰς πέτρας ἡ ὑποδοῦς, ἀφοῦ μοί προσηρέρη ταφφὶς χ χρυσό χ σιγαρέττα(!)ης μοί ὑποσχέθησαν τήν διά τάς μονάς ουσιαστικήν ἐπικοινωνίαν." Ὁ δέ Fr. Gasse Πρόγματείαν ἱστορικήν γράψας περί τῶν ὁρμῶν τοῦ ἁγίου Ὄρους εὑρίσκει τόν κρίκον τῆς μοναστηριακῆς δημοκρατίας ἢ μοναχικῆς ὁμοσπονδίας εἰς τήν διαμόρφωσιν τῆς Ἁ. Κοινότητος, ἔνθα τά ἰδιαίτερα συμφέροντα συναρμόζονται πρός τά γενικά. Ἐξουδετερώνει χ τραστικήν πάντων ἀξίαν θά ἔχῃ τό σύγγραμμα τοῦ φιλίου Meyer: Ἐπίσημα ἔγγραφα διά τήν ἱστορίαν τῶν Ἀθωνιτίδων μονῶν, ὅπου διά τῶν σοφῶν Προλεγομένων χ τῶν διαφόρων σημειώσεων εἰσάγει τόν ἀναγνώστην εἰς τήν ἱστορικήν διαμόρφωσιν χ ἐξέλιξιν τοῦ ἀγορευτικοῦ καθεστῶτος. Περί δέ τῆς ὀργανώσεως τῆς Ἁ. Κοινότητος ὁμιλεῖ ἐν ἐκτάσει εἰδικῶς εἰς τό Γ' κεφάλαιον: Die Verfassung der heiligen Berggemeinde.[4] Χ ταύτας μέν τῶν ἐκκλησιαστικῶν χ ἐθνικά τῆς χρώσης χ ἔνεκα τῆς σωματικότητος ἴσως συγχωρεῖται τοῖς ἀγορευτάς ἡ ἄγνοια, ἀλλά ποίαν ὑπόφασιν δύνανται νά προβάλλωσιν, ὅταν περί τῶν Κοινῶν τοῦ ἁγίου Ὄρους γράφοντες ἀποφαίνωνται ν' ἀναφέρωνται εἰς τό κύριον χ ἐκδοτικόν σύγγραμμα τοῦ τόν βίον αὐτοῦ σχεδόν περί τούς μοναχικούς ἀφιερώσαντος θεσμούς ἱερομονάχου κ. Δημ. Πετρακάκου, χ ὅστις διανεμηθέν κατά δεκάδας εἰς τάς Μονάς κοινόβιον χ ἀποκοινόβιον κατέκαιε, οὐδ' εἶναι ἀνάγκη νά εἴπῃ, ὅτι ὀνομάζεται: Τό Μοναχικόν Πολίτευμα τοῦ ἁγίου Ὄρους Ἄθω. Ἐάν εἶχον τήν ἀποδοχήν νά εἰσέλθωσι τήν χεῖρα ἀπό τοῦ τραπέζου εἰς τήν βιβλιοθήκην οἱ διαπρεπεῖς σύγχρονοι διαφόροι βοηθάφα θά διεφωτίζοντο ἀρκούντως ἐκ τοῦ κεφαλαίου Κυρίκιν ὀργά-

[1] ἔνθ' ἀνωτ. σ. 66-67. [2] De claustris in monte Atho sitis commentatio historica, Gissae 1865 σ. 52. [3] Die Hauptturkunden für die Geschichte der Athosklöster... Leipzig 1894. [4] αὐτ. σ. 29-36 ἀλλά χ ἐρεῖς ἐν τῇ ἀναγκαίᾳ ἐπιτάχει τοῦ Ἀθωνικοῦ ἀναφέρει τάς ἐκτενεστέρας ἐπιστολάς διαφυλάσσουσας. Κατά συνέχειαν ἐκτενεστέρα πραγματεία περί Ἁ. Κοινότητος, ἐξ οὗ μαθ' ἑκάστην τήν ἐποχήν ἔφερε τό ὄνομα Μεγάλη Λαύρα τῶν Ἑλλήνων, Πρωτάτον Κοινόν Μονῶν, χ Δικαία τῶν Καρεῶν. Καθέδρα πρώτων τῶν πρώτων ἐν ἐκκλησιαστικῇ μεθόριος τοῦ Ὄρους ἐκκλησίαν τοῦ Ἱερισσοῦ, ὅστις μαρτυρεῖ ἐκ δύο εἴκε διαφορετικά κείμενα πολλά αὐτοῦ τάξιν ἐκεῖ τοῦ Ὄρους.

συνέδριον, εἶχον τεχνίαν γνῶσιν τῶν ἐξ. φυλοκοδόμων τοξοτεμαχίων
ὧν ἡ τελειοτέρα μορφή τῆς διαλύσεως εἰσοπροσλαμβάνεται ἐν τῇ πρόσ
χειν δεκαετηρίδων ἐν Ὀξυρύγχῳ τῆς Αἰγύπτου ὑπό τοῦ Ἄγχου Κοινο
ἀνεπτυγμένη Ἀθηναίων πολιτεία τοῦ Ἀριστοτέλους. τοιαῦται δημοκρ
τικαί ἀμφιφυεῖς ἀρχαί ἐπικρατοῦσι τῆς Ἑλλάδος. ἀλλ' οὐ μόνος παδαγωγό
τόπον ἠκολούθησε μᾶλλον τῷ ἀρχαιοτάτῳ παρ' Ἕλλησιν ἀμφικτυονικῷ
συνεδρίῳ, ἢ τάς μεταγενεστέρας συμπολιτείας τῆς Ἀχαΐας καὶ Αἰτωλίας.
Οὕτω ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ πολιτεύματι τρεῖς κυρίως ἐξουσίας τοῦ κέντρου
δεῖον νά διακρίνωμεν, ἢ οὗ ἔχουν οἱ ἀρχαῖοι μόρια τῆς πολιτείας.

τέα σειρά Α'. Πρυτάνεον ἢ ἐκκλησιαστήριον Πρυτανεῖον[1] Ἦτο ἡ μόνη διαρκοῦς ἀρχή συ
κεντρούσα τήν ἀνωτάτην ἐξουσίαν καί δοίκησιν τοῦ τόπου, τό σύμβολον
τῆς αὐτονομίας τοῦ Ἄστους. Ἀποκεῖτο ἐκ τοῦ Πρύτου οὗ ἱεροῦ τῆς
θεοναχικῆς Πολιτείας καί τῶν συμβούλων αὐτοῦ. τοιοῦτοι ἦσαν ὁ μέγας
οἰκονόμος τοῦ ὄρους ἢ τῆς Μέσης ἢ ἀνωτέρω οἰκονόμος[2], ὁ ἐπιμελητάρ
χης τῶν ἱερῶν λαύρων τῶν Καρῶν, καί δύο οἰκίαι ἐπιτηρηταί. Οἱ

[1] Μεγάλη Μέση ἐν ἀνεπτύχθη ὁρός τῆς Μέσης τῶν μονῶν, οὗ ἐν Λαύρα π.χ
ἐλέγετο τό Κοινόν: "ἐλαίας γάρ οὐδεμία ἔκειτο ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἁγίᾳ Λαύρᾳ, εἰ μή πάσαι
εἰσί τῆς μέσης;..." (Α' Κανδ. Ὁμολ. Ιε' αὐτόθι σ. 2ᾳ ἡ ὥραξις εἶναι ἰδ. 16' χίων.
Χίγκλαι καί ἁγία μέση καί ἀνωτέρω μέσον). [2] Δεν νομίζω δε ἐπάρχον δύο οἰκο
νόμοι ἐν τῷ Πρυτανείῳ, οὐ δά σφρήγελόν τις ἐν τοῦ μεγάλου, τοῦτο φροντίδη ὥρας
διαφορά τοῦ οἰκονόμου τῶν μονῶν.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

πρῶτοι δύο πατρικὸν συνοδικὸν θρόνον διὰ τοῦτο ἦσαν πάντο-
τε ἡγούμενοι ἢ ἀρχῇ προϊστάμενοι τῶν μονῶν. Πλὴν τοῦ τρία-
κοντάτους τούτου συμβουλίου, ὁ πρῶτος εἶχεν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ τὸ
προσωπικὸν τοῦ Πρωτάτου, οἵτινες λέγονται <u>τιμητικοὶ τοῦ Πρωτάτου</u>,
ὅπως "οἱ τιμητικοὶ τῆς ἁγίας Σοφίας". Τοιοῦτοι ἦσαν ὁ νομικός,
οἱ ἐφημέριοι, οἱ δομέστικοι, οἵτινες τὸ ὑπογράφονται εἰς πολλὰ ἔγγραφα
διπλωματικὰ τοῦ Πρωτάτου. Ἡ οὕτω συγκροτουμένη ἀρχὴ ἦτο συγχρόνως
διοικητική, δικαστική καὶ ἐκτελεστική. Ἦτο ταυτόχρονα ἐκφραστὴς <u>τῆς Κυβέρνη-
σεως τοῦ Τόπου</u>, ἐκπροσωποῦσα αὐτὸν καὶ εἰς τὰς μετὰ τὴν Μεγ. ἐκκλησ-
ίας καὶ τοῦ Κράτους σχέσεις. Τὸ ἔμβλημα τοῦ Πρώτου ἦτο ῥάβδος καὶ σταυ-
ρός. Ἐλάμβανεν οὗτος τὴν χειροτονίαν κατ' ἀρχὰς μὲν παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος,
ἔπειτα ἀπὸ <u>Ανδρονίκου τοῦ Γέροντος</u> παρὰ τοῦ πατριάρχου. Ἐκράτει εἰς
σύμβολον τῆς ἀρχῆς ῥάβδον, ἔφερε λειτουργῶν ὠμοφόριον καὶ ἐπι-
γονάτιον εἰς οἱ ἐφέριοι ἀρχιερεῖς, ἐχειροτόνει ὑποδιακόνους καὶ ἀναγνώ-
στας καὶ ὁλ' ἐνεκαδίδρυε τοὺς ἡγουμένους τῶν Μονῶν καὶ ἀποκαθίστα
πνευματικούς! Τὸ δὲ συνοδικόν ἐκαλεῖτο εἰς Σινόδους. "Συνκαλεῖ
τοίνυν ἡμᾶς, λέγει ὁ πατριάρχης, ἐν τῷ ἀποφρουρήτῳ παλατίῳ, ὁρίζει
ρον ὄντας σύνοδον, πρὸς δὲ καὶ τὸν τοῦ ἁγίου Ὄρους <u>σεβασμιώτατον Πρῶτον</u> με-
τὰ τῶν γερόντων καὶ πολλοὺς τῶν κατὰ τὴν Μεγαλόπολιν ταύτην ἐκλογίμων
καὶ εὐλαβῶς μοναχούς". [2] Ἔγραφε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ αὐτοκράτωρ: Ὁ τὴν
τοῦ ἁγίου Ὄρους πρωτοκαθεδρίαν ἔχων πανοσιώτατε τῶν Παύλε". [3]
Σύμβολον τῆς ἀρχῆς τούτου ὑπάρχει νῦν ὁ Πρωτοστάτης μετὰ 3 ἐπιτάλια
ἔχει τὰ αὐτά. Ἀλλὰ μετὰ παρεκκλησιαστικῆς διπλωματίας διπλώματα.[4]

[1] Βλ. Πηδάλιον Νικοδήμου ἔκδ. Α' σ. 550. [2] Τόμος Συνοδικὸς κατὰ Βικτωρίου καὶ Ἐπιφανίου εἰς Acta Patr. Α' σ. 249. [3] Ἔγραφον τοῦ 1083 εἰς Acte de Xenophon I σ. 21, 74 Περὶ τῶν διπλωμάτων τοῦ Πρώτου, βλ. Παρακάτω ὑπὸ ἀριθ. 34. Περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πρώτου ἀποκαλύψεις καὶ εἰς ἄλλοις σταυροειδοῖς κύκλοις βλ. παρὰ Γεδεών: Ὁ Ἄθως σ. 85 καὶ ἐκ τοῦ κείμενα παρὰ Μεγ. ἐνθ' ἀνωτ. σ. 32-36. [4] Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκλογῆς καὶ τῶν διπλωμάτων τῆς Ἐπιστασίας ἐπίδι, ἃς κατωτέρω ἐκθήσομεν ἀνωτέρω

Ποτὲ ἐφύετο ἡ τοιαύτη μεγαλοχή οἱ μόνοι τοῖς γράνασις σταφυνοῖς ἄχρα καὶ ἄνθης σχεδὸν ἐστεφάνωσαν, ὡς φρονεῖ ὁ Meyer, ὅτε σαρκικὴ ἡ οὐσία ἔλαβον ὁ θεσμὸς τῆς ἐπιστασίας διὰ τοῦ Τυπικοῦ τοῦ παρ. Γαβριὴλ τοῦ 1783.[1] Ὅτι μετὰ τὴν ἄλωσιν μετὰ τὴν ἄλλην συλληρωσιν θεσμῶν ἡ δὴ τοῦ κοινοβίου ἐξηφανίσθη ἡ ἀρχὴ τοῦ Πρώτου εἶναι φανερόμεγαφούμενον. αἱ μεταὶ ἰδιώτων αἰτιαῖαι ὡς βάρος ἐνοχλητικὸν ἐπιπαθήμενον ἐπέλυσαν αὐτῶν τὸν Πρώτον ἡ ὡς ἀρμοριμὸν τοῦ αὐτοδιοικήτου ἡ τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν· ἡ ἐνῷ ἀρὶν ὅλος ἐξεγέρετο ἐν φανῶν τῶν μονῶν ἤδη ἐφεγερίσθησαν ἡ τὸ ἄξιωμα τοῦτο αἱ μεγάλαι μοναί, ἡ οὕτως ἀρχαῖον ὡς βάρος τῶν μεγάλων. πρὸς τούτοις, ἐνῷ ἀρὶν οἱ πλεῖστοι πρὸς διατήρησιν τοῦ Πρωτείου ἐπὶ "ῥόγας" (ἤγ. καθωλικῶν) ἑκάστη μονή, ἤδη τῷ 1661 ἔγινε τὸ σπουδαῖα ἀποφάσει ἡ πολύχρονοι τῶν Πρωταγωνιστῶν ἰσχύειν, ἄστε ἦσαν τὸ μοναδικὸν σύμβολον τοῦ Πρώτου.[2] ὡς ἀσφαλῶς δὲ φαίνεται εἶχε φύσει τὸ ἄξιωμα τοῦ Πρώτου κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα ἔχομεν σπουδαίαν ἡ αὐθεντικὴ μαρτυρίαν τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐκ τῆς Ὀλύμπου, ὅστις ὡς γνωστὸν ἦλθε ἀγιορείτης μοναχὸς τῆς μονῆς Φιλοθέου καὶ ἔγραψε: "Τῇ θείᾳ καὶ ἱερᾷ Συνάξει τοῦ ἁγίου Ὄρους Ἄθω, ἀρίστοις καὶ σεβασμιωτάτοις πατράσι Διονύσιος ἱερομόναχος καὶ σύγκελλος ἐν Κυρίῳ χαίρειν καὶ εἰρηνεύειν"[3] Οὕτως ἰσχύας φαρισαϊκίας καὶ ἀλοπίας ἐξεγέγκαν ἄγρι καὶ τάδε

[1] Τὸ σιγίλλιον ἐδημοσίευσε τὸ α' μέρος τοῦ μακ. Σωφ. Παυλόπουλος ἐν τῇ Ἐκκλησ. Ἀληθ. ἔτ. ΙΓ' (1893) σ. 62-63 ἐν τῷ ἀρχείῳ τῆς Λαύρας. ἀλλ' ἔχει ἀνάγκη ἵνα διορθωθῶσι ἄρθρα ὀλίγα. Ἐπίσης ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ καὶ ὑπὸ Δεληκάνη ἐν Περιγραφ. Καταλόγῳ τῶν ἐν τοῖς κώδιξι τοῦ παρ. ἀρχιεπισκοπείου ... ἐκκλ. ἱστορίαν περὶ τῶν ἐν Ἄθῳ μονῶν.. Κ/πολις 1902 σ. 281-285. Κλῆρος ἐδημοσίευσε ὑπὸ τοῦ Meyer ἔνθ' ἀν. σ. 243-48. Ἡ διάταξις περὶ συνάξεως τῆς Ἐπιστασίας ὑπάρχει εἰς τὸ α' ἄρθρον (σ. 243, 29ε).

[2] Ἡ ἀπόφασις αὕτη παρὰ Δημητρακάκη: Τὸ ἅγιον Ὄρος σ. 135.

[3] Ταύτην τὴν ἐπιγραφὴν φέρει ἡ ἐπιστολὴ παρὰ Meyer ὅτι ἐδημοσίευσεν αὐτὴν (σ. 218-223.) ἐκ τοῦ κώδικος τοῦ ἐν Καρυαῖς κειμένου τῆς Λαύρας ἡ Ἁγία Τριάς τοῦ παπᾶ Εὐμένη. Πληρεστέρα εἶναι ἡ ἐπιγραφὴ εἰς τὸν κω' ἀρ. 161, 5 κώδικα τῆς μονῆς τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος: καὶ τοῦ κω' ἀρ. 188, 3: "Ἐπιστολὴ τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν τῷ Ὀλύμπου σταλεῖσα παρ' αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐν ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἄθωνος. Τῇ θείᾳ κτλ. (!). Καταγραφὴν τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τοῦ ἁγίου Ὄρους ἐλλ. κωδίκων ἔκδοσιν ἐποιήσατο Σ. Λάμπρος Τόμ. Β σ. 308 καὶ 316) ὁ Κοσμᾶς Βελιοσόφας, ἐκδοθεὶς ταῦτα ἐν τῷ Ἀγιορειτικῷ Ἡμερολ. 1927 σ. 88-93 ἀνευ ἱστορικῆς εἰσαγωγῆς κώδ. κω' ἀρ. 106.

"Ἡμεῖς ἀπὸ τὴν ὑποτροφάνειάν μας ἀδελφώσαμεν τὰς βουλὰς τῶν βασιλέων καὶ τοὺς νόμους τῶν θείων σαλπίσω, καὶ διὰ νὰ ἔχωμεν τὰ δεκήματά μας διαλύομεν ἕναν ἀμαθὴν καὶ βάρβαρον, ἀγράμματον καὶ ἰδιώτην καὶ τὸν βάνομεν φρῶντον".[1] Ὡς τοιοῦτος ὑφίσταται ὁ φρῶντος κατὰ τὸν 12' αἰῶνα τεχνοῦντα. Ὁ φίλος γέρων Ἰωαννίμ Ἰβηρίτης ἐδημοσίευσε σε φράξιν τῆς Συνάξεως τοῦ 1894 περὶ παραχωρήσεως τοῦ Πρωτάτου μετόχου τοῦ ναοῦ Προδρόμου, τοῦ λεγομένου "Καστριανοῦ", ἔνθα ὑπογράφεται: "Πρῶτος Κάλλιστος ἱερομόναχος", ὃν ὁ ἐπιδόλης θεωρεῖ ὡς τὸν τεχνοῦντα.[2] Ἐὰν δὲ εἴχομεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἄλλας πράξεις τῆς Συνάξεως τῶν Χορευτῶν, ἐν τῷ σχετικῷ μέρει μένει ἀπόλυτον καὶ ἀναυλοποίητον, ἀσφαλῶς δὲ κυριεύομεν καὶ ἄλλους Πρώτους κατὰ τὸν 14' αἰῶνα. Ὁ παλαιὸς Γέρων Γαβριὴλ τὸν Καλλίστον τῶν ἐπιστολῶν συνλάξας λέγει ἐν ἀρχῇ: "Ἡ σύστασις τῆς λεγομένης Βασιλικῆς τὴν διαχειριστικὴν καὶ ἐκλεκτικὴν ὑποσυρρίαν[3]... χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς 15' ἑκατονταετηρίδος γενομένης τελείας παλαιώσεως τῆς ἐξουσίας".[4] Ἀλλὰ ἰδοὺ εὗρε γεγραμμένον τὸ τοιοῦτον δὲν λέγει ὁ εὐλογημένος[5]. Ὁμοίως εἶναι ἀσαφὴς καὶ τὸ ἑξῆς τοῦ κ. Ἀθανασίου λεγόμενον περὶ "τῆς ἀλώσεως τοῦ Πρωτάτου (1613)"[6] Ὁ ἀξιόλογος φίλος κ. Πετρακάκος τὸν λόγον ποιούμενος περὶ τῶν ποικιλωνυμίων θεωρεῖ τῶν διατριβῶν "περὶ τοῦ γενέσεως καὶ ἐξελίξεως τοῦ θεσμοῦ τούτου" ἐβεβαιώθη ἐν ἔγγραφον δημοσίευ

[1] Παρὰ Meyer σ. 120, 19. ὡς πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ θείου καιροῦ διεμεμορφωμένα ἐν τῇ χαμηρᾷ ταύτῃ ἐπιστοσύνῃ δεινά, δὶ φαίνεται τὰ ἀποτελέσματα εἶχε ὁ Τόπος. καίτοι δὲ προσεμένη αὕτη ὑπὸ τῶν ἀγιορειτῶν. ἡ φωνὴ αὐτοῦ φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ δυστυχῶς. Τὸν τρόπον τοῦτον περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πρώτου αἱρεταὶ ἀπὸ τῶν βασιλέων εἴτινες ἀνεβίβαζον ἐπὶ τοῦ θρόνου πατριάρχας ἀμαθεῖς καὶ ἀσχέτους τοῦ τρόπου "ἵνα τοῖς τούτων ὑποτιθῶσι πρεσβεύσωσι, καθάπερ ἀνδράποδα, καὶ μηδὲν τῶν ἀπάντων ἐναντιαφρονῶσιν". Νικ. Γρηγοριᾶς Τόμ. Α' σ. 292, Βον. [2] Βλ. Γρ. Παλαμᾶς Τόμ. Β' σ. 499. [3] Πρόδηλος καὶ διεστραμμένη, ὡς εἴπομεν. τοῦτο τοιαῦτα ἀπόρριπτε τὰ μνηρίζη ὁ πατὴρ Γαβριὴλ ὁ ὁποῖος ἐπὶ πολὺ ὑπῆρξεν ἀπεμπόρευτος καὶ ἐκτοτε ἀλλ, δὶ τὸ 1916-17, ἀφοῦ κατὰ τὸν Γεν. Κανονισμὸν (ἀρθ. 51) καὶ τὸν Κατ. Κάρλην (ἀρθ. 40) ἡ ἐκτοτε ἀνακηρύσσεται ἐξ

δεν ἐν τοῖς τοῦ Πορφ. Ὀνουφρίου καταλογίοις ἀποφαίνεται ὡς ἔστω. Οὕτω τὰς ἀρχὰς μὲν τοῦ δεσποτοῦ εὑρίσκομεν ἤδη πεντακόσια καὶ ὀχτὼ ἔτη πρὸ τοῦ ὁρίου, ὅπερ τότε καὶ ἡ ἰσχύουσα σύγχρονος, τὴν ἀχήρη δὲ ὀργάνωσιν τῆς ἱερᾶς ἐπισκοπείας εἰς τοῦ Πατριάρχου Παϊσίου τεσσαράκοντα ἕξ ἔτη πρὸ τοῦ ἐν λόγῳ ὁρίου." Ἡ ταῦτα μὲν οὖν καὶ καλῶς εἴρηται. ἀλλὰ δὲ ἀποτείνω, ὅτι τὸ ἐπιφερόμενον "δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι εἰς χρόνους μακροὺς εἶχεν ἀνεπαρκοτήσει τὸν Πρῶτον (ἡ ἐπισκοπεία) ἐν τῇ διαπαυσιμήσει τοῦ ἄδου", ἀναφέρεται εἰς τὸ "πεντακόσια καὶ ὀχτὼ ἔτη". ἤτοι, ὅπερ συνέβη τῷ 1345 ἐπὶ λόγου ἡνωμένου ὁ δεσπότης τεσσάρων ἐμφύλιον νὰ διευθύνῃ τὰ πράγματα μέχρις ἐλεύσεως τοῦ Πρώτου ἐπὶ τοῦ Βασιλεύοντος, εἶχε λόγον προσωρινότητος, διότι τοιαύτη ἀρχὴ ἀόριστον ἔμελλε φαίνεται (ἐφ' ὅσον ἐγὼ οἶδα) κατὰ τοὺς διαρκοῦντας 5 αἰῶνας, ἀλλὰ διευθύνει αὐτὸς ὁ Πρῶτος μετὰ τῶν συμβούλων, ὡς ἀναλέγω εἴρηται. ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξοικονόμησις ἐκείνη κατὰ πρόλαβον αὐτοῦ τοῦ Πρώτου γενομένη "ἄχρι τοῦ ἐλεεῖν αὐτόν", σημεῖ, ὅτι εἶχε κρατήσει τὰ δίκαια ὁ Πρῶτος καὶ τὴν τοιοῦν ὁ δεσπότης ἀναλάβοντο. Ἄλλως καὶ τοῦ περὶ τὰν Κουκαοῦν ἔριδας ὁ Πρῶτος ἦν παντοδύναμος, διὸ καὶ ἐκλήθη εἰς τὴν Σύνοδον, ὡς εἴπομεν. Τὸ δὲ Δ' Τυπικὸν τὸ συνταχθὲν τῷ 1394 ἀνυψοῖ αὐτὸν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δυνάμεως[2] διὰ τῆς δὲ

[1] Ἀνῃ. τῆς ἐπὶ τοῦ σαλ. Γαβριὴλ κανονικῆς συνάσεως τῆς Ἐπισκοπείας τῷ 1783, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 56. [2] Οὕτω διὰ τοῦ Τυπ. τούτου ἰσχύεται μεγάλως ἡ θέσις τοῦ Πρώτου διότι κανονίζονται ἐπισήμως οἱ σταθεροὶ φόροι καὶ τὰ εἰσοδήματα τοῦ Πατριάρχου. φορολογοῦνται δὲ οὐ μόνον τὰ ἐντός καὶ τοῦ ἔθνους τῶν Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ αἱ μονάι: "ἔχει ἐξουσίαν καὶ λαμβάνει ὁ πάπας παρ' ἑκάστης μονασταρίου ὑπὲρ μὲν τῶν μεγάλων τὸν μῆνα μουζούρια ἑνὸς σίτου, ἢ ἀλεύρου δύο καὶ τριῶν ἔν ἤτοι μουζούρια τρία, ὑπὲρ δὲ τῶν ἐλάσσων μονῶν δύο μουζούρια τὸν μῆνα ὅσον καὶ ἄλλας χρείας κατὰ τὴν ἐκάστου δύναμιν" ἰδοὺ τὰ εἰσπραττόμενα ἀνέκαθεν ἅπερ ἀναφέρονται ἐν τῷ Τυπικῷ (Παρὰ Μεγαλ σ. 198 καὶ 201) ἀφοῦ δὲ ὁρίζονται καὶ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ τοῦ Πρωτάτου καὶ δίκαια. (αὐτ.).

τῆς διατάξεως: "Ἐν τῷ αὐτῷ μονῇ ἐκλεγέντων τόν ἡγούμενον καὶ οἰκονομικόν καὶ ἐκκλησιάρχην καὶ Κωνσταντινουπόλεως εἰς ἔθος καὶ παλαιά παράδοσιν καὶ αὐτός τοῖς ἡγουμένοις τῶν μοναστηρίων χειροτονεῖν διὰ τῆς λαύρας· οὗτος γάρ μόνος χειροτονεῖται ὑπό τοῦ πατριάρχου. Χρή δέ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν τόν πρῶτον καὶ αὐτόν τόν οὐρανιον πατέρα..."

Τοιοῦτος ἦν ὁ Πρῶτος διαρκούσης τῆς Βυζ. αὐτοκρατορίας μετά τήν ἄλωσιν πατριάρχης μάλλον τύπος καὶ σκιά τῆς προλίρας δόξης καὶ ἰσχύος. Ἐπί Πατριάρχου Μαϊόν ἐγένετο ἀποκορυφα δεινοτάτας τοῦ πανοῦ, ὅτε ὁ τόπος πράγματι εἶχε παντελῆ καὶ λυσσίαν ἀναρχίαν, καὶ εἰς ἐν τοῦ χρέη δυσβάστακτα ἐπιβαρύνον καὶ τό Κοινόν καὶ τάς Μονάς καὶ περιγράφει εἰς γνώσιν τῶν τότε ἀγιορειτικῶν πραγμάτων Δέρκια ὁ Μαυραΐος ὁ μαθητής ἱκανός Σχολάρχης διανυκτέρευσας τό Ἀθωνιάδος Σχολῇ· "Τῶν δέ ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ Ὄρει ἱερῶν μοναστηρίων, λέγει, ἕκαστον διά μέτρου καὶ ὄμιον χρέους βαρυνόμενον καὶ κινδυνεύον, πάλαι πολλάκις καὶ ἔθλιβε τό κρεμόμενον τοῦ κοινοῦ, μέχρι τοῦ τῶν κελλίων τελάντων ἐλάσσων, καὶ πολλάκιν οὐ μικρά παρεῖχεν αὐτοῖς πράγματα· ἐνταῦθα ἀνεφύοσαν αὐτοῖς σκάνδαλα καὶ ταραχαί, μέμψεις τε καὶ φοιδρίαι, καὶ ἄλλη διεταράττετο ἡ δεφιλής τῶν ἀνδρείων ἡσυχία καὶ ἐπικρατεῖτο ὁ κοινοβιακός χειμών. Κάκιστον τε τῶν ἀπό τοῦ βίου πανάσχολος φαρισαδύς, καὶ ἐφευρέσεων, καὶ τοῦ τοῦ πρότερον ἔμπτον ἐπιστρέφας, ἢ ἄλλως πανεύληπτος καὶ τῶν βιωτικῶν μετέχων, ἔρχεται ἠξίου καὶ πρωτεύειν ἐβούλετο, διεγείρων τούς κοινοτέρους, λόγοις ἀσαφεῖς μεμψῶν καὶ χρονίου οἰκονομίας καὶ ἀποδείξεις ἐξ ὧν δικαίως ἐπέλεσον τούτον πύξιδη τά δάκρυα"[1]. Τήν διαφθοράν οὖν τοῦ πανοῦ προκα

[1] Δαβίδ Μεσ. Βελεδήμου Τομ. Δ σ. 335. Βλ. καί ἡμέν Ἱστορ. Ἀποστολικοῦ, Ἀθωνιάδος, τομ. Α' σ. 156-161.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ήσας ἀξιοδήλων τά εἰσφέρη ὁ πατριάρχης τῷ 1744. τά μὲν οἰκονομικά τοῦ ἁγ. Ὄρους αἰνέσηται ἐν ἐπιτροπῇ ἐκ τῆς ἐν Κύπρῳ συνελεύσεως τῶν Γενναράδων, οἵτινες ἀληθῶς ἐν πολλαῖς περιστάσεσι ἔσωσαν ἐκ χρεωκοπίας τόν Τόπον. διά δέ τήν διοίκησιν τοῦ Κοινοῦ, ἀντί τοῦ Πρώτου ὅτου ἤδη παραμένει τό πρᾶγμα ἐπόμενος διωρίσθησαν οἱ πρεσβεῖς διοικηταί τοῦ Ὄρους, ὧν ἡ ἐκλογή ἐγένετο ὧδε: "πάντα... τά.. σεβάσμια μοναστήρια εἰς δύο τάξεις διαιρούμενα, ἐξ ὧν ἡ μία α' τάξις ἐστί τά ἱερά σεβ. μοναστήρια ταῦτα τῆς Μεγίστης Λαύρας δηλ., τοῦ Βατοπεδίου καί τοῦ Ἰβήρου, ἡ δέ β^α τά λοιπά δέκα ἑπτά μοναστήρια .... ἔχουσι ἀποκαθιστᾶν κατ' ἔτος ἐκ κοινοῦ τοῦ Ὄρους κοινῇ αὐτῶν ἐκλογῇ γραμμένη καί σύνταγμένον, γέροντας καί πρεσβεῖας καί διοικητάς τετραετίας θεοσεβεῖς, ἀξιόλογοι καί δεκαέτους ἄνδρας, ἐκ μέν τῆς πρώτης τάξεως δηλ. ἕνα ἐκ δέ τῆς δευτέρας δύο.[1] ἐπάνω δέ τούτων τριῶν τούτων ἕνα ἐπιστάτην καί ἔφορον ἐκ τῆς πρώτης τάξεως, πασχουσυνεχῆ (πρ. πασχουσυνεχῆ) τε καί πρακτικόν, προηγούμενον καί γραμματικόν τόν αὐτόν τόπον .... οὗτοι ὀφείλουσι κοινῇ καί συνεζητημένως καί ἰδίᾳ ἐπιστατεῖν καί διοικεῖν μετά πάσης εὐδυκίας καί ἐν φόβῳ Θεοῦ πάσας τάς ἀναγκαίας μονασταικάς χρείας τε καί ἐπισκέψεις τοῦ ὄρους ἐν διαστήματι χρόνου ἑνός ὁλοκλήρου, καί σημειοῦν καί καταγράφειν ἐν καθαρῷ καταστίχῳ πάντα τά τε εἰσοδήματα καί τά ἔξοδα".[2]

[1] Καίτοι τά ἱστορικά χρονικά δεῖ ἐπαναλαμβάνεται, οὐκ ἦλθον κατά ἰσχύουσαν παράδοσιν καί κατά τά πάντων ἀληθεστέρα χρονικά, διαφωνούσης τῆς Γ. Κατελήξεις καί πρός τήν ἐπικύρωσιν καί ἀξίωσιν τῆς Πατρ. Ἐξαρχίας (περί τούτου δέ ἐφρόντισε, ἵνα κατά τά ἄκρα, τάν δηλ. ἐμπιστάσθαι παρ' αὐτῆς, οὐδέν ἀποστολήν περί πρωτείου ἀσυμφώνων κ τοῦ ἱεροῦ Τόπου, τά ἀντιτάξωμεν ἄρτιον, εἴμεθα ἄκαιροι σύμφωνοι) αἱ Μοναί δηρέθησαν καί ἄνω, ἕως οὗ πρό τῆς ἀδηρίτου ἀναγνώσεως ἀναγνωσθῶσι καί αἱ 17 μοναί τά συμφωνήσουσι πρός τάς ἱερᾶς μεγάλας καί οὕτω ἡ ἐξαρχία ἐγένετο πανηγυρικῶς ἐπίσημος, μετά τήν τοιμεῖν τῶν Πρωτάτου τῶν τάν αἱρετισθεῖσαι μετάνοιαν, ὑφ' ὄχυρωμάτου τῆς Γ. Κοινοβίου ἀνεκαταστάθη διά τέων

Οἱ ποιητάντες ὅλε διά τοῦ σιγχίου τοῦ Πάϊσίου ἐποῆλδε παῦχα τῶν ματῶν κ ὅλε διά τοῦ διφαφμοῦ τῆς πλαιεντικῆς ἀρχῆς τῶν τροσφάμ κοῆχδ ἄνομος ἐν Ἄθῳ τάξις ἀσφαλῶλα. Ὁ σάχος τῶν καϊτλοτεκῶν ἢ μάχον τῶν κορφαικῶν ἀγίων δέν ἦλο τόσω τύποχον νά καταστάσῃ, οὔς κοσμοχρόνιος ἀναρχία εἶχε γεγαντώσει. Ἡ ἐσφαφλιτεία ἥλις εἶχεν ἐμφανισθῆ ἀπό λῶν παλαιῶν Βυζαντικῶν χρόνων διά τῆς ἐν τῇ ζενάξει τοφυφφίας τῶν μονῶν εἶχεν ἤδη καταντήσει ~~ἐδε~~ κενόν γράμμα ἐπιφαλησάσῃ τῶν τρῶν μονῶν, τῶν κορώτεν κατ' ἀρχαιότλα κ μεγάλων, ἔναντλ τῶν 17. Τό σιγίλλιον ἀντί νά ἀποδίδῃ εἰς λάς ζωχαλιάς τό δίκαιον, ἀποτελεσφάτισε τήν αὐθαιρεσίαν. κ ἐκλαῦδα ἔκειτο ἡ πέρα τοῦ σκανδάλου, κ τό σῶμα ἀκέφαλον κ τά ἐμπόδια κορυφνύτλο ὀσονούσω. Ἔκειτλα τό σκοῦδαῖοι τοῦλα ἔγραφοι, ὅσοι ἐκέκε δέσιν ζωπικοῦ, δέν σκελάχδη κατά τά καϊτλῶλα εἰς λῶν Ἕλλε εἰά τῆς κοινῆς δεχήσεως κ ἐμφρέσεως τῶν μονῶν, ἀλλ' ἐν λωνοκαντεκόσκῳ, κ τοῦλο σημαίνε βίαν κ ἐκβοχήν, τοῦτόν ἔνεκα ἐσκεέκνωσε τήν καταστασιν. Ἡ σεριόδος αὕτη εἶναι τῶν κρισιμωτέρων ἐν τῇ ἀγιορειτικῇ ἱστορίᾳ. Ἐξ ἄλλου ὀσοι μή ἤρκουν τά δυσαστάλλαλα τοῖ τόσου χρέν. Ἡ τυραννική κυβέρνησις εἰσάγουσα ἀπό ἀνατολῶν κ Βορρᾶ φοβερούς σχέδιους κροέβαινεν εἰς νέους ἐκλαΐλη δασμούς κ φορολογικάς σιμφράς. Κεφαλῶλαι κ ἀσυνλαί ἐσφάζοντο κ ζωπρῷ σκεμαρλῶντο, ἀλλ' οὐδεί ἤκουεν αὐλοῖς ἐμφελαλλεύόμενοι τήν κρεσιμον ὑποσοῆδον ἄλαλλα κ λοῖ τόσον στοιχεῖα. κ τό κακόν εἰς τοσοῦλο ἐξέκλο, ὥστε "ἐκόπταν ἀπό λαῖς καραῖς τόν λκ λαῖς ρας κρεμκρεόμενον (~~ἤλοι τόν Πρωτεσιστάλλν~~) Ἄνθρωπον, ὁποῦ ἦλε καϊρίως ἐν λαῖς καραῖς"; ἤλοι τόν Πρωτεσιστάλλν.[1]

[1] Τό σημείωμα ὑπάρχει ἐν Κώδικι τοῦ ἀρχείου λκ Λαύρας κ φέρει χρονολογίαν 1755.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Οὕτως ἐκόντες τὴν προσαγωγήν, τὴν 17 Ἰουλίου τοῦ 1775 ἀνυπόπτοις ἅπασιν ἀπροσδόκητος τῶν Κελλῶν κατὰ πλειονοψηφίαν ἐξεφέρετο πάντα φροντίδας "ἐπιστάσας τιμίου καὶ κυβερνήσας τὴν κοινόβιον τοῦ ἁγίου Ὄρους" ἵνα διατηρήσῃ κυβέρνησιν ἐν ἔτει αὐτῷ τῷ Πατριάρχῃ ἦχον ἐφαρμοσθεῖσαν διακοσίων καὶ χιλιοστῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ. Ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις γίνεται περὶ ἐπιτάξεως. Τὸ ἐγγράφον τοῦτο φέρει τὴν ἀπόφασιν τῶν μοναχῶν καὶ μόνον ἐν τῇ λαύρᾳ ἐκείνῃ τὸ ἀρχαῖον ἐκείνο, ἀλλὰ ἀλλαχοῦ ἐν τῷ ἱερῷ μνημονεύεται αὐτό. Εἶναι ἐνδιαφέρον τὸ διατηρήσαν ἐν τῷ κειμένῳ ὁ τῶν κελλῶν ἀρχαῖος τῆς ἐπιστασίας ἦχος τὸ ἐφαρμόσας αὐτῷ.

Διὰ τοῦ παρόντος ἡμῶν ὁλοσφραγίστου ἀποδεικτικοῦ γράμματος γίνεται δῆλον ἅπασιν ὅτι μὲ κοινὴν βουλὴν καὶ γνώμην καὶ ψῆφον ἁπάντων ἡμῶν τῶν προεστώτων τῶν ἱερῶν καὶ σεβασμίων μοναστηρίων τοῦ ἁγίου Ὄρους κατεψηφίσαμεν, ὡς προεκρίθη εὔλογον καὶ ποέπον καὶ ἐπωφελὲς πέντε ὁσιωτάτους τιμίους γέροντας, ἓν πέντε ἱερῶν Μοναστηρίων, ἐπιστάτας τελείους καὶ κυβερνήτας τῆς κοινότητος τοῦ ὅλου Ὄρους· ἓν μὲν τῆς ἱερᾶς καὶ μεγίστης Λαύρας τὸν ὁσιώτατον ἅγιον γέροντα κὸν Παντελεήμονα, ἐκ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου τὸν ὁσιώτατον γέροντα κὸν Ἀνθίμον, ἐκ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἰβήρων τὸν ὁσιώτατον γέροντα κὸν Σεραφείμ, ἐκ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ξηροποτάμου τὸν ὁσιώτατον γέροντα κὸν Διονύσιον, ἐκ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ζωγράφου τὸν ὁσιώτατον γέροντα κὸν Χρυσάνθον, ἵνα οἱ πέντε ὁμοθυμαδὸν μὲ κοινὴν γνώμην καὶ συνείδησιν καὶ ἀγάπην θεωρῶσιν ὁμοφώνως καὶ διακυβερνῶσι τὰς συμπεπτουσάς καθημερινὰς χρείας καὶ ὑποθέσεις τῆς ἱερᾶς καὶ μεγάλης κοινότητος τοῦ Ὄρους, συνάδοντες οἱ πέντε ὁμοῦ, δηλονότι κοινῷ τῷ θαυμ. δοσιμάτα καὶ χαρᾶσα καὶ ὑποθήκῃ, καὶ δανειζόμενοι ἀκολούθως τὴν κοινὴν βοήθειαν καὶ χρείαν, ὅτι δεῖ, καὶ πᾶσαν μέριμναν

κρίσεως καὶ ἄλλης οἱονοῦν ἀξίας οἱ πέντε ὁμοῦ ὁμοφώνως νὰ συνάζωνται, καὶ μὲ γνώμην κοινὴν νὰ τὴν θεωρῶσιν καὶ νὰ τὴν διορίζωσι μὲ πᾶσαν σύνεσιν καὶ δικαιοσύνην, καὶ μήτε εἰς τὸν ἀγὼ νὰ σύνωνται νὰ ἀπηγαίνωσι χωρὶς νὰ εἶναι οἱ πέντε ὁμοῦ, ἀλλ' οὔτε νὰ λαμβάνωσιν ἢ νὰ δίδωσί τι χωρὶς τῆς παρουσίας καὶ κοινῆς ὁμηγύρεως τῶν πέντε· ἔξω ἀν τύχῃ ὡς ἐνδεχόμενον καὶ ἀσθενήσῃ τινὰς ἐξ αὐτῶν, ἢ ὀταλθῇ εἰς κάμμιαν ὑπόθεσιν καὶ ὑπηρεσίαν· πρὸς τούτοις δὲ ἀποφασίζομεν καὶ κοινῶς καὶ ἀμεταθέτως διορίζομεν, ὅτι νὰ μὴ ἔχῃ ἄδειάν τινὰς μοναστηριακὸς ἢ μικρὸς ἢ μεγάλος, ἢ κελλιώτης ἢ ἀσκητής, ἢ ὁποίας ἄλλης τάξεως καὶ ἂν εἶναι, νὰ ἀπηγαίνῃ εἰς τὸν ἀγὼ δικαιοῦν αἰτίαν εἴτε καλὴν εἴτε κακήν, χωρὶς πρῶτον νὰ ἀπηγαίνῃ εἰς τοὺς ἁγίους ἐπιστάτας καὶ γέροντας τοῦ Κοινοῦ καὶ νὰ λέγῃ τὴν ὑπόθεσίν του, καὶ αὐτοὶ νὰ διορθώνωσιν ἐν φόβῳ Θεοῦ κατὰ τὸ δίκαιον χωρὶς νὰ βλέπωσι πρόσωπα ἐν κρίσει· ὁ δὲ παρὰ τὴν γνώμην καὶ θέλησιν τῶν ἁγίων ἐπιστατῶν προστρέξας εἰς τὸν ἀγὼν νὰ παιδεύηται ὡς κακὸς τρόπος καὶ παρήκοος καὶ ἐχθρὸς τοῦ κοινωφελοῦς τούτου καλοῦ ἐκκλησιαστικῶς καὶ ἐξωτερικῶς, ὅθεν εἰς τὴν περὶ τούτου δήλωσιν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν ἡμῶν βλοσφράγιστον ἀποδεικτικὸν γράμμα εἰς ἔνδειξιν καὶ ἀσφαλῆ ἀσφάλειαν 1778 Ἰουλίου 15.

Ἅπαντες οἱ προεστῶτες τῶν εἰκοσιτέσσερων μοναστηρίων τοῦ ἁγίου Ὄρους βεβαιοῦμεν.

Καὶ πρὸς τούτοις τὴν σφραγῖδα τῆς μεγάλης μέσης, ὅταν χρειασθῇ, καὶ οἱ πέντε ὁμοῦ νὰ τὴν ἀνοίγωσιν καὶ νὰ σφραγίζωσιν παρόντες ὅλοι ὁμοῦ, ὅταν χρειασθῇ· καὶ ἐπειτα νὰ τὴν βάλλουσιν εἰς ἕνα σανοῦλι πάλιν καὶ νὰ τὴν σφραγίζωσιν ἔξωθεν καὶ οἱ πέντε ὁμοίως εἰς τὸ σεντοῦκι· νὰ τὸ σφραγίζωσι καὶ οἱ πέντε, καὶ χωρὶς τῶν πέντε νὰ μὴ ἀνοίγωσιν αὐτό, ἔξω ἂν λείψῃ τινὰς διὰ τινὰ χρεία· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ταβίλλια, ὁποῦ δίδουσιν εἰς τὰ μοναστήρια διὰ πάθε δόσιμον καὶ ζέμηρια καὶ χαρατζία νὰ τὰ ὑπογράφωσιν καὶ οἱ πέντε χωρὶς νὰ παρέβεον καὶ πάντων τῶν ἄνωθεν.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ · ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Καίτοι διὰ τῆς συνοικήσεως συλλαμβάνουσι ἐπιτυχίας, δι' ἃς φαίνονται ἀποχωρήσασαι ἐκ μέρους αἱ μεγάλαι μοναὶ ἔναντι τῶν ἄλλων, ἀνεδεικνύετο μία ἰσχυρά, παντοδύναμος καὶ τῶν Τούρκων ἀρχή, ἐκ τούτοις καὶ αὕτη δὲ ἠδυνήθη νὰ κατανικήσῃ τὰ πνεύματα καὶ νὰ φέρῃ τὴν ἐρημίαν. ἦσαν ἄμοι ἐμποκεύοντες, οὔτε καὶ οὐδένα τρόπον ἐδέχοντο τὴν τοιαύτην εἰρήνην. Οὗτοι ἐπιδιώκουν αὐτὸ τοῦτο τὴν σάρκα θυσίᾳ ἀνατιμήσωσιν τοῦ Παύλου κατὰ τὴν ἰσχὺν τῶν ἀρχαίων Τυπικῶν καὶ Χρυσοβούλλων καὶ ἀποδίδοντες ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικὰ δικά καὶ τὴν ἀνωρχίαν εἰς τὴν κατάλυσιν τοῦ συνηρίου τοῦ δεσποτικοῦ. Ἐν ὑψίστῃ μονήρεσι ἐσκάλων ὁ Παῦλος, ἀλλ' οὗτος, ὡς εἴπομεν, εἶχε καλοκαὶ δὲ τὴν ὀνομαστὸν καὶ ἀδύρματος τὰς χεῖρας τῶν μονῶν, τῶν κορωνίδων αὐτῶν. Διὰ τοῦτο μετὰ δύο ἀμφιβολίας ἐπιστάσεις διὰ φρατικῆς σημαίας εἰς φαίνεται ὁ Παῦλος συνεργεῖα τῶν μεταβύζαντινῶν χρόνων, ἴσως καὶ τῶν Κεφαλλήνων, εἰς τὰς ἀρχαῖα αὐτοῦ δικαιώματα μετὰ παντοδυναμίας καὶ ἐξουσίας ἐφ' ὅλων τῶν μονῶν τοῦ ἁγίου Ὄρους. Τὸ Τυπικόν, ὅπερ ὄντως δόον νὰ ὀνομασθῇ Πρωτατικόν, ὡς περὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ Παύλου μόνον διαλαμβάνει τὴν 36 ἄρθρον δημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ κ. Δεμετρίου Δημητρακάκη[1] χωρὶς τοῦ α' ἄρθρου. Τὸ β' ἄρθ. λέγει: "Ὅτε νὰ χειροτονῆται ὁ Παῦλος καὶ τοῦτος νὰ κλέγηται ἐκ πάντων τῶν τοῦ Ὄρους μοναστηρίων καὶ νὰ εἶναι ὁ πρέσβυς ἀμφιλόγιος καὶ ἀναφαβούμενος καὶ κοινεχέστερος ἀπὸ ὅσους μοναστήρων τύχῃ εἴτε μικρὸν εἴτε μέγα, τὴν ἀρετὴν μόνον καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρὸς νὰ ἐκλέγωσι καὶ ὄχι τὴν δόξαν καὶ μεγαλειότητα τοῦ μοναστηρίου ὁποίας τοῦ Ὄρους χωρὶς τινος φιλοφροσύνας

[1] Ἐνθ' ἀνωτ. σ. 312-315.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἡ δωροληψίας, καὶ νὰ χειροτονῆται παρὰ τοῦ ὀικουμ. Πατριάρχου, καὶ ὁ Πρῶτος τούτου νὰ ὑποσχεθῇ ἐνόρκως, ὅτι ἀρνεῖται τὸ μοναστηριακόν καὶ τὴν μοναχοσύνην καὶ μένῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς αὐτοῦ ἀδιάφορος εἰς ὅλους τοὺς κανόνας καὶ μοναστήρια καὶ τυχία.

Γ' Ὅτι ὁ Ἰσιούλος μόνος νὰ εἶναι κυρώτατος φάντων καὶ μετ' αὐτῶν νὰ εἶναι τέσσαρες ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν νὰ ὑπογράψουν τὸν καθ' ἕκαστον χρόνον ἐκεῖνο ὅλους τοὺς κανόνας τοῦ Ὅρους, ἀπὸ τὰς τέσσαρας ψυχὰς τῶν μοναστηρίων, ὁ καθεὶς τοῦ τρέπειν καὶ ἀναιρεῖν καὶ ἀποφασίζειν καὶ διαλύειν πάσας ταῖς διαφοραῖς καὶ ἐνοδίοις τοῦ Ὅρους"[1]

Ὁ Πρῶτος ἠθέλησε, ἂν πιθανόν, νὰ μένῃ καὶ ἡσύχιος:[2] εἰς τὰς δικαστικὰς ἐνοδίους ἀναφέρονται καὶ τὰ ἑξῆς δύο ἄρθρα:

ΙΔ'. Ταῖς τρίσι καὶ ἀναιρέσεσι καὶ ὅσας ἄλλας ἐνοδίους τοῦ ὅλου Ὅρους διορίσῃ ὁ Πρῶτος μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ τεσσάρων γεραιῶν, νὰ τὰς καταχωρίσουν εἰς τὴν τοιαύτην ἀμφιβῶν καὶ νὰ ὑπογράφουν ἐπὶ πάσης ἐνοδίου ὅ τε Πρῶτος καὶ οἱ τέσσαρες καὶ νὰ βάλλουν καὶ τὴν τοῦ Κοινοῦ βούλλαν ὑποκάτω, ὅπως τὰ πάντα κατὰ δικαιότητα.

ΙΕ'. Ταῖς μεγάλαις διαφοραῖς, ὅπου δὲν δύνανται νὰ διαλύσουν ὅ τε Πρῶτος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ τέσσαρες, νὰ στείλωσι τοὺς προεστῶτας ὅλων τῶν μοναστηρίων νὰ τὰς διορῶσι, καὶ ἂν δὲν τὰς διαλύσωσι νὰ τὰς ἀναφέρωσι τέλος τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ καὶ τῇ ἱερᾷ συνόδῳ διὰ νὰ μὴ ἀποχαυνθῇ πατρικὴ ἀδικία, ἀλλὰ νὰ διορθώνται τὰ πάντα κατὰ καὶ δικαιότητα"[3]

[1] Σμυρνάκη ἔνθ' ἀνωτ. σ. 312 [2] αὐτ. ἀρθ. Δ' [3] αὐτ. σ. 313.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἐφέξης γίνεται εὐρύς λόγος περὶ ἄγχους διαπορίας τοῦ Πρώτου καὶ τῶν ἱερῶν μονῶν καὶ ἐξαίρεσις τοῦ λογαριασμοῦ, καὶ κατὰ ἀπὸ "τῶν δυστυχισμένων καὶ παραχωρημένων μοναστηρίων νὰ δίδωσιν ἀπαραιτήτως τὸν λογαριασμόν τους"; καὶ κατὰ δίδη καὶ αὐτὸς κατ' ἔτος ἐνώπιον τῶν προεστώτων τοῦ κάθε μοναστηρίου.[1] Ἐν τούτοις δὲ (ἀρ. 1') ἀποφασίζεται τὸ κλείσιμον τῶν ἐν Καρείᾳ καταστημάτων καὶ ἡ ἔξωσις τῶν κοσμικῶν καὶ ἀναγραφεύων λίαν αὐστηρὰ διατάγματα διὰ τὴν ἔξοδον τῶν μοναχῶν καὶ εἰδικὰ ἀσκηλῶν ἐκ τοῦ κόσμου.[2]

Ἐπειδὴ ἤδη κρὸς συμμέτρον, ὅτι ἀποκαθιστάδη εἰς τὰ ἔσωτά διπλώματα ὁ Πρῶτος, ἐν ἀπὸ 300 ἐτῶν εἶχεν ἐπέσει, καὶ ὅτι νέα εἰρηνική, γαληνία καὶ ἔνδοξος πολιτοφρόνια ἐμπαινιάζεται διὰ τὴν διατάξεων τοῦ σοφοῦ ἡγούμενου τοῦ Τοπικοῦ. Ἀλλὰ δυστυχῶς αἱ ἀποδείχθησαν μαλακοποιίαι καὶ φρεῦσα. τὰ πολυχρόνια κακὰ εἶχον βαθεῖς ῥιζοβολήσει, οὐδὲ κατέδιδον τόσον εὐχερῶς αἱ μεγάλαι μοναὶ τὰ διπλώματα αὐτῶν εἰς τὰς μικροτέρας, ἐν κρυπτοβουλίᾳ ἀνεπλάχθη τὸ Τοπικὸν καὶ εἰς τὴν φάλαγγος αὐτῶν διωρίσθη καὶ ὁ Πρῶτος ἤδη, οὐ τὸ τέλος ὑπῆρξεν ἤδη κοσμικόν. Ἰδοὺ ἀπὸ τῆς ἀρχείου τὸ γεγονὸς τοῦτο αὐτόθεν μέρος ὁ ἱστορικὸς τῶν ἐπὶ τῆς ἐπιμελείας τῶν γραμμάτων Μαυραῖος περὶ τῆς γραμμῆς τύχης τοῦ Πρώτου, ὅστις μετὰ τὴν ἄγχους εἶχε καταλήξει ψυχῷ ὀνόματι μόνον ἔφορος τοῦ Τόπου καὶ κύρια ἐγένετο ἀποσπάσματα, ἵνα φράγματα γένηται τοιοῦτος: "Τῶν δὲ ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει ἱερῶν μοναστηρίων ἐπὶ τῆς κοινῆς διοικήσεως καὶ ἐφορίας κενδεμένης καὶ μὴ κυβερνωμένου τοῦ καὶ Πρώτου ἀποκρυπτομένου, μετὰ δὲ τὴν τῆς βασιλείας τῶν Ῥωμαίων φίλων, διὰ ψυχοῦ τοῦ ἐφόρου, καὶ κοσμικῶν

[1] Ἐνθ' ἀνωτ. σ. 313. [2] αὐτ. 315.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἐπιτρόπων ἐπιτίμων ἀποσχασσομένων καὶ ἐκχωρήσεως μόνην συναίνεσιν τῶν ἱερῶν μοναστηρίων, ἔδοξέ τοι τὴν ἀρχαίαν ἀνανεώσασθαι τάξιν καὶ τὸν Πρῶτον αὖθις ἀποκαταστῆσαι διά τε τοροχειρότονης (sic) πατριαρχικῆς καὶ βασιλείου ὁρισμοῦ· καὶ δὴ διὰ μακροῦ διασκεψάσας καὶ τὰς τῶν τοπικῶν ὑποταγόντας χώρας, τοιρέτησαν τῷ τοιαυτιωτάτῳ κυρίῳ Γαβριὴλ ἱερομόναχόν τινα συνεφύχαμα τοῦ τοπικοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἐσφιγμένου Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, δοκοῦντα βίου καὶ πολιτικόν, καὶ τοῦτον ἠρώτησαν καὶ ταύτην τὴν τοροστασίαν τοροχειρότονησασθαι (sic), δυνάμενον τὰ ἀρχαῖα ἀνακαινίσασθαι· καὶ εἰδὼς κατὰ κοινὴν ἐδόκει ἐκχωρεῖν καὶ χώρην, σιγαλέ[illegible]νευσεν ὁ τοιαυτιώτατος, καὶ τοροχειροτονήσαμενος πρῶτον τῆς κοινότητος τοῦ ἁγίου Ὄρους ἀνέδειξεν· μαθόντες οὖν οἱ τοροεστοὶ τῆς μεγάλης Λαύρας καὶ τῆς μεγάλης μονῆς τῶν Ἰβήρων, καὶ μὴ ἀνεχόμενοι ὑπὸ τοιούτου δουλοῦσθαι καὶ ἄρχεσθαι, ὑφορώμενοι δὲ καὶ τὴν νέαν ἐπίνοιαν ἐπιβαβεοῦσθαι τοῦτο, ἀνέκραξαν, καὶ ἀποδεικνύοντες ὀχεδιωτάτην τῷ κοινῷ τὴν αὐτὴν ἐξουσίαν κατεσχήκεσαν τὸν Πρῶτον, ἄχρις οὗ συνέδραμον αὐτοῦ τὴν βάθδον καὶ τοτρεύσαντες τὸ κουκούλιον, ἔχοντες τὸ τοῦτο συνεργὸν τοῦ μέγαν διερμηνευτὴν τῆς βασιλείας Νικόλαον Καρατζᾶν καὶ τοσχοῦ ἄλλους, τοῦ τοιαυτιωτάτου οἰκουμενικοῦ τοιαρχάρχου σοφωτάτῳ προνοίᾳ ἀποδοκιμάσαντος τὴν τοροχείρισιν"[2]

Τὰ τοράμμεατα, ὡς βλέπετε τοῖς τοῦ, εἶχον τριῶδε κ τὸ ἀτοροχώρητον· ὁ τότος ἦτο ἀνίσκανος τοῖς ἐφ' ἑαυτοῦ νὰ συνῆ· ὄχαι κὲ αἰτοῦ 30ετίας καὶ τοῖς γινόμεναι ἀποόστεραι ἐκαινάτησαν. Μία ἐκεῖς ἔμενε

[1] Ἡ μὲν τοῦ Ἐσφιγμένου ἦτις καὶ σημαίνοντός τοῦ χέρκαι, ἦν τότε ἀ[illegible] σημαίνη, ἀφοῦ δὲ καταχρίζεται ἐν ταῖς ἔπεσιν ὑπὸ τοῦ Πινακίδου, ὅτε ἔν[illegible] κεν πενίας δὲ ἠδυνήθη νὰ ἐγγραφῇ συνδρομήρια κ τὸ Πηδάλιον αὐτοῦ (Ἐ[illegible] Α' ἔκδοσιν σ. 550), ἀλλ' ὁ Ἰγνάτιος οὐδαμῶς ἦν ἀσημός τις, ἀλλὰ καὶ χειρο[illegible] γραμμένος ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου, διὸ καὶ διωρίσθη συνοίκοιος τοῦ Ἰβηρ[illegible] τοῦ Πληροφάνους ὑπ' αὐτοῦ ἐν Κρήτῃ διὰ τὰ οἰκουμενικὰ τοῦ ἁγίου Ὄρους (Ἐ. Λιγίζικον δημοσιευθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Κρανᾶ ἀρχιμανδρίτου ἐν Ἑρμ. Π[illegible] λαμπῶ Β' ἐ. 490). [2] Ἐνθ' ἀνωτ. σ. 326. ταῦτα συνέβαινον κατὰ τὸν σχεδ[illegible] φεβ. περὶ τὸ 1780 ἔτος.

ἡ μήτηρ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ ἐν ταῖς προσευχαῖς ἡμῶν ἀπροσλάστοις οὐσαν τό ἅγιον Ὄρος εἰς προφανοῦς κινδύνου: Πολλαχοῦ γάρ ἐπωλύετο ἀγρύπνως ὁ ἀπόγειος ὀφθαλμός τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί εἰς ὅλα τά μέρη κοινῆς ἐκτείνεται ἡ φροντίς αὐτῆς καί μέριμνα, ἡ τά κατά πρός ἐφίμιαν καί σύνταξιν τάκτων καί ἐκκοσοῦσα καί πραγματικωτέρας ἐπιστημόνως ...."[1]

Ὅθεν ἀποτάθησαν οἱ ἐν Κ/πόλει ἐπίτροποι τοῦ Ἁγίου Ὄρους καί οἱ ἄλλοι ἐκεῖ διαλάβοντες ἀγορεῖαι πρός τόν πατριάρχην Γαβριήλ, ὅστις ποχά τά καλά ὑπέρ τῶν μονῶν ἐργάσατο, καί παρέσχοσαν τήν ἀποδεδεγμένον ἀνάγκην τῆς λήψεως σοβαρᾶς ὑπό τῆς Ἐκκλησίας προστασίας πρός σωτηρίαν τοῦ ἁγίου Ὄρους καί ἀδυνατοῦντες αὐτοί τά προλάβωσι τόν κίνδυνον. Ἡ δέ δεινή θέσις τοῦ Τόπου οὕτωσί ἐν προοιμίοις τοῦ Τυπικοῦ παρίσταται: "Ἐστί δέ ὅτε, ὅσσον τούτου ἀμελήσαντες καί οὐκ ἀγεωστῶς φερόμενοι συμφοραῖς ἐχρήσαντο τοιαύταις, ὥστε καί τῶν ἐν τῷ Ἅθῳ ἱερῶν μοναστηρίων τά μέν ἔρημα ἀποκεκρῆναι, τά δέ κινδυνεύειν καί ὅλως ἄπαντα πρόσοικον εἶναι τοῦ δεινοῦ, τό μάλλον καί ἧττον διαφέροντα ἀλλήλων καί τούς ἅπαντας πατέρας καθ' ἑκάστην διοχλουμένους μή ἔχειν ὅπως χρήσωνται τῷ πράγματι, συνεχόντε δ' εἰσοῦν σύμπαν τό ἀγώνυμον τόπον ὄρος καί γεραιρόν (sic) τά ἀρχαιότατα τῶν μοναστηρίων, καί σεβάσμιον ἐπί τοῖς ἱεροῖς κειμηλίοις ἐκείνῳ ἤδη χρέος ἀφορήτοις συνέχεσθαι πεπτώκοτον ἀθλίως

[1] Ἐγκύκλιον Γαβριήλ ἐν Γρ. Παλαμᾶ Β' σ. 489. Τήν εἰσ τοῦ ἁγίου Ὄρους ἀνίσωσιν καί εὐεργετικήν ἐνδιαφέρειαν καί δράσιν τῆς Ἐκκλησίας ἠδύνατο νά διαφωτίσῃ ὁ φιλόλογος κ. Ἰωαννίς Βηρίλλης ἐκδούς τοῦ 1921 τήν "Ἁγιορειτικήν Πολιτείαν" (Ἁγιορ. Περιοδ. Ὁ Ἄθως Α' τεύχ. 5 καί 6.), ἀλλ' ἐπαναλαμβάνουσι μᾶλλον ὅσα περί αὐτοῦ ἔγραψεν ὁ κ. Πετρακάκος (βλ. Τό Μον. Πολίτευμα σ. 45 ἑ), ὅστις διά τῶν πάνυ πλουσίων πατριαρχικῶν ἀναλαμπαχήν τῶν ἱστορικῶν ταύτης ἀληθειῶν. Ἐν αἷς ἐμφανίζεται ἀριστεύουσα ἡ εὐεργεσία τῆς μητρός Ἐκκλησίας, ἥτις διά τῆς ἀποστολαδικοῦ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως ἔσωσε τάς ψυχάς τῶν τοῦ Ἄθω μονῶν ἐκ βεβαίας καταστροφῆς. Διό καί ἡ ἀρα. κ. ὁ τότε Νεωτέρας Πηγάς σταυροπήγιος σεβ. φίλος κ. Κλεανθᾶς ἀνωμολογεῖ λέγων: "Ἐν ἅπασι τοῖς ἐπισήμοις ἐγγράφοις τῆς σεπτῆς πρεσβυτέρας μητρός Ἐκκλησίας ... οὐδέν εἶχον διαβεβαίωσιν ὁ ἀμεριβής αὐτῶν ἐρευνητής, εἰ μή τῶν ἀεί ἀγείτον αὐτῆς μεριμνῶν καί φροντίδα. οὐ μόνον περί τῆς πάντων ἐξάρσεως τοῦ ἱεροῦ τούτου τόπου, ἀλλά καί περί τῆς πρωτεύουσας διαβιώσεως ἐκείνων τῶν ἀγίων ... εὐπομερίας ...." (Γρ. Παλαμ. Β' 3...

καταλρίβεσθαι"[1] Τὸ Τυπικὸν τοῦτο, ὅσον καὶ τὸ τοῦ Ἱερεμίου, ἐξεδόθη ἐν τοῖς Πατριαρχείοις παρὰ τὰ κατεστῶτα, καθ' ἃ ἄχρι τοῦ ἐπὶ Βυζ. ἐσχάτου συνετάσσετο καὶ τόσον κ ἐχαμβάνετο ὑπὸ σπουδαίαν ἔννοιαν ἡ μὴ ὀχυρωθεῖσα τοῦ Ἁγιορειτικοῦ συνεφώνως κ τὰ Τυπικὰ φέρουσα τὰς ὑπογραφὰς ὄχιν τῶν καθηγουμένων τῶν μονῶν, "ἄστρ κοινῇ γνώμῃ κ οὐ μόνῃ τῇ ἡμῶν ὁρμῇ τε κ ἐξουσία ἐν ἄδῳ ἐκδίδεται κ τελεσθεῖται", λέγει ὁ αὐτοκρατορικὸς ἀντιπρόσωπος κατὰ τὴν τοῦ Α' Τυπικοῦ σύνταξιν ὁ ἡγούμενος τῆς τοῦ Σλουδίτου μονῆς Εὐθύμιος[2]. Ἑστίας κ ὁ τῆς Ζέν Ζιγούτης μονῆς Κοσμᾶς κ τὸ Β' Τυπικόν, "οὗτοι οὖν οἱ ἔνδοξοι τύποι κ γυχωφελεῖς οὐκ ἐξουσιαστικῶς, οὐδὲ μὴν ἀυθεντικῶς, οὐδὲ ἀβασιλεύτως, οὐδὲ ἀπερισκέπτως, ἀλλὰ δεήσει κ ἀρετοπείᾳ ἀπάντων τῶν τοῦ Ὄρους εὐλαβεστάτων μοναχῶν κ καθηγουμένων ... ἐπιστώθησαν κ ἐπραίχθησαν ... κατὰ θείαν κ βασιλικὴν προστάξιν"[3]. Μετριάζεται ὅπωσοῦν τὸ πρᾶγμα διὰ τῆς εἰδήσεως, ἣν παρέχει ἡμῖν τὸ Τυπικὸν τοῦτο: "δεξιᾷ ἀξιώσει τῶν ἤδη ἐν τῇ βασιλευούσῃ διατρεβόντων ὀσιωτάτων μοναστηριακῶν πατέρων"[4]. Τὴν κρατοῦσαν καὶ τῇ τοιαύτῃ πράξει τοῦ Μεγ. Συμεὼν ἀγιορειτικὴν ἀνέχψιν ἐνεφορεῖ τὸ γεγονός, πρέπον ἀγνοεῖν, ὅτι ὁ πρῶτος ἐκδότης τοῦ Τυπικοῦ τούτου μαν. Ἀλέξανδρος Λαυριώτης[5], ἀφήρεσεν ἐπιμελῶς τὰ τε ἄρθρα κ τὰς περικοπὰς ἐκείνας ὅσαι ὑποδηλοῦσι τὴν πρωτοβουλίαν ἐν τούτῳ κ τὰ δικαιώματα τοῦ Συμεὼν, ἢ εἰσήγαγον αὐτὰ εἰς τὰ τοῦ ἁγίου Ὄρους, ἵνα ἀνεκαθεν παράσχῃ τοῖς ἁγιορείταις εἶναι ὀλίγον δύσκολος ἢ τοῦ τοιούτου ἀκρωτηριασμοῦ ἀνακάλυψις. Ἐὰν δὲ εἴχομεν τὴν πρώτην ἔκδοσιν τοῦ Meyer, ἃ δὲ ἐκδότης τοῦ Περ

[1] Meyer ἔνθ' ἀνωτ. σ. 243,9. [2] αὐτ. 150,1. [3] αὐτ. 161,13. [4] αὐτ. 243,2: κ 247,16. [5] Ἐκ τῶν ἀρχείων τῆς Λαύρας ἐσημοσιεύθη ἐν Συμ. Ἀρχείῳ, Ἔτος ΙΓ' (1893) σ. 62-63.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

γραφικοῦ Κωνσταντίνου κατέλιπον ἔχον ἐνώπιον τῆς τοῦ Μεγεν δεύτερον τὴν παραμυθίαν! Ἐπειδὴ τὰ βιβλία τοῦ Γεργανοῦ εἶναι σπανιώτατα ἐν Ἑλλάδι θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ ἐπαναλήψω ἐνταῦθα δι' ἀμαυρῶν τὰς παρα-λήψεις τοῦ μακ. Ἀλεξάνδρου, ἢ τῆς τοῦ σεβ. Καρκάνου:

1. Μεγεν. Προοίμιον (σ. 243, 20): "διὰ ταῦτα κοινῇ γνώμῃ ἡμῶν τε τῆς τάξεως τῆς ἱερᾶς ἐκλογῆς τῆς τῶν ἐνδοξοτάτων τῆς τιμιωτάτων ἀρχόντων τῆς τῶν ἐπι-τρόπων τοῦ τε κοινοῦ [τοῦ τε κοινοῦ τῆς τοῦ ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας] τῆς τῆς κοινότητος τοῦ ἁγίου Ὄρους τῆς τῶν χριστιανικῶν πρεσβυτέρων τοῦ γένους . . . ἐκδημοῦντα τὰ τοῦδε τοῦ ἁγίου Ὄρους . . "

2. Κεφ. Α' . . . Τὴν δὲ κατάστασιν τῶν πατέρων ταύτην παρατείνειν εἰς χρόνον ἀόριστον ἔνεκα τῆς αὐξήσεως τῶν Τ. Μυστικῶν δὲ τῶν συμπεφωνημένων τοῦ χρόνου διατρούμενοι τὸν ἀγαθοφόρον αὐτῶν ἐξαποστείλαμεν εἰς τὴν τοῦ ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίαν, εἰς ἐπιδείξαντον παρά τε τῆς ἱερᾶς συνόδου τῆς τῶν ἐνδοξοτάτων τῆς τιμιωτάτων ἀρχόντων τῆς ἐπιτρόπων τοῦ κοινοῦ καὶ ἐξαρχείας τῆς τοῦ ὄρους, ὅσον τῆς ἐπιστρατείας τῆς παρ' αὐτῶν. ἀλλὰ παραπαλαιόθεν τῆς φοβεῖσθαι παρὰ τοῖς ἐνταῦθα ἐπιτρόποις τοῦ Ὄρους.

[1] Ἐξεδόθη ἐν σ. 281-285, ὁ νῦν σεβ. ἅγιος Κυζίκου Καρκάνιος Δημητριάνος παρέλαβεν ἐκ τοῦ Μεγεν μόνον τὸ τέλος παράφραστον: "Τοῖς Χριστιανοῖς ἐκεῖνος τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἐκκλησίας ἐπιδίδοται κατ' ἔτος εἰς τὸ κοινὸν δεσποινογράφια τὸν ἀριθμὸν τεσσαρεσκαίδεκα, διανεμομένας κατ' ἀναλογίαν τῆς δύναμιν ἑκάστου κελλίου" (αὐτόθι σ. 284) τῆς κατ' ἀρθῆν ἀναφερόμενον ἐνταῦθα τὴν δημοσίευσιν ἐλάμβανε "Χρυσόβουλλον Δεσποτικόν". Ἀλλὰ κατεπλάγην ὁ κρίνας ἐκεῖθεν τὸ κεφ. τοῦ ἔργου· ἴσως διότι οἱ τεμάχιοι τοῦτο ἐκκρίνουν σφοδρὰ χρέοια εἰς δόσιν, ἵνα μὴ ἐξαρτήσωσιν ἀπαιτούντες τὴν κατὰ τὸ δοκοῦν ἀκτημοσύνη αὐτῶν, ἄλλα τοῦ χρεοῦ, ἢ ἀπεδέξαμεν, εἰς τεκμήριον τῆς ἀποχῆς τῆς μακροσταίας (βλ. ἔκθεσιν τοῦ Ἁγίου Ὄρους Α' σ. 158). Ἐν τῷ 16' Κώδικι ἀναγράφεται ἐκ Λαύρας φ. 229 γράφεται: "Τῷ ἔτει ,αφκα' (1701) ἦλθεν ὁ ἀνάκτορος ἐν ἱερομονάχοις κύρ Νικόλαος, καὶ ἐγράφησαν τῶν τεμαχέων (Παναγούδα καὶ τῶν Καρυῶν) εἰς χρέοια ι' (10) καὶ ἀφήκαν τὴν ὕλην (τὸ παρεκχώρησον, ἢ τὴν περίοικον ἐκ χωρισμοῦ) αὐτοῦ". ἢ κατωτέρω ἔτι ἀναγινώσκομεν: "ἐν ἔτει ,αψδ' (1704) ἦλθεν ὁ ἀνάκτορος ἐν μονάχοις κύρ Διονύσιος καὶ ἐγράφησαν τὸν μακρὸν (ἀρτοκόπον ἐν Καρυαῖς) εἰς χρέοια ι' (10!!) καὶ ἡ ἡλιοκαύστου καὶ ἄνωθεν ὑρτε."

3. Κεφ. ΙΔ' (βλ. νοοῦσημι. ἀνωλίρω).

5. (σ. 247, 12) Ταῦτα ἔδοξε τῇ ἁγιωτάτῃ συνοδικῷ τῇ κοινῇ γνώμῃ καὶ εἰρηναρχῶν τε καὶ εὐγενεστάτων τῆς ἐνδοξοτάτων ἀρχόντων τῆς ἐπιτρόπων [τοῦ κοινοῦ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ] τῆς κοινότητος τοῦ ἁγίου Ὄρους τῆς τῶν λοιπῶν ἀσκούντων φροντίδων τοῦ γένους ἡμῶν ..."

6. (σ. 247, 30–248, 5) ἤτοι παραχρήσονται αἱ ἀραί.*

Διαφοραὶ κειμένου ὑπάρχουσιν αἱ ἑξῆς σπουδαιότεραι:

Meyer 243, 4: ἐκκυρεῖσθαι, Α. (= Ἀλεξάνδρος) κυεῖσθαι Κ(= Καλλίνικος) ἐκκυεῖσθαι
5: τάχιστα, Α. τάχιστα ἀσκῶ.
7: ἐμένετο, Α. ἐγένετο.
8: ἔλαλλον, Α. ἔλαθον.
22: ἐπιτρόπων, Α. φροντίδων.
31: ἐκκεχυμένους, Α. ἐκχεομένους.
244 4: ὁμοτρόφους (γρ. ὁμοτυρόφους), Α. ὁμοφρόνους.
27: ἐπισταστίας, Α. ληψοδοσίας.
29: καταγεγραμμένων, Α. καταγραμμένων.
245. 2: ἀναφέρεσθαι ἐπὶ τῆς συνάξεως, Α. ἀναφ. ὑπὸ τῆς συνάξεως
3: διορθωθῶσι, Α. διορθῶσι.
8: τοὺς συμβάντας ... τὴν ἐρημίδες, Α. τὰ συμβαίνοντα ἔξοδα.
10: καὶ χωρὶς, Α. καὶ ὁμοῦ.
18: προσεπιφέρειν, Α. συνεπιφέρειν
26: ὀφείλονται, Α. ὀφειλόντων
246 5: ἐκχεομένων καὶ διοριζομένων, Α. ἐκχεομένη καὶ διοριζομένη

[1] Οὗτος τὰ σφάλματα συνήθως διορθωσαλοχωρὶς νὰ ὑποδείξῃ καὶ συμφωνεῖ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. [2] Τοῦτο εἶναι τὸ ὀρθόν, ὡς ἐκ τῶν συμφραζομένων δῆλον γίνεται: ὁμοτρόφους ὁμοδιαίτους καὶ ὁμοτραπέζους. διότι ὡς γνωστόν, ὅπως ὁ Πρῶτος μετὰ τῶν συμβαλλόντων καὶ οἱ Ἐπιστάται συνήθουν κατ' ἀρχάς.

* Ὁ δὲ σκοπίμως ἐκκωλύσας τὸ ἐπίσημον τοῦτο ἔγγραφον ἀποσκοπεῖ ἡ ἐμπλοκὴ παρεκκλίσεων κατὰ μὲν Meyer: ἵνα τὰ ἀνωλίρω ῥηθῶ (γρ. ῥηθῶ ἀπριβῶς ἀπριβωμένα δεκαοκτὼ κεφάλαια ὡς δίκαια εὔχρηστα τε καὶ χρήσιμα (247, 22) κατ' Ἀλέξανδρον: ἵνα τὰ ἀνωτέρω ῥητῶ ἀκριβῶς ἀκριβωμένα, ὡς δίκαια καὶ εὔχρηστα κτλ. ἤτοι ἀφαιρέσας ὁ μοναχὸς τὴν ... καὶ κεφ...

246, 11: ἔνα καὶ τὸ ἐν τούτῳ καρδαίνη, α. ἕνα τῆς τὰ τούτων κ.

18: χαμβανοντας τόπον, α. χαμβάνοντας τ.

27: συμπανοβιάλας, α. συμπονοβιάλας.

247 3: πλέω, α. ὀχεῦσα,

4: δουμριάζοντες, α. δουμνάζειν.

20: περὶ ἡμῶν, α. περὶ ἡμᾶς.

23: ὄχος, α. ὄχης ἐστῖν.

27: ἀσαράχραντα, α. ἀσαραχάραντα.

Τὸ Τυπικὸν τοῦτο ἐν 18 κεφαλαίῳ ἀσπαζόμενον τῇ σπουδαστάτῃ διάταξιν ἔχει τὴν ἐν τῷ 1 κεφ. ἔχουσαν ὧδε:

"Καθ' ἕκαστον ἔτος κατὰ τὴν περίπλειν ἀπίστου τοῦ Τιμίου ἀποκαθίστασθαι τέσσαρας περιστάσεις τῆς ἐπιστάσεως τῆς κοινότητος τοῦ Ὄρους, ἐκλεγομένους ἐκ τεσσάρων πεντάδων τῶν αὐτόθι μοναστηρίων, οὐχὶ μόνον ἰδιώτας καὶ ἀπαιδεύτους, ἀλλ' ὅστις ἂν ᾖ φρόνιμος καὶ κανόσιν ἐκκλησιαστικῶν κατεστραμμένος καὶ οἷος ἀσπάζεσθαι καὶ ἐντυγχάνειν μετὰ φρονήσεως πρὸς τὰς συμπεπλεγμένας χρείας. Εἶναι δὲ τοῦτους <τε> τέσσαρας ὁμοτρόφους (κρ. ὁμωτρόφους), ὁμοδιαίτους καὶ ὁμοτραπέζους, ἔχοντας ἕκαστος τὸν ἴδιον τόπον ἐν ταῖς ἑδέραις (κρ. ἐθομέναις) συνεχεύσεσι, χρῆσθαι δὲ καὶ κώδικι ἀποτραφομένους ἐν αὐτῷ πάσας τὰς κανονικὰς τῆς τε κοινότητος καὶ τῶν μοναστηρίων, ἔχειν δὲ καὶ καρφία κινδύνευον πρὸς τὰ κράμματα καὶ τοὺς λογαριασμοὺς τῆς κοινότητος. Τὴν δὲ ἐπισταστίαν τῶν τεσσάρων τούτων παρατείνειν εἰς χρόνον ὀλόκληρον ἕνα καὶ οὐχὶ πλέον τοῦ."[2] Ἤδη ἔχομεν τὴν σύστασιν τῆς Ἐπισταστίας, ἥτις ἐκτοῦτε κατὰ 250 περίπου ἔτη ἐκλέγεται κατὰ τὴν τῷ ἄνω διάταξιν. Εἰς πρὸς τὰ ἄκρα τὸ Τυπικὸν ἔχει ὅσον καὶ τὸ ἐκδοθὲν τῷ 1780. Ἐπιμελώτης εἶναι ὁ ἀποκαλούμενος τῶν μοναστηριακῶν τοῦ Ὄρους "ἔχων τὴν ἀρχιεραρχικὴν ἀξίαν",[3] κυβερνῶν τὴν τότε χειροτονίαν ἐν Ἄθῳ.[4]

† Ἠναγκάσθημεν νὰ κατακλείσωμεν ὀλίγον τὴν τὸ κεφάλαιον τοῦτο, διότι οὐδὲν ἔγραψεν ἀκριβῶς περὶ ἐκλογῆς καὶ ἐκλογῆς τοῦ Πρωτείου καὶ τῆς Ἐπισταστίας.

[1] Ἡ τε ἐκλογὴ καὶ ἡ διάταξις τῶν ἐπιστατῶν κυβερνήσεις τοὺς παρ' Ἀθηναίοις πρυτάνεις. [2] Ἐνθ' ἀνωτ. 243, 29 τὰ κατὰ μ. ἀνωτέρω. [3] αὐτ. σ. 246, 32. [4] ἀναγκαῖον τὸν Τυπικὸν μ. παρὰ Κοσμᾶ ἐνθ' ἀνωτ. σ. 97-98.

Β'

Δευτέρα ἀρχή ἦτο ἡ παδοχική, ἡ μεγάλη Σύναξις ἀκολουθοῦσα ἐπὶ πάντων τῶν ἡγουμένων ἢ ἱεροϊσταμένων τῶν μονῶν διαφουμένη ἀπὸ τοῦ 972 ἄπαξ τοῦ ἔτους,[1] καὶ ἐπιάντων ὁσάκις ἡ χρεία ἀπῄτει. εἰς τὰς ἐπιάντους ἀντεπροσωπεύετο ὁ ἡγούμενος ὑπὸ ἀρχιεπιτρόπου τῆς μονῆς τοῦ ὀνομαστοῦ, τοῦ ἐπιμελητοῦ ἢ τοῦ Δικαίου ἔτερα, ἤτοι τῶν γερόντων. ἐντεῦθεν δὲ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀντιπροσωπείας, ἣν νῦν ἐπιτρέπει καὶ ὁ δεσμός. Ἡ Σύναξις αὕτη οὐ μόνον ἐβουλεύετο καὶ ἐξεδίδου διαφόρους κανονικὰς διατάξεις, ἀλλ' εἶχε καὶ τὴν ἀνωτάτην δικαστικὴν ἐξουσίαν. Ὁ ἀριθμὸς κατ' ἀρχὰς δὲ ἦτο ἴσος, αἱ μεγάλαι μοναὶ καὶ ὁ Πρῶτος ἀντιπροσωπεύοντο ὑπὸ ἰσχύοντα. Τὸ Α' Τυπ. στιγμιότυπον ἀλλὰ δὲ παλήρησε τὸ δικαίωμα τοῦτο τῶν μεγάλων[2] φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἰσοψηφία δὲ ἐβράδυνε νὰ ἐπιτραπῇ ἤδη ἀπὸ τοῦ ΙΒ' αἰῶνος,[3] καὶ τὸ μεγαλεῖον διετηρήθη μόνον ἐν τῇ κατ' ἀρχαιότητα ἱεραρχικῇ ἐν ταῖς συνεδριάσεσι δέοντι· ὁ δὲ ἀντιπρόσωπος τῆς Λαύρας ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ ἰδιαίτερά τινα ~~δικαιώματα καὶ~~ προνόμια, ἤτοι τὴν τῆς προεδρείας καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐγκαθιδρύειν τὸν τε Πρωτιερατικὸν καὶ τοὺς ἡγουμένους τῶν μονῶν καὶ ἐπιφυλάσσει τὸ Μετάνοιαι ἐν τῷ Πρωτάτῳ. Παλαιότερον δὲ ὁ τῆς Λαύρας καθηγούμενος, ὅπου ὁ Πρῶτος ἐλάμβανε παρὰ τοῦ πατριάρχου τὴν τε χειροτονίαν καὶ σταυρὸν καὶ βαπτίσιον. Τὰ προνόμια τῆς Λαύρας κατεπιστώθησαν βεβαιότερον καὶ διὰ σιγιλλίου ἐκδοθέντος ὑπὸ τοῦ πατρ. Παϊσίου τῷ 1844 καὶ διατυπωθέντος ἐν αὐτῷ, καὶ διὰ φραστικῶν

[1] "συνκαταλεγόμεθα κοινῇ γνώμῃ καὶ αἰτήσει καὶ δεήσει πάντων τῶν συνεδριαζόντων ἡμῶν - - - τὰς δύο συνάξεις ἀποτελεῖσθαι, τόν τε πάσχα καὶ τὴν Χριστοῦ ἁγίας γεννήσεως καὶ ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὴν σεβασμίαν ἑορτὴν τῆς ... δεσπότιδος ἐπιτελεῖσθαι αὐτὴν καὶ ποιεῖν σύναξιν" (Α' Τυπ. παρὰ Meyer. σ. 142, 20. ἐν τούτοις ἔτερα τοῦ χειμῶνος ἡ Σύναξις ἐγίνετο ἔστω μετὰ τὸ Πάσχα. Περὶ ἐπιάντων συνάξεων τὰ Τυπικὰ δὲ προβλέπουσιν ὅπου οὐδ' ὁ τῶν ἐκδόσεις Καλλιστ. Χάρης, ἅπερ αὐταὶ ὅπου τὸ σύμμαι καὶ νῦν γίνονται ἀπροκόπως.

[2] "ἐπιτρέπομεν οὖν κατὰ τὴν ὡρισμένην ἑορτὴν ἔρχεσθαι τὸν Πρῶτον μετὰ συμπλοκῆς τριῶν καὶ μόνον, τὸν δὲ ἐκλαβόντα τὸν Ἀθανάσιον καὶ καθηγούμενον τῆς μεγάλης Λαύρας, μετὰ δύο καὶ τὸν μοναχὸν Παΐσιον (τὸν Ζηροπολαμπνόν) μετ' ἐνός - - - (αὐτ. σ. 142, 29).

3 Τοῦτο δὲ δύναται νὰ ἐξακριβωθῇ ἐκεῖ ἐν ταῖς ἀποφάσεσιν ὑπογραφόμενον οἱ ἡγούμενοι

ἀρῶν ἐξασφαλίζονται εἰς τὸ διηνεκές. ~~ἀπόφασις τῆς δευτέρας Λαύρας κτλ~~
Ἡ ἰσότης καὶ ἡμερδερία ἦτο τὸ κύριον χνώρισμα τῆς ἀγιορειτικῆς κοινοβιακῆς κατὰ τοὺς πρώτους καὶ κυριεῖς αὐτῆς χρόνους, ὅτε καὶ ὁ λαυριώτης μεγαλοπρεπὴς καὶ ἀσκητὴς ἐν ταῖς τοιαύταις συνελεύσεσιν ἐξισοῦτο πρὸς τὸν καθηγούμενον τῆς Μεγίστης Λαύρας, ἔχων καὶ κρείττονα ἐν τῷ προστίμῳ ἐν αὐταῖς τὴν θέσιν κατὰ τὴν ἱεραρχικὴν σειράν· ἀρκεῖ νὰ ἦτο ἡγούμενος, ἤτοι νὰ εἶχεν ἐν ὑποταγῇ μαθητάς· ἐνταῦθεν, ἵνα τοιβχηθῶσιν οἱ μεγάλοι μονῶν ἡγούμενοι (οὕτως καὶ ἀνεδιοργανώθη ἤδη τῷ μεγάλῳ ὀνομάσθησαν καθηγούμενοι) συνωδεύοντο εἰς τὰς συνάξεις ὑπὸ πολλῶν μαθητῶν.
Τὸ τοιοῦτον πρᾶγμα διὰ τοῦ χρόνου ἀμφισβητεῖν σημερινὸν καθεστὼς βεβαίως δὲν συμβιβάζεται, καθ' ὃ ἔχομεν κοινάρχους καὶ ὑποτακτικοὺς ἀμφὶ ~~ἐν τῷ~~ ἔχομεν ῥητὴν τὴν μαρτυρίαν ἐν τῷ πρώτῳ φάσματα Ζωπικῷ (~~ΣΤΣ~~), ἔνθα (περὶ μαθητῶν ὁ λόγος) " τοὺς δὲ λοιποὺς ἡγουμένους, εἰφάρεται, κελεύσας τε καὶ ἡδυχασίας ἄκοντας ἀνευ ὑποστρωμῶν συνάγεσθαι ".[1] Πότε ἀφηρέθη τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰς τοὺς ἡδυχασίας καὶ κελεύσας δὲν γνωρίζω· εὑρίσκω ὅμως, ὅτι τῷ 1158 ἐν πράξει τοῦ Πρώτου Γαβριὴλ ὑπὲρ τῆς Λαύρας, καθ' ἣν ὁ κελεύστης Μακάριος παραχωρεῖ εἰς αὐτὴν τὸν ἀγρόν, ἤτοι τὸ κελλίον τοῦ Καλλίνικα, λέγεται: " ἐστὶ δὲ τὴν σάσιν καὶ τὴν καθέδραν, ἣν εἶχεν ὁ ἐν τῷ τοιούτῳ ἀγρῷ προκαθήμενος μοναχός, ἐν τε τῇ ἐμπορίᾳ[2] καὶ τῷ κελλαρίῳ, δεδώκαμεν πρὸς ἄκρον οἰκονομίας χάριν, οὐκ ἀφείλομεν οὐ

[1] Meyer σ.142, 32 σύναψον πρὸς τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ σημειώσει 2 ὑποστρόφος καὶ νῦν ἐν Κρήτῃ λέγεται ὁ μαθητής, τοῦ οἰκοδόμου π.χ. [2] Ὅσον καὶ νῦν οἱ τῶν μονῶν ἀντιπρόσωποι, οὕτω καὶ τότε ἕκαστος ἡγούμενος εἶχεν τὴν ὁρισμένην αὐτοῦ θέσιν ἐν τῷ Πρωτάτῳ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ὁ καθηγούμενος, ἤ ἔλαβε τὴν τῶν μεγάλων ἀναμαχέοδα τό τοιοῦτον δίκαιον"[1] Τοιαύτη κατάσταση ἐπράσσου ἐπικράτει καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις μοναστικοῖς κτίσμασι. π.χ ἐν τῇ Σκήτῃ τῆς Νιτρίας, καὶ τῶν λεγομένας καλύβας ὁ Δωρόθεος ἀποκαλεῖ μοναστήρια: ".. διέπρεπον ἐν τοῖς Σκήτης μοναστηρίοις γηραιός μὲν Ὠριγένης ἐν τῷ καθηλῷ Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου ἐπεκτεμμένος ..."[2] Οὕτω ἀποκτᾶν καὶ ἐν Ὄθῳ ἐν ταῖς ἀρχαίαις ἐρήμοις τά κελλία καὶ αἱ σκήταις καλύβαι λέγονται μονύδρια ἤ καὶ μοναστήρια. κάντεῦθεν ἐξηγεῖται τό ἐν τοῖς ἐπόμενοις ἐγγράφοις ἀριθμός αὐτῶν ἐν χώρῳ μεγίστα ἦταν ἐπεκτεταμένῳ π.χ περί τό Χιλιανδάριον ὑπῆρχον μοναί ὑπέρ τάς 12.! ἐν τοῖς Ξενοφώντος καὶ Δοχειαρίου τόποις περί τάς 10 καὶ ἀριθμοῖ τοῦ Κουτλουμουσίου ἄλλαι τόσαι. Ὁ Νεαποπολίτης Γάμβος, ὁ παρά τοῦ θείου αὐτοῦ Θεοδωρήτου τήν τρός μελέτην τῶν ἱστορικῶν ἐγγράφων κλίσιν κτησάμενος σχολάζων τό πρῶτον Ζωγραφικόν ἐπιχείρει καὶ τρός τό ἀριθμός τῶν ὑπογραφομένων ἡγουμένων: "Οὗτοι πάντες κύριοι τῶν κελλίων ἦσαν, ἐκαλοῦντο δέ ἡγούμενοι, ὅτε αὐτοδέσποτοι ἦσαν, καὶ καὶ ἡμετέρων τῶν μεγάλων μοναστηρίων"[3]. Ὁ ἀριθμός λοιπόν τῶν ἀναφερομένων ἡγουμένων ἐν ταῖς ὅλως παλαιαῖς ταύταις συνάξεσι, ἦν ἀπαράμιλλος, διότι ἡ κατάστασις ἐνταῦθα δέν ἦτο μόνιμος. Ἕνεκα τῶν συχνῶν ἐπιδρομῶν τά μονύδρια ἦσαν ὑπό διαρκῆ ἀπειλήν. τάμεν καλοφρ.

[1] Α' Κώδ. ἀνεγράφη Λαύρας φ. 42ᾳ [2] Ἐκκλ. Ἱστορ. βιβ. VI, 30, 1. τομ. II σ. 637 (ἐκδ. Ὀξονίου 1860). πρβλ. καὶ Λαυσαϊκόν κεφ. ΞΑ' σ. 152 ἐκδ. Ἱεροσολύμων 1914. καὶ Πετρακάκου, Οἱ μον. δρομοί σ. 23-24 καὶ δή σ. 34 ἔνθα ῥητῶς ἀναφαίνεται: "Η ἀξία monasterium ἐν σχέσει τρός τόν μέγαν Ἀντώνιον (περί οὗ λέγει ὁ μ. Ἀθανάσιος, ὅτι ἵδρυσε πολλά μοναστήρια) ἔχει τάλη τήν ἔννοιαν τοῦ ἀσκητηρίου". [3] Δύο κώδικες αὐτόγραφοι τοῦ Γαμβίου ὑπάρχουσιν ἐν τῇ σκήτῃ τῆς ἁγίας Ἄννης, ὁ εἷς ἐν τῷ Κυριακῷ καὶ ὁ δεύτερος ἐν τῇ καλύβῃ τοῦ γαμίου Ἀλαυρού παρά τῷ γέροντι Ἀνανίᾳ καὶ ὅν καὶ σφραγίσαμεν φ. 7η? καὶ τρίτος εὑρήκαμεν ἐν ἀνεγράφῳ ἐν τῷ Κασουλαβίου, καλύβῃ τοῦ Ἀπαδίου. ἔνθα ἡ κατοικία βιβλιοθήκη τόδε μαν. πτωχ. Χαρίλαος ἐπιγράφονται δέ "Ἀθανίας". Ἕτεροι δύο ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος).

φοντο ἅμα δ' ἀνηρύοντο, ωφελαισιαζόμενα ἢ ἐκπλούμενα. Κατὰ τὴν σύν-
ταξιν τοῦ Α' Τυπικοῦ ἐπὶ Ἰωάννου τοῦ Τζιμισκῆ ἔτους 972 εἰσὶν ὑπογεγραμ-
μένοι 57 ἡγούμενοι[1], κατὰ τὴν τοῦ Β' τοῦ 1045 καὶ Κωνσταντίνου
τοῦ Μονομάχου 180, ὅσους ἀριθμὸς ῥητῶς ἀναφέρεται ἐν τῷ κειμένῳ: "συν-
καλέσαμεν, φησὶ ὁ αὐτοκρ. ἐπίτροπος, ἄπαντας τοὺς ἐν τῷ τοιούτῳ ὄρει ὑ-
πάρχοντας εὐλαβεστάτους μοναχοὺς καὶ καθηγουμένους τῶν ὀγδοήκοντα καὶ
ἑπτὰ καὶ τῶν τῆς ὑπάρχοντας, τοῦ καταγενέσθαι τρὸς ἡμᾶς ἐν τῇ Καρεῶν λαύ-
ρᾳ τὴν ἔδος"[2]. Εἰς Γ' Τυπικὸν λογίζεται παρὰ τοῦτον τὸ ὑπὲρ τοῦ Πρώτου χρυσό-
βουλλον τοῦ Ἀνδρονίκου τοῦ Γέροντος. Τὸ Δ' Τυπικὸν συνταχθὲν καὶ Μανουὴλ
Παλαιολόγου καὶ πατριάρχου Ἀντωνίου τοῦ 1394. ὅπερ δὲ οἰόμεθα ἐν πρωτοτύ-
που, δὲν φέρει ὑπογραφάς· ἐπόθη ὅμως παρ' Οὐσπενίῳ τὸ ἑξῆς σημείωμα:
"Ἀριθμὸς τῶν ἐν τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ ἀρχιερέων 28 ἐκτὸς τῶν ὁσιωτάτων ἀρχιμαν-
δριτῶν, πρωτοσυγγέλων (sic) καὶ ἡγουμένων καὶ τῶν εὐλαβεστάτων κληρικῶν καὶ
ἀρχόντων τῆς μεγάλης ἐκκλησίας. Οἱ δὲ ἐν τῇ συνόδῳ τοῦ ἁγίου Ὄρους μετὰ
τὰ ἀρχιερέων, ἡγουμένων τε καὶ λαυρῶν ἐννεακόσια καὶ ὀγδοήκοντα καὶ πέντε
(σωστὴ ἐκκλησία τοῦ ὄρους!). Μετὰ τὴν ἄμωσιν, καὶ ἐλέχθη, τὰ Τυπικὰ
συνελαύσουσιν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐν συνεννοήσει πάντοτε μετὰ τοῦ Ἱ.
Κοινοβίου ἀπεσταλμένου δι' ἑξάρχων"[4] ὅθεν κατ' οὐσίαν αἱ τοιαῦ-
ται ἀντιπαραθέσεις συνάξεις κατηργήθησαν, καὶ κοινῇ καὶ τὸ ἅγιον Ὄρος
ἀπώλεσε.

[1] Ὁ Meyer σ. 150-1 ἔχει 55 ὑπογραφάς. ἀλλ' ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, ὅπερ κατεσκευάσαμεν τὰ παραβάλλομεν τοῦ 1926 ἔχει δίς: Βασίλειος μοναχὸς καὶ ἡγούμενος, καὶ Κοσμᾶς μοναχὸς καὶ ἡγούμενος. Τὸ πρωτότυπον (διαστ. 3 X 0,46 μ.) εἶναι σύγγραμμα τράγου καὶ γραστὸν γεγραμμένον. εὑρίσκεται εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ φέρει καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ αὐτοκράτορος διὰ κινοβάρεως. Ἐδημοσιεύθη ἤδη πολλάκις. Ὁ Μομφράτος (Κληρον. δίκαιον τῶν κληρικῶν καὶ μοναχῶν (Ἀθῆναι 1890) σ. 233-45, καὶ ὁ Ἀμυντάνας (σ. 293-99) ἔλαβον αὐτὸ τοῦ Ὑυπούνιν (Χρισ. Ἀναλ. 1877 σ. 265-276), ὅθεν ὅμως ἐξέδωκεν αὐτὸ μετὰ χαρακτῆρος. Πλήρης ἔχει τὸ κείμενον παρὰ Meyer καὶ ἐπὶ βάσει τοῦ 754 ἐλλ. κώδικος καὶ τοῦ τῆς ἁγ. Τριάδος Λαυρ. Κεχίου ἐν Καρυαῖς. Τὸ σπουδαῖον εἶναι ὅτι τὸ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις (Meyer σ. 144, 10) "Ὁ μεγάλαιον δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ πρωτοτύπῳ. εἶναι δὲ τοῦτο: Τῶν ἑτέρων ἀποκεκαμένους μοναστηρίοις κτλ. Διαφοραὶ ἐπιφορὸς τὸ τοῦ Meyer ὑπάρχουσαι εἰς ἔτη: 141, 19 αὐτὸς, ἀντὶ αὐτοῖς. 142, 6 ἐπισταθῆναι, ἀ. ἐπιστῆναι. 143, 1 καθ' ἑνὸν, ἀ. τὸ κατ' ἑνόν. 13 ἡμῖν, ἀ. ὑμῖν. 144, 27 τῶν συνδίαμεν, ἀ. τοῦ σ. 146, 11 τῶν ἡγουμένων, ἀ. τῶν ἀδελφῶν ἡγ. 26 συναριστάνωσαν, ἀ. συνδιπνείκωσαν-συμπωστάζίλωσαν, ἀ. συμφωστάζίλωσαν. 33 ἀποστρεῶν, ἀ. ἀναστρεῶν. 148, 15 τοῖς, ἀ. τινι. 149, 4 προαιρῶνται, πρόσθη: μιτόψαι, 25 ἀρχῇ, πρ. καὶ ἄνω, 150, 14 καθ' καθὸ, ἀ. καθὸ καὶ.

τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς αὐτοδικίας ὑπὸ τὴν ἄμεσον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὑποβαλλόμενον ἐπιτροπήν, ἡ ἐκείνο, ὅπερ Ἀλέξιος ὁ Α' Κομνηνός ἐφοβεῖτο, ἵνα μὴ ὑπὸ τὴν πατριαρχικὴν ἐξουσίαν περιέλθῃ, ἐκοάδην ἤδη τῆς βασιλείας ἀρθείσης. Καὶ ἐφείσθη τις νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ἡ πρὸς τὴν αὐτοδιοίκησιν τῆς τοῦ ἀρχαίου τοῦ ἀγορ. πολιτικοῦ δεσμοῦ κλῆσις τῶν βασιλέων ἦν παραδειγματική· οὐδόλως ἠδύναντο αὐθαιρέτως νὰ ἀναμιχθῶσιν, ἀλλὰ πάντοτε προσκαλούμενοι καὶ παρακαλούμενοι. Διὰ τὸ Α' Τυπικὸν ἀναφέρονται ὅτι Πρῶτος καὶ ὁ Ἐπιφανοστατηνὸς Παῦλος κατεγράψαντες τὸν ἅγιον ἀθανάσιον τὸν Λαυριώτην[1]. Ὁ αὐτοκαλούμενος παράβασις εὐθύμιος ὁ Σουδίτης ἐπὶ τῇ ἀφορμῇ ταύτῃ ὑποχήφθη τῆς ἄλλων ἐπιτιμίων καὶ οὕτως ἀποτελεῖται τὸ Τυπικόν καὶ ~~ἐξετέθη~~ οἱ ὅροι "οἱ καὶ ἐνταῦθα ἐνάρετοι... καὶ τῷ φυλαττόμενῳ βασιλικῇ εὐσεβείᾳ καὶ τῷ ἀσκητικῷ βίῳ ἐπιτήδειοι καὶ τῇ γνώμῃ τῶν πάντων καὶ κρίσει ἐκλεθέντες τῶν ἐνταῦθ ὅρων τοῦ ἄνω καθηγουμένου"[2]. Καὶ διὰ τὸ Β' Τυπικὸν "ἐδεήθησαν", λέγει, οἱ ἀγιορῖται "καὶ τὴν βασιλικὴν μου" ὁ Μανουήλ διὰ τὴν τῶν ναῶν διόρθωσιν· ἀξιοσημείωτα τὰ ἐν ἐπιλόγῳ: "Οὗτοι οὖν οἱ ἔνδοξοι τόποι [καὶ] μοναχοφιλεῖς οὐκ ἐξουσιαστικῶς οὔτε μὴν αὐθεντικῶς, οὔτε ἀβουλεύτως ἢ αὐτοκρατορικῶς οὔτε ἀλλὰ δεήσεσι καὶ ἀρετοκρατίᾳ ἀνάντων τῶν... μοναχῶν καὶ καθηγουμένων... ἐπιτάττοντο

[1] Meyer 142, 13. [2] σ. 143, 13. [3] σ. 161, 23. Περὶ τῶν τοιούτων ἐκκλησιαστικῶν τοιούτων τῶν ἀγιορειτικῶν μονῶν τῶν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν διὰ τὴν κανονικὴν ἀνάλυσιν ἀναφέρει ταύτην ἀπὸ ἐκείνων, ἃ ὅσα ἀξιολόγως γράφει ὁ κ. Παπαδόπουλος ἐν τῷ "Μον. Πελοπονήσου" σ. 27-32 ἐφείσθη δὲ περὶ τῶν ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων ἀποκαθιδρυθεισῶν ταύτας μονῶν ἐκκλησιῶν καὶ διαφορῶν. Τὰ πρόσοδα τῶν βασιλέων ἐπὶ τῶν μονῶν τοῦ ἄθω συνεκρότησαν ἔσοδα εἰς τὸν Παλαμᾶν καὶ ἐφέρεται ἀποφασιστικὴ μάχη τῆς σήμερον· διαλαμβάνεται δὲ τὸ τοιοῦτον, ἐξ ἀφορμῆς καὶ ὁ κ. Παπαδόπουλος ὅτι αἱ μοναὶ "εἶναι μὲν βασιλικαί, ἀλλ' ἐν ταύτῃ καὶ πατριαρχικαὶ σταυροπηγιακαὶ μοναί" (αὐτ. σ. 37). Κατὰ ταῦτα πάντα ἀστήρικτος τυγχάνει τὰ ἐν τῷ Προσόμῳ τῶν Γενικῶν Κανονισμῶν τοῦ ἁγίου Ὄρους (Κωνσταντινουπόλεως 1912 σ. δ') ἐρμηνευόμενα καὶ τὰ διατάγματα τῶν Βυζ. αὐτοκρατόρων μεταβαλόντα (σχεδὸν τοιοῦτοι τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀλλοφρόνων) καὶ τοιαῦτα ἐκκλησιαστικὰ ἐν τῇ Ἀγιορ. σιγιλλίῳ ἐρωτᾶται: "ὑπὸ γὰρ τὴν πατριαρχικὴν ἐστι ταῦτα τὰ (τὰ μοναστήρια) διαφέροντα τῆς ἐξουσίας καὶ μόνῳ τῷ πατριάρχῃ τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ ὑποκείεται, καὶ ἄλλῳ οὐδενὶ οὔτε ἐπισκόπῳ, οὔτε πρεσβυτέρῳ οὔτε ἄλλῳ τινί" (Actes de Pantocrator Π/πολις 1903 σ. 44, 35) ταῦτα δὲ λεγόμενα ἐν τῷ 1153

αὐθανάστος

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

κινεῖσθαι λόγων τῆς τό Β' Τοπικῶν ἐν ἄλλοις ἐνὶ τόποις τῆς ἔνεκα δὲ τινὰ μὴ τῆς
ἰσχύν εἶχε λάβει ὁ διατεταγμένος ὑπεκφεύγειν τῶν λόγων, ἅπερ τότε ἐξέλιπεν
τὸ ὅσον Οὐσπένσκιν διακωδικὰ πυρωτικὸν Χρυσόβυλλον (ἐκδ. ἐπιτ. σ. 222-223)
ἐν ᾧ λέγει: "Ἐπεὶ δὲ τῆς τῆς βασιλείας τῆλε ἐπφανείσης τὸ τοιοῦτον Τοπικῶν
τῆς ἰσχὺς ἔχειν ἐκεῖ ὡσαύτως ἔδοξε, τοῦτο [illegible]

τας συνάψεις ἐπιστικῆς μεμβράδος (sic) τῷ δια πεταβάρειν καὶ πιμώμεθα ἐπ-
ρώσαμεν, ἵνα μηδὲν μηδένα περὶ αὐτὸ παιουρχηθεῖν".

Κατὰ τοὺς πολιτικοὺς τὸ σφοδρότερον αὐτόνομον πολιτείας χω-
ρισμα θεωρεῖται τὸ δικαίωμα καὶ ἡ ἀσύλητος ἐλευθερία τοῦ συντάτ-
τειν τοὺς νόμους καὶ καθορίζειν τὸ πολίτευμα. διότι ἡ νομοθε-
σία εἶναι τὸ κυριώτερον στοιχεῖον τῆς ἐλευθέρας πολιτείας. Ἐντεῦθεν
καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ξενοφῶντος δοθεὶς ὁρισμὸς τοῦ νόμου: "ὅσα ἂν τὸ κρα-
τοῦν τῆς πόλεως βουλευσάμενον, ἃ χρὴ ποιεῖν, γράψῃ νόμος καλεῖται".
Καὶ ὄντως τότε μόνον ὁ νόμος εἶναι καὶ ἐφαρμόσιμος καὶ ἐπωφελὴς
καὶ ἀνεμπόδιστος, ὅταν τὸ κοινὸν συνερχόμενον ἐν ἠρεμίᾳ φέρει
τὴν συναίσθησιν τῆς ἐθνικῆς ἢ ἀσυλήτου κυριαρχίας, καὶ αἱ ἀπο-
φάσεις αὐτοῦ εἶναι ἡ ἀπαύγασμα τῆς θελήσεως τοῦ σκήπτρου.
διότι οὐδεὶς ἄλλος μπορεῖ νὰ λάβῃ τὰ τοῦ οἴκου ἀνάγκας, ἢ ὁ
οἰκοδεσπότης. Ἐὰν τὰ μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Ἄδου Ὀπτικὰ δὲν ἔ-
φερον τὸ ποθούμενον πάντοτε ἀποτέλεσμα, τοῦτο ἀποδοτέον εἰς
τὴν παράβασιν τοῦ εἰς ἄνω κανόνος. Ὁ νομοθέτης δέον νὰ ἦ βαθὺς τῆς
καταστάσεως γνώστης, in medias res, ἵνα σύνδῃ καὶ προσαρμόσῃ τοὺς νόμ-
πρὸς τὰς ὑφισταμένας ἀνάγκας καὶ τὰ κακῶς ἐνοούμενα τοῦ τόπου συ-
φέροντα. Ἡ ἐκκλησία βεβαίως πάντοτε εἰκόνιζε τὴν ἐκκλησία, καὶ ὅμ-
τὰ στοιχεῖα τὰ συνιστοῦντα παντὸς ἄλλου κάλλιον, ἀλλ' εἰσὶ δεδομένα
μεγάλων. Ἀλλὰ τὰ τοῦ ἁγίου Ὄρους εἶναι ἄλλα. ὅπου ὁ ὀργανισμὸς
καὶ ὅλος ὁ βίος τυγχάνει πάμπαν ἰδιόρρυθμος καὶ ξένος πρὸς τὰ τοῦ
κόσμου, οὕτω καὶ αἱ ἀνάγκαι αἱ κοινοβιακαὶ συνδῆσαι δημόσιαι καὶ ἰδι-
τικαί, ἃς ὁ ἐπίσκοπος ὅλος δὲν ἐκπληρώσει ἐπιτόδα συνεχῶς ἀνεκαμ-
βάνεται. Ὁ Ἰωάννης Ζουμπουλὴς διηγούμενος τοὺς μοναχοὺς "μὴ
προσαιρουμένους ὑπὸ κοσμικὸν ἄγχος καὶ κρατήσιον" ἀποφαίνεται

[1] Ἀπομν. 1,2,43.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

διά τό τά τῶν μοναχῶν τοῖς κοσμικοῖς μή διά βάδους γινώσκεσθαι· ἄμα γάρ τά τῶν μοναχῶν ἤδη, αὐτε διαφοραί τε ἐμπίπτουσι τε αἱ κατ' αὐτῶν ἐπαγόμεναι ἐδόναι, τε ἄμα τά τῶν κοσμικῶν ἐμπίπτματα τε αἱ κατ' αὐτῶν ἀποφάσεις".[1] Ὅταν δέ ἐπί τοῦ Ἀλεξίου Α' Κομνηνοῦ ὁ πατριάρχης Νικόλαος ὁ Γραμματικός διά τό ζήτημα τῶν Βλάχων ἀσήμνος κατά τῶν δυστροπούντων ἀγιορειτῶν ἐπτίμων ἀνεσταλώθη τε μικροῦ δεῖν διεχύθη τό ἅγιον Ὄρος, διό τε ἤκουσε παρά τοῦ βασιλέως: "Ἰδού ἡ ἐκκλησία σου ἐξήλειψε τό ἅγιον Ὄρος μή ὑποκείμενον τῇ σῇ ἐξουσίᾳ ....",[2] ὅπερ σημαίνει, ὅτι ἡ ἐκτίμβασις τε τό πατρ. ἐγκείμενον ἦν ἀμφιλόγητον. Καί ἐπιτυδεύθη κατά τούς τελευταίους χρόνους τε τό ζήτημα τοῦτο. Τά Τυπικά ἤ οἱ Κανονισμοί συντάσσανται ὑπό τῆς Συνάξεως παρουσίᾳ τοῦ πατριαρχικοῦ ἐξάρχου τε εἶτα ὑποβάλλονται τῇ τήν ἔγκρισιν τε κύρωσιν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἀλλά διά τά ἐπείδη ἡ συνεννόησις αὕτη ἀπηλήδησαν μακροχρόνιοι ἀγῶνες. Μετά τήν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 ἔνεκα τῶν ἐπικρατούντων δεινῶν ἐπεκράτει ἀναρχία ἐν Ἄθῳ τε πάσῃ μετεξύ Ἐκκλησίας τε Κράτους ἀμενομένων πάντοτε τῶν ἀγιορειτῶν πρός διατήρησιν τῶν παδεστώτων. Κατά τό 1857 συνετάχθησαν τό πρῶτον ἐν Κωνσταντινουπόλει οἱ Ἐθνικοί Κανονισμοί,[3] τῶν δέ τό ἅγιον Ὄρος ἔνεκα τῆς ἐπιμονῆς τῶν μοναχῶν ἀπεφασίσθη τό 1860, ἵνα εἰσαχθῶσιν αἱ μετατροπαί διά τοῦ Νομάρχου Θεσσαλονίκης, τοῦ περιφήμου Χουσνή

[1] Meyer 144, 18. [2] 166, 20. Ἡ μέν ὄντως "Διήγησις μερική τῶν ἐπιστολῶν Ἀλεξίου βασιλέως τε Νικολάου πατριάρχου" συμπίπτουσα γενόμενον κατά διαφόρους καιρούς φέρει πολύ τόμωδῶδες, ὡς δικαίως παρατηρεῖ τε ὁ Meyer ἐν σ. 40, ἀλλά τά ἐκεῖσε παρεμβεβλημένα βασιλικά τε Πατρ. πεπτάμια φανερῶν ὅτι ὡς πρός τήν αὐθεντίαν εἶναι ἀναμφίβολα, ἄλλως τε κύριόν τε ἐκεῖ τοῦ Διηγήσεως ἐν τῷ ἀρχείῳ τοῦ Γ. Κοινοβίου ὑπό περγαμηνῆς γεγραμμένα τε ἐν πολλοῖς κώδιξι τῶν Μονῶν.

[3] Ἐν Παραρτήματι τε "Κανονισμός περί μοναστηρίων" ἐν ᾧ τό Ζ' τε Η' περί τῶν τοῦ Ἄθω. σημειοῦται τό "οὐδεμίαν δέχονται ὑποταγήν κατά τό διοικητικόν αὐτῶν σύστημα τε ὡς πρός τό εἶδος τῶν σχέσεων αὐτῶν μετά τοῦ Πατρ. Ἐκκλησίας τε τό Η'. Διά τό εἰδ. κανονισμόν .... τήν διαχείρισιν τῆς περιουσίας ... τε τήν ἐξαίρεσιν τῶν λογαριασμῶν των, ἔστω ἐν χρῆσιν ὁ ἰδικός περί τούτων Κανονισμός" Ἐκδ. 1862 σ. 69

πασᾶ, ὅλως ἠδύνατο διὰ νὰ ἐφαρμόσῃ τὰ 9 ἄρθρα ἐν οἷς ἡ λόγῳ περὶ διαλύσεως τῆς Ἑλ. Κοινότητος ἡ ἀποκαταστάσεως τῆς τετραμελοῦς ἐπιτροπείας συνεστημένης ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Τούρκου διοικητοῦ, ἀλλ' εἰδήμονος τῆς ἑλλ. γλώσσης. Πέντε τῶν μονῶν, προεξαρχούσης τῆς Λαύρας, ἐκ τῆς ἀναρχίας ἀναυδήσασαι, ἡ εἰς τὸν τοφανὲ θεσμὸν (τοῦ 1810) τῆς διαρκοῦς ἐν Καρεαῖς συνάξεως μηδὲ ἄλλο διαβλέποῦσαι εἰμὴ ἔξοδα περιττὰ ἡ δημουργίαν ἀτελειώτων ζημιάων, συνεφώνησαν μετὰ τῆς ἐπιμελείας τοῦ Κράλους. αἱ λοιπαὶ 17 συνῳδοῦσαι ἐπεκύρωσαν τὴν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα περὶ διατήρησιν τῶν παλαιστίνων, συνέταξαν τὸ Ἀγγλικανδικὸν ὁμοφράγματον ἡ ἀποτίμησαν ἀπεκφοσωπείαν εἰς Χρέος, ὅπως ἐνεργήσῃ " ἑνώσεως τῆς Μητ. Ἐκκλησίας, τῆς ὀρθοστῆς πρὸς τὴν πρεσβυτέραν ἀποστολικῆς βασιλείας καὶ τῶν διαφόρων ἐν Χριστῷ εὐρ. πρεσβυτέρων ὑπὲρ τῆς σπουδῆς ἀπάντων τῶν ὁμοπίστων, τῆς ἀπολύτου ἀποφάσεως ἀπὸ πάσης ἐκκλησ. ἐπεμβάσεως ἡ ὑποχρεώσεως ἡ ἀπὸ πάσης παραπλήσεως ἢ ἐπιρροίας τῶν ἐν. Ἀρχῶν". ἡ ὁ ἄγιος Ἀθὼς ὁ πρεσβεύων τὴν φιλοῦχον Θεοτόκον ἱερεῖ ἡ φρονεῖτόμενος αἰωνίας τὸν Ἄθω ἔστεφε δι' ἐπιτυχίας τὸν παλαίνιστον τῶν Ἑλληνικῶν ἀγῶνα· ἡ ἐν ἀνάμνησιν Ἰούλου συνέλαβεν ὅλοι τὴν Ὁλοκαύτωσιν φράξιν. "Ἐνδόμενοι οὖν σήμερον, ἠφάνοντο, ἱερὰ αἰχμῇ ἡ αὐθις κατὰ Χριστὸν ἀδελφικῶς ἑνούμενοι, ὀφείλομεν ἐκποδὼν ποιοῦντες πᾶσαν ἐκ μεταφράσεως ἢ ἄλλην τινὸς αἰτίας προερχόμενον ψυχρότητα ἡ αἰχμὴν ἀγχιστεύτη ἀποδώσωμεν ... συμπαράλληλον τοῦ ἡνωμένου ὁμοφώνου..."[1]

[1] Βλ. Ἀγγλικανδικὸν πάρ' Ἰωάννῃ Ὑβρίδη σ. 24 ἐπ' ἀνοι. ὅπου "οἱ ἀρχιεράρχαι ἡ κληρικοὶ τοῦ ἀνωτάτου ἱερᾶ ἡ σεβασμίου Βασιλείου (οὐχὶ δὲ ἡ Πατριαρχικῶν ἡ Πανιερωτικῶν) μόνον". [2] αὐτ. 29

ἐν τούτοις ἡ τε ἐκκλησία καὶ τὸ Κράτος δὲν ἔπαυσαν ἐργαζόμενοι πρὸς ἐπιβολὴν ἐνόμου τάξεως κατὰ τὰς ἑαυτῶν ἐν ἑκάστῃ ἀντιλήψεις. Τὸ 1862 καταπαύσασα ἡ Κυβέρνησις τοὺς ἐθνικοὺς Κανονισμοὺς διεβίβασε πρὸς τὰς μονὰς, ἵνα συμμορφωθῶσι πρὸς αὐτοὺς καὶ ἀποστείλωσιν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἀμφιβεβῆ ψηφοφορίας περὶ τῆς καταστάσεως καὶ τοῦ ἐπισήμου τίτλου τῶν τε διπλωμάτων καὶ τελετῶν αὐτῶν. ἀλλ' ἡ Ἱ. Κοινότης ἐπιφύλαξιν.

Κατὰ τὸ 1875 Ἰωακεὶμ ὁ Β', ὁ οὐχὶ τόσῳ συμπαθὴς τοῖς ἀγορεῦσι, συνεβούλευσε τὴν αὐτὴν αὐτοῖς, ὅπως συντάξωσι τοὺς Κανονισμούς· ἀμφὶ τούτων ἀρνησαμένων προέβη ἡ Ἱ. Σύνοδος εἰς τὴν σύνταξιν αὐτῶν, οἵτινες ἐπεκυρώθησαν ἐπίσημον τῇ 14 Μαρτίου 1876 ὑπὸ τῶν δύο σωμάτων καὶ ἐνεκρίθησαν ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως καταχωρισθέντες εἰς τοὺς ἐπισήμους Κώδικας τοῦ Κράτους.[1] οὐδ' ὅμως οὐδόλως ἀνεκόπασεν ὁ τόπος. Πρωτοφανὲς τὸ ὑπὸ τοῦ πατριάρχου τοιοῦτον πρᾶξικόπημα, ἐν συνεργείᾳ μάλιστα μετ' ἀγχοδόξου Κυβερνήσεως, ἄνευ τῆς ἴσης καὶ βιαίας καταστάσεως τῶν ἀγορευόντων! Οὕτως ἀποφαίνεται εἰς τῶν μάλλον ἐμβριθῶν τοῦ ἀγίου Ὄρους ἱστορικῶν. Οὕτως ἐκρίθησαν τὰ πράγματα παρὰ πάντων τῶν λόγον ποιησαμένων περὶ τῆς συντάξεως τῶν Γενικῶν Κανονισμῶν τοῦ ἁγίου Ὄρους, ἐν τοῦ 1911 τὸ ἀκροτελεύτιον ἄρθρον λέγει, ὅτι συνελάχθησαν "κατὰ μὴ θέσιν τῶν

[1] Ὀθωμανικοὶ Κώδικες, ἐν Κ/πόλει 1890 τύποις ἀδελ. Νικολαΐδου τόμ. Γ' σ. 2803-2840: "Κανονισμὸς τῶν ἐν ἁγίῳ Ὄρει μοναστηρίων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν πνευματικὴν διοίκησιν τοῦ ἐν Κ/πόλει Ἑλληνικοῦ πατριαρχείου" ἐξ 153 ἄρθρων, μετὰ τοῦ ἑξῆς ἐπιλόγου: "Τοῦ κανονισμοῦ τοῦτου ἀγορευθέντος εἰς τὴν ἐπιτελικὴν διοίκησιν τοῦ ἐν ἁγίῳ Ὄρει μοναστηρίου καὶ τῶν ὑποστατικῶν αὐτῶν, τὰ περὶ τῶν διοικητικῶν, δικαστικῶν καὶ αὐτονομικῶν πράξεων καθήκοντα τῆς τοπικῆς ἀρχῆς ἐπιγράφεται αὐτοτελῶς κατὰ τοὺς ὑφισταμένους νόμους καὶ κανονισμοὺς καὶ τὰς ἐθνικὰς ἀξιώσεις καὶ διαφάς" (σ. 2840). Τοῦτο συνέβη καὶ ἐπαλῶς κατὰ τὴν ἐπικύρωσιν ὑπὸ τῆς ἐξ. Κυβερνήσεως τοῦ Καθ. Χάρτου τοῦ ἁγ. Ὄρους, ἐκδοθέντος ἰδιαιτέρου νόμου διὰ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Κράτους. [2] Βλ. Κοσμᾶν ἔνθ' ἀνωτ. σ. 126

ἐπιτῶν τῆς ἐθίμων (ἐν διὰ δυοῖν) τοῦ ἁγίου Ὄρους ὑπὸ τῶν ἐπιφανεστάτων Ἀλεξάνδρου Λαυριώτου καὶ Μιχαηλίου Βατοπεδινοῦ τοῦ Νομοφύλακος κατὰ τὸ 1880" καὶ ἐν τούτοις δὲ ἔχουσιν οὕτως τὰ γράμματα. Οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχοληθέντες τῆς τοῦ σιγχρόνου κώδικας καὶ Ἱ. Κοινόβιοι ἔχοντες ἐν ὄψει φαίνεται δὲν εὑράλησαν παρὰ σημειώσεις. Ἐνιαυτὸν μου ἔχω τετράδιον εἰς σελίδας 32, ἐν διὸ ἐν ἀρχῇ τῆς δύο ἐν τέλει ἄγραφοι, ὁ δυνιόλιθος πόλαι μεγάλαι χρώματος κυανοῦ ἀναπτοῦ, καὶ οὐ τὰ ἐξώφυλλα εἶναι ἐκ χάρτου ἀδιαβροχητικοῦ ἤριαλλον τοῦ κοινῶς λεγομένου σπάγου. Τοῦτο φέρει κατὰ τοῦ πρώτου ἐξωφύλλου τὴν ἐπιγραφήν.

1874 Νοεμβρίου 30

Κ α ν ο ν ι σ μ ὸ ς

τοῦ ἁγίου Ὄρους.

Ὁ κανονισμὸς οὗτος διὰ σιγχρόνου τῆς συντάξεως χειρὸς γραφεὶς ἀποτελεῖται ἐκ ἄρθρων ἐν ὅλῳ 157 διηρημένος εἰς 3 κεφάλαια, ἵν' τινα ἀκόμη ὑποδιαιροῦνται εἰς μέρη. Ἠθέλησα τὰ καταβάλω αὐτοῦ κατὰ τὸν ἐν δεδέτῃ ἐν τοῖς Ὀθωμανικοῖς Κώδικι, καὶ εὗρον ὅτι κατ' οὐσίαν εἶναι ὁ αὐτός. διαφέρει μόνον εἰς κατὰ τὴν διαίρεσιν τῶν κεφαλαίων καὶ τῶν ἄρθρων αὐτῶν, κατὰ τὰ ἄλλα σχεδὸν ἀπαράλλακτα χέξιν κατὰ λέξιν. Ἵνα δὲ καὶ τὴν βεβαιωθῇ περὶ τούτου δὲν δ' ἀποκνήσω τὰ ἀντιγράψω ἐνταῦθα τὰς ἐπιγραφὰς τῶν κεφαλαίων καὶ τῶν ἄρθρα.

Τοῦτο παραδίδεται καὶ ὁ κ. Ἀθανάσιος Παντοκρατορικὸς ἐν Γρηγ. Παλαμᾷ τόμ. 15 σ. 340. παρ' οὗ ἀπέχει τὴν σπουδάζοντα, εἰς ἀθανασιμόμενον τοὺς κώδικας τοῦ Ἱ. Κοινοβίου ἀναφερόμενα. ὁ κανονισμὸς οὗτος κεῖται καὶ ἐν ἄλλῳ κώδικι τοῦ Γραφείου τῆς Λαύρας ἐν τέλει τῶν Τυπικῶν καὶ ἄλλων ἐπιτοίχων ἐγγράφων.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κανονισμός τοῦ 1871 χειρόγραφ.

Διαίρεσις τῶν μονῶν σ. 1

Ἐκχωρήματα, καθήκοντα τοῦ Ἡγουμένου τῶν Κοινοβίων καὶ τοῦ Προέδρου τῶν ἰδιορρύθμων (σ. 1-5 ἐν τῷ ἐντύπῳ τὸ κεφάλαιον τοῦτο διῃρέθη εἰς δύο μέρη χωρὶς διὰ τὰ κοινόβια καὶ χωρὶς διὰ τὰ ἰδιόρρυθμα).

Ἐκχωρήματα – ἐφεστῶτα – δικαιώματα καὶ καθήκοντα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Γερουσίας (sic. σ. 5-7. καὶ αὐθις τοῦτο ἐν τῷ ἐντύπῳ εἰς δύο ἤδη χωρὶς τὸ περιέχειν).

Πρόσληψις καὶ κοσμὰ μοναχῶν – ὑποσχεσιῶνες αὐτῶν καὶ δικαιώματα (σ. 7-9).

Ἐκχωρήματα – δικαιώματα καὶ καθήκοντα τῆς Ἐφορείας (σ. 10-12)

Κανονισμός ὁ ἐν τοῖς Ὀθωμ. Κώδιξι τοῦ 1873

Περὶ τῶν ἐν ἁγίῳ Ὄρει ἐν γένει μοναστηρίων (σ. 2803).

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκλογῆς τῶν ἡγουμένων τῶν κοινοβίων καὶ περὶ τῶν δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων αὐτῶν. (σ. 2808).

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκλογῆς τῶν ἡγουμένων τῶν ἰδιορρύθμων καὶ περὶ τῶν δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων αὐτῶν. (σ. 2812).

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκλογῆς, τῶν ἐφεστώτων δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων τῶν διοικητικῶν ἐπιτρόπων τῶν ἰδιορρύθμων μονῶν (σ. 2814)

Περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μονῶν (σ. 2815)

Περὶ τῆς ἐν τοῖς μοναστηρίοις παραδοχῆς τῶν μοναχῶν καὶ περὶ τῶν καθηκόντων καὶ δικαιωμάτων αὐτῶν (σ. 2805).

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκλογῆς τῶν μελῶν τῆς κοινότητος καὶ τῶν δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων αὐτῶν (σ. 2825)

Ἐπειδὴ τὸ κεφάλαιον τοῦτο διαιρεῖται μεῖζον τῶν ἄλλων παραλαμβάνομεν ἐνταῦθα τὴν ἀνεπαρέβοχον ἄρθρα τινα.

ἄρθ. 40. Λειτουργὸς ἀνάπαυσιν ὑφιστάμενος ἐπὶ τόπου, καθεστηκυῖα, διοικητικὴ ἀρχή

Ἄρθ. 87. Ἡ διοίκησις τοῦ ἁγίου Ὄρους ἀναθεῖται εἰς τὸν ὑποδιοικητὴν τοῦ κράτους,[1] ἢ δὲ

[1] Αἱ κοινόβια ἀναφέρονται 17 ἐν οἷς καὶ ἡ Καυσοκάλυβα καὶ Χελανδαρίου καὶ 8 ἰδιόρρυθμα.

[2] Καταρχηθέντος τοῦ κοινοβιακοῦ βίου, διεκρίθη εἰς ἱερὰ ἀνάπαυσις ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ Ἡγουμενίτσῃ ὁδῷ π.χ. ἐν Λαύρᾳ κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα, ἐξ γνωρίζομεν κατὰ δὲ τὴν ἰδιόρρυθμος ἀριθμὸς ἀναφέρεται ἐν ἐγγράφοις ὑπογεγραμμένοι ἡγούμενοι (βλ. τὴν πατριαρχικὴν πανδημοσίευσιν ἢ φωτογραφίαν τοῦ καθηγουμένου Ἰωαείου ἐν Ἱστορίᾳ Ἀθωνικοῦ Α σ. 182). [3] Περὶ τοῦ χειρόγραφον ἔχει τὸ ἄρθ. 53.: "Ἐν ἐκλογαῖς τοῦ Τόπου ἀνάγκαις ἀναφαίνεται ἐπὶ μετὰ τὴν ἐπισκοπείας πύκνωσις καὶ σύμπραξις τοῦ κατὰ πάντα κοσμικοῦ διοικητοῦ φορὰ ὑπὲρ τὴν τῶν ἀκτίνων μέλλουσι." Τοῦτο δὲ ἐγένετο κατ' ἄλλον τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον, ὅπου τὸν καθεστῶτα ὁ ἀκτυνόμος ἐξέφυγε τοῦ Διοικητοῦ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἔστιν ἡ ἐπισκοπία, ὅλης συνίδιαν ἐκ τοῦ κοινοῦ μετὰ τοῦ προέδρου αὐτῆς τοῦ Πρωτοθρονιστάτου τελουμένου.

ἄρθ. 44. Ὅπαντες οἱ ἀνιερώσιμοι οἱ ἀποχειροτονηθέντες τῆς ἐπισκοπείας εἶναι ἴσοι πρὸς ἀλλήλους, καθότι αἱ μοναὶ αἱ ἀπόστολοι κοινότοκοι· ἡ δὲ ἱεραρχικὴ τούτων τάξις ἐστὶν ἀπλῶς τυπική. Ὅπαντες τὰ μέλη τῆς ἀνιερωσίας ἔχουσι τὸ αὐτὸ δικαίωμα τοῦ ψηφίζειν καὶ χειροτονεῖν· ὁ δὲ Πρωτοθρονιστάτης εἷς ἐστὶ πρῶτος ἐν ἴσοις.

ἡ δὲ κατὰ τὴν τάξιν διοίκησις ἐκ τῆς κοινότητος (κατὰ μέρος χεῖρα· ἐπισκοπείας δεῖται κανονικῶς γίνεται ὁ λόγος περὶ ἑνώσεως)

ἄρθ. 94. Ὅπαντα τὰ μοναστήρια ἀποτελοῦσι συνοδεύοντα, ἡ δὲ κατάταξις αὐτῶν ἱεραρχικὴ εἶναι μόνον τυπική, διότι τοῦτο ὅπαντα τὰ μέλη τῆς κοινότητος εἶναι ἴσα ἀναφερόμενα κατὰ τὸν σύλλογον καὶ τὴν χειροτονίαν ὄντες ἔχουσιν ἴσα δικαιώματα, ὁ δὲ πρόεδρος θεωρεῖται καὶ πρῶτος, καθ' ὅσον αὐτὸς ἔχει μέρος μεῖζον. <u>ἀλλ' ἐν περιπτώσει ἀλλοφυλίας ἀναφυομένης ἡ χώρα πρὸς ἣν συνδέεται ὁ πρόεδρος!</u>

ἄρθ. 45 Ἡ κατοικία ἔχει ἀναφαίρετον κάθε μονὴ τὴν δικαιοδοσίαν, ἵνα διοικῇ καὶ διευθύνῃ τὰ ἰδιόκτητα πράγματα πρὸς τὸ κοινὸν τοῦ τόπου συμφέρον, συμβιβάζουσα καὶ κανονίζουσα τὰς παρεμπιπτούσας διαφορὰς τῆς ἀνεδάφους ἀμφιβολίας καὶ ἀδυναμίας καὶ τὰ πρόσωπα πρωτίστως καὶ σαρκὶ καὶ καθαρὰ ὅσον

ἄρθ. 95. Τὰ μέλη τῆς Κοινότητος ἔχουσι καθήκοντα τὴν διοικοῦσαν νὰ διευθύνῃ τὴν διοίκησιν τῶν ἰδιοκτήτων καὶ τῶν ἰδιοκτήτων τῶν ὑποδείσεων κατὰ τὸ γενικὸν συμφέρον, ὀφείλοντες νὰ διευθύνῃ συμβιβαστικῶς τὰς περὶ τούτων ἀναφυομένας διαφορὰς, καὶ ἐὰν παρουσιάσῃ μὴ ἐπιτυχίας συμβιβασμοῦ χάριν νὰ διευθύνῃ τὰς ὑφισταμένας ὑπο

1 πάσαι
Ἐν ἔτει ἐκκλησ. καὶ κοσμικῇ συμβουλίᾳ, ἰσχύει ἡ φράσις αὕτη καὶ ἐν τῇ Κ. Κοινότητι τοῦ τοιοῦτοι τρόπον συμβάσεις κοινῶν, καθότι κατὰ λίστας δὲ ὑπάρχει ἐν τοῖς κανονισμοῖς
2 Ὅπου καὶ ἀνωτέρω ἐνταῦθα ἡ διαφορὰ εἶναι χειμερινὴ ἀντ. ἡ ἐπισκοπεία ὀνομάζεται
ὅπου ἀντ. νῦν, χάριν τοῦ αὐτοῦ τῆς Κοινότητος

αἱ μοναὶ διαφωτίζονται ἐν ὥρᾳ ἀναγκαίᾳ περιπάτων.

ἄρθ. 46. Ἐν περιπτώσει διαφορᾶς μεταξὺ μοναστηριακοῦ ἀσυλίου ἢ κοιν[1]νοβίου, καθ' ἣν ἡ ἐπισταμένη ἐκ δυσπροπίας[2] κατὰ τῶν διαφερομένων δὲν ἤθελε δυνηθῆ ἵνα φθάσῃ εἰς συμβιβαστικὸν τι μέτρον καὶ εἰς χύσιν τῆς διαφορᾶς, προσπαχθῶνται ἀντιφρόνοι τῶν μονῶν, ὑφ' ἃς ὑπάγονται οἱ διαφερόμενοι, ὅπως καὶ παρουσίᾳ ἐκείνων ἀναψηλαφηθεῖσα[3] ἐκδικασθῇ ἢ ὑποδείξει[4].

ἄρθρ. 47 Ὅταν προκύπτῃ διαφορὰ μεταξὺ δύο μονῶν περὶ κανονικοῦ ὅρου, ἢ ἐπισταμένη ἐν περιπτώσει αἱρετικίας τοῦ περὶ συμβιβασμοῦ διαφορᾶς ἀποστείλας αὐτῇ, ἀναλύει τὴν ἱερὰ ἕνωσις τὴν δεύρπον αὐτῆς· ἐὰν δὲ καὶ αὕτη δὲν δυνηθῇ νὰ συμβιβάσῃ τὰ διαφερόμενα μέρη δέον ὅπως εἰσηγηθῇ περὶ τοῦτο τὸ ὅλον πατριαρχεῖον.

Κανονισμός – ἰσχύς – δικαιώματα[6] καὶ καθήκοντα τοῦ ἱερᾶς ἕνωσις.[7] (σ. 12–15)

Δικαιοδοσία τοῦ ὅλου πατριαρχείου ἐπὶ τῶν ἐν ἄθῳ κειμένων Σταυροπηγίων μοναστηρίων (σ. 15–17)

δέσεις καὶ διενέξεις ἀμεροληπτῶς συμφώνως πρὸς τὸ δίκαιον κρατούσης τῆς παραδόσεως καὶ παλαιᾶς εὐσεβείας καὶ ἀποφάσεως.

ἄρθ. 96. Ἀναφυομένης μεταξὺ δύο ἢ πολλῶν μοναστηριακῶν διαφορίας κατὰ μέχρι τοῦ κοινοβίου καταβάλλουσι πᾶσαν τὴν ἰσχὺν καὶ πᾶσαν τὴν πρόθυμιαν, ὅπως συμβιβάσωσιν αὐτήν, ἐν περιπτώσει δὲ ἀποδοχίας ἀναφέρουσι τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν σύναξιν (χουντζᾶ), ἵνα δωρηθῇ αὕτη κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν τὴν γινομένην κατὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς διαφορᾶς· ἐὰν δὲ καὶ ἐκεῖθεν κατορθωθῇ ἡ λύσις καὶ διευθέτησις αὐτῆς παραπέμπεται ἡ ἐκδίκασις αὐτῆς εἰς τὸ πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.[5]

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἰσχύος τῶν μελῶν τῆς συνάξεως καὶ τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν καθηκόντων αὐτῶν (σ. 2827)

Περὶ τῆς ἐξαρτήσεως τοῦ ἀγίου Ὄρους ἐκ τοῦ Ῥωσσαϊκοῦ πατριαρχείου καὶ τῶν ἀμοιβαίων αὐτῶν σχέσεων (σ. 2832).

[1] Κοινοβίου. [2] δυσπροσίας. [3] ἀναψηλαφηθεῖσα. [4] Περὶ τελείας ἐκδικάσεως τῆς ὑποδείξεως ταύτης τῶν ἐξαρτημάτων ἴδε τὸ κείμενον περ. ἄρθ. 71. [5] Οὕτω δηλοῖ καὶ δύο τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐντεῦθεν ἠκολούθησεν ἐν τοῖς ὅλοις. Κώδικε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἄρθρων καὶ 4 [6] δικαιωμάτων. [7] Τοῦ περιεχομένου τούτου τὰ σχετικὰ ἄρθρα ἴδε κατωτέρω, ἔνθα περὶ τοῦ Κοινοβίου ὁ λόγος.

ἡ ἑστεκή· τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς πατριαρχικῆς δικαιοδοσίας κατ
σιν ἐσχάτως ἀνακεχρόμενον χρήσιμον νομίζομεν νὰ μνημονεύσωμεν
ἐνταῦθα ὀλίγον ἐκ τοῦ χειρογράφου τὸ παράρτημα τοῦτο, ἵνα μαθω-
μεν ποῖ ἐκινδύνευε οἱ παλαιότεροι ἡ πόσον σεσεσῆ εἶχον τῆς χρός
τὸ ἀνώτατον ἐκκλησ. πάντρον ὑψηλοὺς φροντίσεως. ὅσον τε ἴδιον
παράρτημα ἐκ 18 ὅλων ἄρθρων ἐν τῷ Κανονικῷ νὰ ἐπερχάβωσιν.
(ὁ εὐλογωτάτος ἐν τοῖς Ὀθωμ. Κώδιξε ἔχει μόνον 8 ἄρθρα σ. 2832-34).

Ἄρθρ. 67 — Τὸ οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐστὶν ἡ ἀνωτάτη Πνευματικὴ Ἀρχὴ τῶν ἐν Ἄθῳ κειμένων Ἱερῶν Σταυροπηγίων Μονῶν. — Τούτῳ ὑπόκεινται, καὶ παρ' αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικῶς ἐξαρτῶνται ἅπασαι αἱ διαληφθεῖσαι Μοναὶ μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῶν. —

Ἄρθρ. 68 — Ἡ διαχείρισις τῶν ἐν Ἄθῳ Ἱερῶν Μονῶν, ὡς περὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν ἀνήκει τῇ Ὁλομελείᾳ τῆς ἐν αὐτῷ μοναζούσης Ἀδελφότητος. —

Ἄρθρ. 69 — Πᾶσα Μονὴ ἐσωτερικῶς ἐστὶν αὐτοδιοίκητος. —

Ἄρθρ. 70 — Παντὸς ἡγουμένου Κοινοβίου ἡ ἐκλογὴ δέον ὅπως ἐπικυρωθῇ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. —

Ἄρθρ. 71 — Ὅσαι διαφοραὶ ἤθελον ἀναφυῇ μεταξὺ Μονῶν ἢ Μονῆς τινος καὶ τινος τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῆς, ἐὰν θεωρηθεῖσαι ὑπὸ τῶν ἐν τῷ Πρωτάτῳ συνερχομένων σωμάτων, τῆς ἐπιτροπείας δηλονότι καὶ τῆς Συνάξεως, μὴ τυχωσι τῆς εἰρηνικῆς λύσεως καὶ τοῦ συμβιβασμοῦ ὑποβάλλονται εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πρὸς τελειωτικὴν ἐκδίκασιν. —

Ἄρθρ. 72 Πᾶν Κοινόβιον ἢ ἰδιόρρυθμον Μοναστήριον δέον ἵνα ᾖ κατωχυρωμένον διὰ Πατριαρχικοῦ Σιγγιλιώδους Γράμματος. —

Ἄρθρ. 73 — Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῆς Ὁλομελείας τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως ἢ τοῦ ἡμίσεως προσωπικοῦ αὐτῆς,[1] δύναται ἵνα πέμπῃ Ἐξαρχίαν αὐτοῦ εἰς Ἄθω πρὸς λύσιν οἱωνδήποτε ἐκκρεμῶν ζητημάτων. Ἐν τοιαύτῃ

1 Κατὰ τὸν ἔντυπον (ἄρθ. 124) "ἢ τοῦ ἑνὸς τρίτου τῶν μελῶν αὐτῆς" (σ. 2833)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

περιπτώσει ἡ ἀποστελλομένη Ἐξαρχία πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς αὐτῆς, θέλει συνεργάζεσθαι ἡ ἀμέσως μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως, ἡ ἐμμέσως προσαλαμβάνουσα πρόσωπα ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς, ἅπερ αὐτὴ ἡ Ἱερὰ Σύναξις ἠθέλεν ἐκλέξει. —

Ἄρθρ. 24 Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δύναται αὐτοδικαίως ἵνα ἀποστείλῃ εἰς ἅπαξ Ἐξαρχίαν, ὅταν ἡ ἐπιτροπεία καὶ ἡ Ἱερὰ Σύναξις παρεκτρεπόμεναι τῶν καθηκόντων αὐτῶν κατέστησαν παρανόμοι ἐσωτερικῶν ταραχῶν καὶ ἀναρχίας ἐν τῷ τόπῳ ἢ ὅταν ἐκείνη ὀλιγωρήσας αὐτὴ παραβιάζεται ὁ νομίμου Κανονισμός.

Ἡ οὕτω ἐσταλεῖσα Ἐξαρχία μεταβαίνουσα ἐκεῖσε ὀφείλει ἵνα ἀρύσηται τὰς δεούσας πληροφορίας ἀμέσως παρὰ τῶν Κυριαρχικῶν Μονῶν, ὡς καὶ παρ' ἄλλων ἐν ἅπῳ μοναζόντων προσώπων, ἅπερ αὐτὴ ἠθέλεν ἐκλέξει. —

Ἄρθρ. 25 — Ὅταν ἡ διοίκησις τῶν ἱερῶν Μονῶν καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν ἐνεργῆται ἐπ' ὠφελείᾳ ἀτόμων τινῶν μόνον καὶ ἐπὶ βλάβῃ τῶν καλῶς ἐννοουμένων συμφερόντων τῆς Μονῆς, ἡ δὲ Ἱερὰ Σύναξις δὲν φροντίζει ἵνα θεραπεύσῃ τὴν ἐκ δύο μόνον ταύτην κατάστασιν, Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὀφείλοντα ἵνα ἐνεργῇ τὸ δέον, ὅπως αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ παρίστανται καὶ ὑπὸ τῶν κτημάτων αὐτῶν ἀποτελούμενας προσόδους ἄνευ τοιαύτης ἀτυχοῦς καταχρήσεως ἢ σπαταλῆς. —

Ἄρθρ. 26 Πᾶσα οὐσιώδης ἐξαρχία μεταβᾶσα εἰς ἅπαξ ὀφείλει ἵνα ἐνεργῇ συνῳδὰ τοῖς ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης παραβάσεως αὐτῶν. —

Ἄρθρ. 27 — Οὐδεμία μεταβολὴ ἀφορῶσα τὸ Μοναχικόν, κοινοβιακὸν πολίτευμα καὶ σχέσεις τῶν Κυριαρχικῶν Μονῶν πρὸς τὰς Σκήτας, πρὸς τὰ Κελλία, καὶ τὰ ἄλλα αὐτῶν ἐξαρτήματα, δύναται ἵνα ἔχῃ ἰσχύν, ἐὰν μὴ μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τῆς ἐν τῷ Πρωτάτῳ Ἐπιτροπείας καὶ τῆς Συνάξεως ἐπιδοκιμασθῇ καὶ ἐγκριθῇ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. —

Ἄρθρ. 28 — Πᾶσα ὑποθεσις ἀφορῶσα τὰς ἐν ἅπῳ Ἱερὰς Μονὰς, λαμβανομένη ὑπ' ὄψιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, δέον ἵνα αὐξηθῇ καὶ ἀποφασίζεται ὑπὸ τοῦδε ἐν αὐτῷ ἐδρευόντων σωμάτων, ἤτοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Ἐθνι-

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

κοῦ Συμβουλίου, ἐπὶ τούτῳ συνερχομένων ἐν Κοινῇ συνεδριάσει ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος· — Ἐξαιροῦνται τῆς διατάξεως ταύτης τὰ καθαρῶς δογματικὰ κείμενα, θεωρούμενα ὑπὸ μόνης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. —

Ἄρθρ. 79 — Πᾶν ἔγγραφον ἀπολυόμενον ἀπὸ τοῦ Ἄθω, εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διβιβαζόμενον, δέον ἵνα ἦ γεγραμμένον Ἑλληνιστί· ὡς καὶ πᾶν ἔγγραφον παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς Ἄθω ἀποστελλόμενον, δέον ἵνα ἦ γεγραμμένον ὁμοίως Ἑλληνιστί, πλὴν τῶν πρὸς τὸν Διοικητὴν παρ' αὐτοῦ πεμπομένων, ἅτινα δέον ἵνα ὦσι Τουρκιστὶ συντεταγμένα. —

Ἄρθρ. 80 — Αἱ ἐν Ἄθῳ Κυριαρχικαὶ Μοναὶ ἔχουσι τὸ δικαίωμα ἵνα διορίζωσιν Ἐπιτρόπους αὐτῶν δύο ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἕνα ἐν Θεσσαλονίκῃ πρὸς εὐχερῆ διεξαγωγὴν τῶν τυχὸν παρεμπιπτουσῶν ὑποθέσεων αὐτῶν. —

Ἄρθρ. 81 — Ὁσάκις πρόκειται ἡ ἔκδοσις ἐπισήμων ἐγγράφων πρὸς ὑποστήριξιν καὶ ἐκδίκασιν ἀπέναντι τρίτων τῶν δικαιωμάτων τῆς ἰδιοκτησίας ἢ τῆς ἐπικαρπίας τῶν Κυριαρχικῶν Μονῶν ἐπὶ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῶν, τὰ τοιαῦτης φύσεως ἔγγραφα δέον ἵνα ὑπογράφωνται ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τιθεμένων ὑπὸ τὴν ὑπογραφὴν αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπογραφῶν τῶν πρὸς τοῦτο διοριζομένων ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Μονῶν ἐπιτρόπων. —

Ἄρθρ. 82 — Οἱονδήποτε ἔγγραφον ἀφορῶν ὑπόθεσιν τινὰ ἁγιορειτικήν, ὅπερ πρόκειται ἵνα ὑποβληθῇ παρὰ τοῦ Ἁγίου Ὄρους εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην, δέον ἵνα συνοδεύηται μετὰ Πατριαρχικοῦ ταχυδρομείου ὑποστηρίζοντος τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου. —

Ἄρθρ. 83 — Ἐπὶ τῇ προηγουμένῃ ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως αἱ ἐν Ἄθῳ Κυριαρχικαὶ Σταυροπήγιοι Μοναὶ θέλουσι συνδράμῃ ταῖς ἀνάγκαις τοῦ ταμείου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου δι' ἐτησίας ὡρισμένης παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως χρηματικῆς συνδρομῆς ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως ἑκάστης Μονῆς. —

Ἄρθρ. 84 — Πᾶν ἔγγραφον ἀφορῶν ὑπόθεσιν ἁγιορειτικήν, εἰσερχόμενον εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ἢ ἐξερχόμενον, ὑποβάλλεται εἰς τέλος κατὰ τὴν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις παραδεδεγμένην διατίμησιν, — ὡς ἡγουμενικά, κ. τ. λ. —

Ἄρθρ. 85 — Ὁστις μοναχὸς ἐπιτετραμμένος ἐντολὴν Μοναστηριακὴν πρόκειται ἵνα ἀπέλθῃ ἐξω τοῦ Κράτους, δέον ἵνα λάβῃ τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. —

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΑΙΟΡ
3.3.9.

Η οικονομική κατάσταση της Ι. Κοινότητας
υπήρχεν ο ~~δεινός της~~ γραμματεύς.

Παρήγορον φαινόμενον παρουσιάζουν οι χρόνοι εξορείας από
της εμφανίσεως του Γρηγορίου Παλαμά παρεμφαίνοντες δια τον
σκοπόν ~~του αποσπάσματος Περιοδικού~~ αυτού η δημοσιευόμενη διαφόρου
πραγματείας. Το φαινόμενον τούτο οφείλεται εις το περιοδικόν τη
χριστιανικήν κάθαρσιν, φανερώνει εις ούσιος δια ήλιο ο αριθ.
τος και τον σύλλογον περιοδικόν εμπιστεύθη εις τον εξορείας
Πελοποννήσου, εγγίζουν ηρεμία. Η όρμη παρ' όλας τας κυκλοφο-
ρίας μένει εις τας αποσκιάσεις τάξεων εις αναζήτησιν τω
παρέχον αρμόν χρόνος η ευκαιρία το αγαθόν τούτο ούτω
κατάλληλο δια λίγο μείνει. Χρεία γάρ δαρείν τάχα
ρον ίστι! αγαθόν. Ιδίας κατάλληλος δια τας εξορείας
τον τόπον ήταν η εξοχότης των αρχών Ι. Κοινότη
τη ως κάλλιστα εκπεδήσαν δύο επιφανείς εξορείας γρά-
φοντες Ι. Θεοφ. Εχοντες τον Αθήνων Πανεπιστήμιον
και οι δύο αρχιμανδρίται ο Χριστοφόρος Κτενάς αρχιμάν-
δρίτης και ο Πανεπιστημιακός Ιωάννης, ότις μάλιστα
ηχεί αναμφιλέκτως φωνής εις τα διάφορον ~~τον εν~~ τον Κοινο-
βιόν ~~πάσχον~~ πάσχον ~~φανεί~~ άλλου τας αναμφιλέκτα τας
τοιούτων γραφών, αίτινες μεταφέρουσιν αυτάς φως κα-
ταλαμπρόν εις τας τας εξεμέτρον τον δεκαετή μέχρι σήμερον
τας χειραφέτησιν τας μετ. εις τα ιστορικά διαρρύθμι-
σιν τον Κοινοβιακόν βίου πραγμάτων. Ο τρόπος ~~αρχα-~~
~~μάτος~~ αυτά ωμίσια εν τη αρχιμανδρία Ι. Κοινότητος χρησιμο-
ποιείται ήρξατο τας δημοσιεύσεως από ~~τον περιοδ.~~ τον Εκκλησιαστικού
τόμ. Δ' σ. 91 ~~τόμ.~~ διαφόρων φραγκικών Ι. Κοινότητος χρονολογίας εν

ἐπιλόγου μ[α] περὶ τῆς ἀρχαιότητος αὐτῆς τῆς Ἱ. Εἰκόνας. ἀπὸ τοῦ δὲ τοῦ Β' τόμου τοῦ Γρηγ. Παλαμᾶ ἐκδοθέντος τόμου "Μελέται καὶ κείμενα περὶ Παλαμικῶν Ἁγιονοριτικῶν Ὄρους Ἄθω", ἐδημοσίευσα δύο μόνον τὰ γραμμένα τοῦ τελευταίου τόμου τοῦ 10' αἰῶνος - τοῦ δευτέρου δὲ αἱ ἐρευναὶ εἶναι ἱστορικαί. αἱ ἀρχιβαρβαρικαὶ τοῦ Ἱ. Κοινόβιου ὁ μεταξὺ 1920-1923 μ' ἐνδιέφερε τὴν ἔκτασιν καὶ ἀνεκαλύψαμεν τοῦ Ἱ. Πλατάνου καὶ τὴν ἐμφανίσασαν διαφόρου εἰδικοῦ κειμένου κατασκευὴν καὶ δι' ὅλα τὰ ἐγκρίσεις τοῦ Καλαβρυτινοῦ ἔδοξε τὸν εἰσαγωγέα νὰ μεταφέρω τοὺς κώδικας τοῦ Ἱ. Κοινόβιου. καὶ ἐδημοσίευσε μέχρι τοῦδε 6 Ἄνω κατάλογος τῶν ἐν Κρύπῃ καὶ Θρόνῳ τοῦ ἁγ. Ὄρους Ἄθω 2 Ἡ Ἱ. ἐπιστολὴ τοῦ ἁγίου" ἀπὸ κανονικοῦ ἀπόψεως 1 ἐξ ἀφ' ἑτέρου δὲ δύο αὐτὰ ἐρευνᾶται ἦσαν σύνδεσμοι τῆς ἀπὸ κοινῆς διαστάσεως. Ἡ Πρωτόλαυρα ἦταν ἡ διατριβή μου τὸν τίτλον "Οἱ γραφεῖς τῆς ἱστορικῆς τοῦ Ἱ. Κοινόβιου ἤτοι ἐπιλογὴ αἱ ἐρίδα ἤδη τοῦ τοῦ Γρ. Παλαμᾶ δημοσιευθείσης 3 Πρωτοτύπος ἔρχεται ὁ τρίτος τόμος τῆς Μακεδονικῆς, ὁ ὁποῖος ἐδημοσίευσε ~~τὸ αὐτὸ~~ ἐν τῷ τόμῳ: Ἐφαρμόζει τὴν ἱστορίαν τοῦ Πλατάνου τοῦ Ἱ. Κοινόβιου καὶ τοῦ Ἱ. Μονῆς τοῦ ἁγ. Ὄρους Ἄθω 4 ἐν τῇ διατριβῇ ταύτῃ ἐδόθησαν τὰ κατωτέρω διὰ τοῦ κειμένου περιοδ. 5 καὶ τὰ κατώτερα τὸν σουδάριον ἐκεῖ

Γρ. Παλαμᾶ Ζ' σ. 292-298, 309-311. 2 αὐτ. Ζ' σ. 120-127 (1923).
3. Ἐπ. Ἱ. Π. ~~τόμ.~~ σ. 216-224. 264-279 καὶ 329-346. 4 Γρ. Παλ. Ζ' σ. 113 καὶ 176. 5 σ. 443-448 καὶ 478-481

Το λοιπόν κατά κανόνα επιτουριστικόν το όρος
ορίσθη τοσούτο σωματείον ξένην φωνοίν η
δεύ τοῦ νέου τοῦ παραδόξου ὅτι ὅσον σέρνο
ιτε παλαιφορίνου τοῦ τοσούτου κατα-
φεύγει κύριον οἱ φιλόσοφοι τοῦ λοιπαῖ
βιοῦν κτίσιν, κείνοι τὰ λένε
ἠσταυνοῦν οἱ Ταγάλοι ὑπό τοῦ δεσπότη
τοῦ Ἰωάννου Δεσπότου, δύο μεγάλοι
νεκροί Ταγάλοι ~~ἐκυρίευσαν~~ σκοτω-
θήκαν σέν τοῦ χέρα τοῦ ~~ἐν~~ ὁ
τρόπος αὐτοῦ τοῦ σφαγίου,
τοῦ σφαγμα λέει, αἰχμή τοῦ
δεξιοῦ ἀνέρου κεφαλή, ἀφ τοῦ
ὄρεν πρώτος ὁ γνωστός νεοτέρου ἱστο-
ρικός Μελχίορ de Vogüé γράφει: Η χέρα
Σύρια σ. 197! Syrie, Palestine, Mont-Athos Paris
1878. ὁ δε abbé Neyret δημοσιεύει κάτι
ἄλλο κείμενο, κατά τα χαρακτηριστικά "Τοῦ
... (A.S. Neyret L'Athos, Notes d'un
excursion à la presque-île Paris 1880 σ. 72

Αἰ! ~~πάλαιοι~~ κείνοι ὁ δεσπότης κύριος τοῦ χέρα-
μελχοί τοῦ τούρκου, ἴσε πολεμοῦσι ἐκεῖνοι ~~ἀπόψε~~
~~τοῦ~~ ὅλοι ἀπόψε. ἡ ἄλλη ἀφεγγάλε. δύο ὅμως νεκροί
ἐκεῖνο ἀφοῦ, ἀπό κείνος τοῦ Ταγάρου ἀ

Επί του αρχιεπισκόπου ο Γαβριήλ ~~μετά τον Κρεκά~~ ~~ήτοι Δίμου~~ ο μετά Κρεκά δημοσιεύει τον Καλαχόρι των ονομάζει τη Αθηνάδη ηγούμενος υγείας τάξη Δαμιανός του Νικανόρος εργασίας, ο δε κ. Αθανάσιος και του Κρεκά περί τα Ιερά Επιτάφιος η ο Γαβριήλ δε ανώνυμος και ανοίξη τον Παρακλητικό η ίδη μη εργασία του κ. Αθανασίου η σύλλ. πάλιν οίονει ανδριανόμενος ουδέ μεμνήσθη και τη διαθέσει του Γαβριήλ. αμφοτέροι δε αναφερόμενοι εις το σύγγραμμα του Παρίου η ωφελούσης ηγούμενος μεταχωρήσαντος, αναγκάζονται να παρασιωπώσιν εξ ου κ. Πετράκιν ότι δημοσιεύει αυτό η ωσεί εξ ίδιας νέας πηγής: εάν δεν είχον τας σοβαρός ταύτας υπόνοιας κ' δημοσιεύσεις του Αρχιεπ. Κύπρου δα ελέγχον ασφαλώς εις [illegible] — δηλ. εν τη [illegible] κυνήσει. Αι [illegible] αναστηλώσεις εις τον Παρακλητικόν [illegible] η ανάλυσιν γράφει μεταξύ κυρίου η κυρίας [illegible] ενέκλεισαν περί τό τέλος η εν δίκαι του ~~Αγ. Αθανασίου~~ Αγιορ. δεύτερον η δια τούτο μετά ~~τον~~ ~~παρ~~ αναφέρεται, ότου γίνεται η πάλιν εν βιβλίοις οι αγαπητοί αδελφοί εν βιβλίοις εις εν Πν. Ε' σ. 267 κατάγεται τον τόπον η ωσαύτως η επιστολή ~~ανωνύμου~~ κύριον αναφέρω, ~~ότι~~ ουδέν ~~κατά~~ κατά ούτω δεύτερα κατά δημοσιεύσεις ανεκδότα πρώτον ~~τον~~ 10 τον γίνεται τοῦ Ουσσάν ιστορεί τοῦ Αθ. ἡ Χρισταν. Ανάλ. ούτω κ. Ιρένε εν τοῖς τόποις μόνον ~~ανεκδότα~~ η ιστορία ~~ηδη~~ έχει.

Τα ιστορικά κ. Μονή φηφίδες επίσης δημοσιεύουν η κ. Βυζ. Χρ. κ. Πν. Το Παρά 1 τοῦ Κ τομ. (1913) σ. 50 μετά τη γραμμάτων. Ο κ. Μ. Γουδάς δημοσιεύει ~~ηρ~~ δοχείο η δύο τεύχη κ. Επιτ. αλλά η ταύτα ήχα δημοσιευθεί τοῦ δοχείου η τοῦ Σπουδαίου υπό τοῦ Regel.

Εἰς τὰς ἐργασίας τούτας διαβλέπομεν τὴν τοῦ ἀγνοῦ φιλοδοξίαν ~~ὁρᾶς ἀγνοῦ~~ ~~ἄγνοιά~~ ὁποίαν ἐμφανίσωμεν τὴν ἀλλοδαπὴν πάλιν. ~~τὴν~~ Τὰ μέσα βεβαίως εἶναι ~~πολύκερα~~ ποικιλά καὶ οἱ μαθηταὶ ὁρμῶνται ἀνεμπόδιστοι· ἀλλ' ἂς μοῦ ἐπιτρέψουν οἱ ἀγωνιῶντες συμπατριῶται φίλοι νὰ παρατηρήσω τὸ αὐτό· ὅτι δὲν ἀρκεῖ τοῦτο ὁρᾶν. Πρὸ πάντων ἀπαιτεῖται ἡ τοῦ θέματος ὅλον ἐμπεριέχεται καὶ τὴν ἐπιμελῆ καὶ πάσαν ἀπαιτουμένην ἐργασίαν. Ἡ ~~ἐπιο~~ ἱστορία, περὶ ἧς πρόκειται, εἶναι μεγάλα οἰκοδόμημα, οὗτινος ἀρκεῖ νὰ εἶναι μέγας ὁ πόθος νὰ δημιουργήσῃ τοῦτο εἶναι τὸ δυσκολώτερον· τὸ οἰκοδομεῖν ἔστω ἀνεμπόδιστα οὐχὶ ἕνας ἀλλὰ πολλοὶ συνίδρυσαν· ἡ ἐπιστήμη κοινὸν κτῆμα ἀνθρώπινον πάντων καὶ οἱ ἀναγνῶσται ~~ἀπ~~ πρέπει νὰ συνεργάζωνται, ἀλλὰ κατὰ τρόπον τοιοῦτον ὥστε νὰ συνεχίζῃ ὁ εἷς τὸ ἔργον τοῦ ἄλλου, ἢ οὐχὶ νὰ ἀρχίσῃ ἐκ νέου, ἢ σωστὴ πολυσυνάζων ἐξαμβλωμία· τοῦ κυρίου λόγου χορεύει ἡ ὑπαρξίς. Τὸ πρῶτον ~~ὁ ἐπιστήμ~~ ὅρισμα διαβίβασε εἰς γνῶσιν τῶν ἐγγεγραμμένων ἡ βιβλιογραφία τῆς ὁ κατάλογος πτωχὴ τοῦ θέματος· ὅστε δυσκόλως οἱ ἐρευνῶντες δὲν δύνανται νὰ εὑρίσκωσι· καὶ διὰ τοῦτο ὅταν ὁ εἷς ἀναλαμβάνῃ καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ κατὰ μόνας ἐκδίδῃ ἡ ἐπιστ. ἔρευνα δὲν ἀποφεύγεται ἀστοχίαι ἀνεπιτρεπτοι καὶ ἀνεπιθύμητοι. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἡ ἀμφιβολία ἔχει ὀνόματα νὰ ἀναδημιουργοῦν τὴν ἀνεμόδαρτα, ~~ὅσα~~ ~~τὰ~~ ὅσα ~~ὁ πολ~~ ἔδειξεν ἡ ὁ Ἕλληνας ἀφιερώσας τὸν βίον τῆς ἱστορίας τοῦ ἀρχαίου ὅρους· ~~ἀλλ~~ ἐκεῖνος τὴν ὀλιγώτερον ἀποφεύγει ἐπαναλήψεις καὶ ἐπὶ τῶν παλ. δημιουργεῖται ἐν αὐτῷ τοῦ ἰδίου ὑφηρεσίας· ἐν δὲ τῇ "Θεωρίᾳ" ἧς ἡ αὐτὴ ~~ἀπ~~ ἐδημιουργήθη διὰ δύο διαφόρα τεύχη καὶ αὐτὰ ἔγραφα!

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

μετ' ἐξ αὐτοφάνειας περί συνοδικῶν ἐπιστολῶν, ἀγνοεῖται μάλιστα τοῦ γενεσιουργοῦ σοβαρὰς ἐρεύνας τοῦ ρεν. ἀρχ. ἐν Ἰω. ἐν τῇ Ἑλλ. Ἐπιστ. Ἀρχαιολ. ὁ ἰατρὸς Γαβριὴλ τερνεζιάδης, ~~ἐν~~ συνέλεξεν ἐν τῷ τυπ. τῆς Κων/λεως τῆς καταλόγους τοῦ κατελθόντος περί τὴν ἐπιστολὴν κ/ν. Κωνσταντῖνον ἀπὸ τοῦ 1788 μεχρὶ σήμερον. Κατωτέρω ἐκεῖθεν ~~ἐκ~~ ἐξ τὸ Α' μέρος τῶν αὐτῶν τοιούτων ἀγνοεῖται μάλιστα ἡ τῶν ἀντιμητρόπολιτῶν ἀπόφασις τοῦ κ. Ἀθανασίου ἡ καταλαβούσης, ~~ἀναφερομένων~~ τὰ ἄνω τετραγράμματα αὐτοφαίνεται δὲ ἡ αὐτὸ τρισσοῦ περί τετραγράμμου ἡ ~~σφοτοῦ~~ μεγάλη σοβαρὰ ἡ τριῶν δεξιέτερα· τὸ δὲ ἀρχῆ χρόνου ὅτι ἡ ἀνάλυσις λ ἐπισκόπου χρόνος ἡ ἀπὸ τοῦ ἔτους τῆς 16ῆς ἐπανῆλθε ὁ δὲ κ. Ἀθανάσιος ὁρίζει μεταξὺ μεταξὺ τοῦ 1693. (11 σ. 216) Κ ὅμως οὐκ ἀποφαντικῶς δὲ ἀναγράφει ἐπιτόδω ἀρχεῖα ~~ὅτι~~ τῆς χαρτοφυλακίου ὑπάρξιν ὁ ἔφορος τῶν ἐφορειῶν ἀπὸ ἐπιτηρίας κοινῆς ἱστορικῶς καινοφανοῦς· πρὸς ἀμφοῖν τὴν ἀνωτέρω ~~ἀρ~~ διακριζόμενον ~~ἐχθὲς ἐ ἀνάγκα~~ ἐπανιστάται ἡ ἀρᾶς ὅτι τῷ 1661 εἰς Παρδένιος Δ' τοῦ Μόρμορα δαία πρᾶξις τοῦ ἐξαυδενωσεν τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πρωτοῦ ἡ σύμφωνος τῶν Πεντανικῶν Κρίσιν ~~ὁ~~ νεόν τὸ ἐν Κασταῖς ὀνομαζόμενον "Μεγάλης Λαύρας τοῦ ἁγίου Ὄρους τῶν τε κοιν. Ἰερομονάχων τῆς Θεοτόκου πόλιν τῶν ἱερῶν Μοναστηρίων" διὰ τὸ ἀνεφόρον τῆς ἀνυποφόρου χρέος" ἡ ἀποφάσεις αὐτῆς ~~ἐκ~~

1 Βλ. Τομ. ΙΒ' (1888) σ. 331 ἐξ τῆς ἐκδοσεῶς

Ἐπίσης ἡ ὁ κ. Κρεμὸς συνοδικὸν κατάλογον περί τῶν ὀκτὼ ἀρχιεπισκόπων ἐν τῇ Ἀθηνιάδι ~~ὁ~~ ἐρανιστῶν ἠγνόησε τελείως τὸν κ. ἐκ τοῦ ~~κατ~~ μονογράφου τοῦ Βασιλ. Νικανόρου κ. ἐκ τῶν Νεοφύτου τῶν Κρέσσης τόμου ἔδοσε

αιώνια ως φαίνεται ισχύει ανάφαση υπό τα μετρίδη του Πεύλου
η διά τούτο λέγει η ανωτέρω ρήσις "ουν καν αναφορώς
υποσχέσεις η φρικτά επιτίμια"[1] η ανάφαση υπήρχε
ίσως η υπό τον αιωνίου η μεγίστου του Πεύλου
ονομασθείσα υπό του Πεύλου, ότε μετωρίσθη νέα
μοναστήριον η τού Μονή Χριστάρας, ήτις δεν υπάρχει
εις τι μοναχών ταυτή ~~[illegible]~~ ή τρόπον η τόφανε-
ρίνον τι εξαιρετές ως τόφανερον του αρχαίου ~~[illegible]~~
μεγάλου ανάθεμα καθ' ας οι αντιθρόνοι του
Πεύλου ίσως ενίσχυον συνωδεύετο η υπό υποστρεμ-
Εν τούτοις η η πράξις αύτη δεν εύρισκεν τον τεφρα-
νεόν του βίου του Πεύλου. ο Τίμιος Ιωάννης Ιβηρίτης
εδημοσίευσεν πράξιν του Δεκάξιου περί παραχωρήσεως
εις 1694 η τίμιος μονάστρια Καλλιν. η Δωρόθεον του
Πεύλιανού μεγίστου, κατ' ονομ. του Τίμιου Νεοφύτου
πρεσβύτου η εξονομαζόμενη "Καυσοριαίον" ενίσταται
υποχρεωτικά "Πεύλου Καλλιόπου ιερομονάχου"[3]
ιδε εκδοτέον εν τέλει αυτού δευτέρου τόμου η του
Ελληνικού Πρωτέου. ούτω από του τέλους του 15ου μετά μετα
~~[illegible]~~ γενομένη η η ανάθεσις του Πεύλου κατά
ένα αίωνα μεταγενεστέρου. η ορθή πιθανή λέξις αναφο-
ρικής αντί του κατ. του Ιδέαν ένδεια η Ελληνικά

1 Το έγγραφον εν μέρει εδημοσ. υπό του Δεμερ. σ. 135 [2] αυ. 136
3 Γρ. Παν. Β' 499.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

παραφέρεται ὁ Παχώμιος (σ. 322) τοῦ 1582. ἀλλ' ὁ καλόγερος οὗτος δὲν κατέ-
χωμεν ὁποίαν θέσιν δὲ κατεῖχεν. φαίνεται ὅτι ὁ θρόνος τοῦ Πάντου κεν-
τεῖτο ἀναπόφευκτον κατοικοῦν ὑπὸ τῶν Μονῶν καὶ ὁδάμας κάτοικοι αὐτῶν
ἀνήκουσι κανεῖς. καὶ αὐτὰ κεῖνα τὰ ἀνταῖα αἰτήματα. ~~Καὶ ἀλλ~~
ἀλλὰ πάντοτε ἵνα ἐμπιστεύωσιν τὴν ἰσχύν αὐτοῦ ἐξέλεγον αὐτὸν οὐχὶ ἐν τῷ ἐκκλησι-
αστικῷ διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἅγιαν. Διονύσιος ὁ ἡγούμενος ὁ κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα συγγράψας
τὴν διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου. Βλ. Λεπεραρίου τὸν καταλόγον ~~λέγει~~: Ἡμεῖς ἀπο-
τὴν ὑπογράφειαν τοῦ Μ. Meyer σ. 220: Δηλ. Τὸ ὑπογρ. τοῦτο ἐπιγράφεται
τῇ δεκ... ἔχει δὲ αὐτὸ ὁ Μ. ὅτι καὶ πάντα τὰ ἄγια ἐν τῷ κόσμῳ τὰ ἀγ. τρι-
ὁδικὰ σύμβολα. ~~καὶ~~ εἶδον ὅμως τοῦ 1916 καὶ ἕτερον κώδικα τοῦ αὐτοῦ ἔχοντα τὸ αὐτὸ καὶ ἐν
τῷ ἀρχ. Διονυσίου ἱερομονάχου ~~τοῦ~~ ῥητορικῆ καὶ τῇ Σεραφείν. ὑπάρχει δὲ ἄλλος Διονύσιος ὁ Καρπα-
~~Αὐτὰ ἐκεῖνα~~ τὰ ἐκεῖνα αὐτὰ τὰ τοῦ αὐτοῦ
Ὀνδέχεται λοιπὸν τὴν παράφρασιν ὁμοιόγλωσσα νὰ τὰ
ὑπὸ τῶν δύο ~~ἱερομονάχων χείρα~~ διαβιβάσωμεν γεγόνοτα. περὶ
τοῦ θρόνου τοῦ Ἐπιστάσεως ἤδη ἔχομεν περὶ λόγου τοῦ 16ου ἢ ἀρχο-
μένου τοῦ 17ου αἰῶνος, τοιαύτη δὲ ἀλαλαίωμος ὑπάρχουσα δὲν
~~ὑπάρχει~~ ὑπεφωρίσθη τὰ παράλληλα τῆς ἱστορικῆς ἐρεύνας ἐν τῷ τόπῳ ἡμῶν
μάλιστα δὲ ἐπιστοποιεῖται αὐτάς. Ὁ θρόνος τοῦ Πάντου ἐκυβερνᾶτο
ἄνευ τοῦ ἄλλου, ἐξ εἴδομεν ἐξ ὑψίστου ἐπιστάτου τὰ ἀρχαῖα
τὰ ἀλλ' ὅμως ~~ἀλλὰ~~ οἱ ἀρχαῖοι θρόνοι ἦσαν δυναστικοὶ
~~δυν~~ καὶ δυνατοὶ ὅμως τὰ ἀρχαῖα φρούρια, ὅπου κάπο-
τε. Ὅτι ἐγένετο ἐκ τοῦ 1744 ἤτοι μία αἰώνιος θεραπεία
τῶν κάτω ἐκόπη ἄνωθεν αἰώνιον ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ Πάντου
τοῦ, τὴν ~~καὶ ἡ ἐκκλησία ἐν τῷ πάντῳ τοῦ~~ ἀνὰ τοῦ πάντου μετὰ τῶν ὑπουργ. καὶ διωρίσθη ἡ ἀρ-
χή τοῦ πολιτεύματος καὶ ἀνωτάτη δικαιοσύνη. Οἱ τοιοῦτοι τοῦ θρόνου
~~ἐκ τῶν~~ δύο. ἰσοδύναμοι τῷ μὲ τὸν 17 μονὰς ἐξ ὧν ἡ μία μόνη ἐκ τῶν ἐξ ὁρίζεται
θρόνων ἐκ δύο ὁμάδας ἡ αἱ τρεῖς μεγ. Μοναὶ Λαύρα, Βατοπεδ-
ἐν μόνῃ τῷ ἐν τῷ ὀρεσίβιῳ
καὶ Ἰβήρων ἐξέλεγον ἕνα ἐπίσκοπον καὶ αἱ ἄλλαι 17 δύο ἔτεροι
καὶ ἐπιστάτου δὲ ~~ἐπὶ τοῦ τρόπου Πάντου~~ ἕνα ἐπίσκοπον καὶ τὸν τρόπον τοῦτον
ἕνα ἐπίσκοπον καὶ ἔφορον ἐκ τῶν ἀ τάξεως
ἀφιερωμένων καὶ τὸν τρόπον καὶ τὴν τρόπον καὶ τὴν τρόπον καὶ τὴν τρόπον
μαρτυρικὸν τοῦ αὐτοῦ τόπου." Οὕτω αἱ τρεῖς Μονὴ ἐκάθηντο κάθε ἐπὶ πλέον
τῶν 17 ἄλλων. ἤλεγχον τὸν πρῶτον νὰ ἄλλο ὄνομα τὸ τοῦ ἐπιστάτου, ἐν τοῦ ἐγγράφου τόπου ~~ὅπου καὶ τὸν τρόπον~~ καλεῖται
τῶν μεγάλων καὶ ἐξ

Οἱ 19 Μοναὶ ἐξηρτοῦντο κατὰ τὴν Λαύρᾳ καὶ διαιωνίζουσαι τὸ Κοινὸν χωρίον καὶ καταβυθισθεῖσαι αὐτὸ εἰς ὑπερβολικὸν χρέος τοῦ 102448 χ. ὅθεν δὲ ~~κατόπιν~~ ἀποτελεσμὶ ἀνεγερθεῖσαι καὶ ἐπὶ τοῦ Ὄρους ἔφερον παρὰ τῷ Παυρίῳ κατὰ τὴν περὶ τῆς ἀφιερώσεως τοῦ Ὄρους εἰς τὴν Παναγίαν αὐτὰ ὅτι ~~καὶ τὴν βασ~~ τὴν ἐξαχθεῖσαν Μητέρα τῶν Δεσποινῶν τῆς χώρας ἐξηγήθησαν κατόπιν τῆς ἀνεδείξεως εἰς τοὺς Τουρκάδες τὴν αἰωνίαν ἀρχὴν τοῦ Ὄρους καὶ τὴν ἐφόρεσαν τὴν χρεῖαν τῆς τότε περιόδου καὶ κατὰ πρῶτον τὴν ἐπιστασίαν καὶ διοίκησιν τῶν ἐκεῖσε κοινῶν καὶ τῶν ἰδίων μοναστηρ. ἀνεδείξαν. Τότε ~~ἀπόφασιν~~ ἀπόφασιν ἐπιστήσεως "διωρίσαντο οἱ αὐτοὶ κατὰ διοικήσεις ....."

Τὸν μεγάλον καὶ δὶ κατὰ τὴν Λαύρᾳ, ὅπως διαβεβαιοῦσα τὰ μετέωρα ἐν διαιωνίῳ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ ὀλεθρίᾳ διαρρυθμίσει τῶν Κοιν. χωραφῶν ἐπιθυμοῦσα νὰ καλοχωρέσῃ τοῦτο ἐπιτόπου καὶ μετὰ τρεῖς ἔτη τοῦ πατριάρχου κ. ἐκδίδει τὸ ἐξῆς σιγίλλιον ὅπερ καὶ ἀνεύρετον σημειοῦται ἐνταῦθα ἐν τῷ ἀρχείῳ τῆς Λαύρας. Ἐν τούτοις παρατηρεῖται ὅτι ὁ σάρος τῶν πατέρων ἀρίστων ~~δὲ ἐν~~ ὑπῆρχεν αἰρεσιάρχης καὶ ἐξηπατήθησαν ἔωρας. Οἱ φρονοῦντες ὅτι τὸ δεσποτικὸν τοῦ Παϊσίου ~~ἐνόμιζε~~ μεταφέρον καλόν χωραφῶν καὶ διαβεβαιοῦσι ἐν αὐτῷ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπιστ. δεσποτικοῦ δὲ ἔχουσι δικαίαν. ~~Τοῦτο φαίνεται ὅτι ἀνεφάνη μετ' ὀλίγον καὶ τοῦ~~ οὐδὲ δὲ καὶ σιγιλλίου ἐν Κρήτῃ καὶ οὐχὶ ἐν Ἀθήναις ἐν κοινοβουλίῳ ἦτο καινοτομία. Διὸ καὶ δὶ ἐξεφράσθη ἀναθεωρήσεις διὰ τοῦ ἔτους 1778 ὀλοσφυρόβλητον τοῦ ἱερᾶ Μονῆς δι' οὗ ὁρίζεται καὶ διαιωνίζεται "πάντα ἐπιτάλαι τέλεια καὶ κυβερνᾶται ἡ Κοινότης τοῦ ἁγίου Ὄρους". Τὸ σωσοῦδαιον τοῦτο ἔγγραφον ἔχει ἐκεῖ ἐν τῷ ἀρχείῳ τῆς Λαύρας, ἔστω ἐνδεῖξαι ἐν παραθέσει.

Παραμύθιος Κοντάκη
Chapraxolu

οἱ ὁρισμοὶ τῶν ἀντικειμένων τῆς κρουστικῆς καὶ ἀρμονικῆς
τὸ ἴδιον τῆς καὶ ἀντιθέσεις τῶν ἀρμονικῶν μαθημάτων ἐκφέρει τὴν ἀξιόλογον
γνῶσιν τοῦ ἔργου καὶ τῆς ἀρμονικῆς ἀντιλήψεως.
Οἱ γεωμετρικοὶ ὁρισμοὶ δὲ ἐστὶν ὀνομαστικοί, ἤτοι δὲν εἶναι
ἀκριβῶς ἀντικειμενικοὶ τῆς Νόησις.

ὁ Μαρκὸς δὲν ἐξετάζει τὸν ἔλεγχον τῆς ἀναμφισβήτητον
αὐτοῦ τῆς ὑπάρξεως

Ὁ Ἰωάννης Ἐλληνικὸς δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀκριβῶν

Ἐν τέλει τὸν κόσμον τῶν ἀστέρων καὶ τῶν πλανητῶν ἐξηγεῖ ὁ ἄνθρωπος
ἐκφράζει τὴν ἀπόφασιν ὅτι ἡ ἀστρονομία ἀποτελεῖ τὸ ἀνώτερον μάθημα
τῶν μαθηματικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἀναφέρει τὸν Ἀριστοτέλη καὶ τὸν Πλάτωνα
ὡς τοὺς μεγάλους φιλοσόφους ἀναφέρει τὸν Ἀριστοτέλη, ἔτσι τὸν ἔκαμε
ἐπίσης τὸν μεγάλον φιλόσοφον. Ἀναφέρει τὸν Πλάτωνα ὡς τὸν μεγάλον
μαθηματικόν. Ἀναφέρει τὸν Ἀρχιμήδη καὶ τὸν Ἀπολλώνιον καὶ τὸν
Ἡρακλείδη. Ἀναφέρει τὸν Ἀριστοτέλη καὶ τὸν Πλάτωνα ὡς τοὺς μεγάλους
φιλοσόφους καὶ τὸν Ἀρχιμήδη καὶ τὸν Ἀπολλώνιον καὶ τὸν Ἡρακλείδη
ὡς τοὺς μεγάλους μαθηματικούς. Ἀναφέρει τὸν Ἀριστοτέλη καὶ τὸν Πλάτωνα
ὡς τοὺς μεγάλους φιλοσόφους καὶ τὸν Ἀρχιμήδη καὶ τὸν Ἀπολλώνιον καὶ τὸν
Ἡρακλείδη ὡς τοὺς μεγάλους μαθηματικούς. Ἀναφέρει τὸν Ἀριστοτέλη καὶ τὸν
Πλάτωνα ὡς τοὺς μεγάλους φιλοσόφους καὶ τὸν Ἀρχιμήδη καὶ τὸν Ἀπολλώνιον
καὶ τὸν Ἡρακλείδη ὡς τοὺς μεγάλους μαθηματικούς. Ἀναφέρει τὸν Ἀριστοτέλη
καὶ τὸν Πλάτωνα ὡς τοὺς μεγάλους φιλοσόφους καὶ τὸν Ἀρχιμήδη καὶ τὸν
Ἀπολλώνιον καὶ τὸν Ἡρακλείδη ὡς τοὺς μεγάλους μαθηματικούς. Ἀναφέρει τὸν
Ἀριστοτέλη καὶ τὸν Πλάτωνα ὡς τοὺς μεγάλους φιλοσόφους καὶ τὸν Ἀρχιμήδη
καὶ τὸν Ἀπολλώνιον καὶ τὸν Ἡρακλείδη ὡς τοὺς μεγάλους μαθηματικούς.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Σεβάσμιος ὁ Μαυροειδὴς ὁ διαδεξάμενος ἐν τῇ ἐδρᾳ τοῦ Εὐγενίου ἐπίσκοπος
κατὰ τὸ 1780. (Μητ. Βιβ. σ. 326.)

Ἐν τῷ χρονικῷ τούτῳ ὀφείλομεν νὰ σημειώσωμεν τὸν ὅρον ὅστις ἐν τῷ ΙΣ ἀρθρῳ ἀναλαμβάνομενος σιωπᾷ τὸν ἀριθμὸν τῆς ἐξαιρέσεως τῆς ἀρχῆς τῆς διαιωνίου τοῦ Πρωτοῦ[1] φαίνεται ὅτι ἡ ἐπαχθεῖσα τοῦ κανονικοῦ ποσοῦ τὸ κεφάλαιον αἱ μεγάλαι Μοναὶ τῆς παρεμυθήσαντο αἱ μικραὶ διὰ τοῦτο τὸ Β' ἄρθρον ἀποσιωπᾷ: σ. 312 «ὅλη ἡ ἐπιστασία καὶ ἡ συνεργασία ἀπὸ τῆς αἰ μικραὶ ὑπηρεσίαι καὶ ἡ συνδρομὴ ὅσον τῆς μεγάλης ὑπερβαίνει ἑκατὸν χιλιάδας ἑκάστου ἔτους. Τὰ τριῶν τῆς μαυρίκου τῆς. ΙΑ' σ. 313 τῆς ΙΔ' ἐξαιρεῖται δὲ ἡ ἐπιχή αὕτη ἐπὶ τῶν ἐν τῷ Ἰησοῦ οἰκάδων ἀρ. 16 τῆς Κ σ. 313.

Ἐκ τούτου ἐν τῷ ἐφήμερον δὲ διηρώτησεν ἡμᾶς ἡ ἀρχὴ ἐπὶ ἀνεξάρτου κανονικῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνόδου τοῦ Τόκου. Κατὰ τὸν 3ΙΗ τῆς τὸ 1783 καθιερώθη ἐπιστήμη διὰ τοῦ Ε' Τυπικοῦ ὁ ὁρισμὸς τῆς ἐπιστασίας εἰς ἰσόβιον μέχρι σήμερον. Τὸ Τυπικὸν ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ ἐκκλ. τῷ ποιμένι ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχ. Παυρίου τῷ ποιοῦ εἶναι τὸ Α' ἄρθρ. ἀναγραφὲν Νίκης. 244

[1] Ἐκδημοσιεύθη ὑπὸ Σκουρατίου σ. 312-15 καὶ Δ' τὸ σελ. Ἐκκλ. Δελτ. ΙΙ (1.95) σ. 642-3 ἀρα ἀναφερομένου ὅλα ἐν τοῦ Α' ἄρθ. τῶν Τυπικῶν τῆς ἐπιστάσεως ἵνα οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἐπιστασιοκρατῶν ἐν τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ ἀναδεικνύουν ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω τῆς ἀρχῆς τὰ ἐπιτάδια τῆς ἡμῶν ἡ Ἐκκλησία Πέτρος Λάρα σ. 231-235 Πάτρας Δ' Τυπ. ἐδημ. ὁ Πλάγας σ. 245-248

Τό παλαιόν κοσμο ἐκινδύνευσε μετά Κρίσεως, ὡς ἔκαμε τό συστατικόν γράμμα τοῦ Μεφιστοφέλη Ζ' ἐπιστρέψας κατά τήν τυρκικήν χρονολογίαν τό ἀναλφαβητικόν φρικτόδες αρχ. (Κοφιάς σ. 99) Μηνύει ἀγγελικούς ἀρμόζει δοκιμοί ἐκεῖ ἀκολουθοῦμαι τό ἔγραψε νοερ τοῦ διεύθυνσιν τῆς Ἀγ. Παραλίας ὁ κατά Τοβρίκη. νόμος ἔκαμε ~~ἀπόφασιν~~ ἀπό ἐφαρμογή ~~τρεπαρχίας~~ τῆς τοῦ χρονικοῦ ἐν Τοπικ. τῆς τόλε κατάλογον, ἀναγραφεῖ ἔχει παρεκεῖ ὁ Δρ. Παυφίας σ. 335 ἐ. +

Ἡ κατάλογος μέν ὡρισμένη τῆς ἐπισκοπῆς τῆς ἐξηκοστόνατος τοῦ βίου καθ' μέχρι τῆς σήμερον τῆς διετήρησε μετά τοῦ πολλοῦ τῆς ὀνόματος τῆς ἔρημος τοῦ πολύ νοσταλγικόν κάποιο τῆς ἐπιλεγόμενα Κατάρ τῆς ἐλεγμένης ἀναζήτησιν τῆς ἀρχαιοτέρου ἢ τοῦ Ἅγ. Κοντάκη τῆς Ζάγρας νέα. ὅλω κατά τό τελευταῖον Τοπικόν τό ὑπ' ἀριθ. τοῦ 1847 ἄρθρον ΙΑ'.

Πληροφορία τῆς.

Τά δέ καθήκοντα τῆς ἐπισκοπῆς ἐκτός τῆς σταυροῦ τῆς ἄλλαι ἀνάγκαι ἐκκλησιαστικῆς, εἶναι οἷα καί τά σήμερον ἀρχιεπισκοπικῆς ὅρκου κανονικῆς ἀνάγκης τῆς τῶν ἐθνικῶν "Προσδιορισμόν τῆς. Πίν. 12. τοῦ δέ 16' ἄρθρ. τοῦ Τυπ. τοῦ 1780 ἀφιερώνει τῆς μεγάλης Λαύρας τῆς ἀμπελοῦ σχεδόν ἀναφαίνεται κατά τοῦ καί τό Τυπικόν σ. 31. τοῦ 1783 (Μεγ. 44 35) Ἡ καί μετά τό ἵδρυσιν τῆς ἐπισκοπῆς ὁ τῆς ἴσης τῆς Κοντακαιάνης διετήρησε τό ἀρχαῖον καθεκτικόν μετά μεν τῆς τῆς Λαύρας, ἐπί ἐκκλησιαστικῆς κατάστασιν παρεκλάβε αὐτόν τῆς ~~τοῦ~~ ἀπό τόπον ἀρχαῖο τά τελευτῆς τῆς Λέκας ~~ἐκεῖ~~ ἐκεῖ τοῦ μορφῆς τῆς ἐπιφ. Ἡ Κοντακ. τελευταία ἐγγραφεῖσα ~~ἐπί~~ ~~ἐπίσκοπος τῆς~~ τοῦ 1810 τῆς Πρόεδρος τῆς Ἀγ. Λαύρας

ἐκαλεῖτο ὅτι ἀπό τοῦ ἀρχαίου χρόνου τῆς καί Κατάρου τῆς Ἁγ. Λαύρας τοῦ 1855 μ.χ. Πίν. 13 (1867) ἡ δέ Πρόεδρος 1847 (Κοντ. 49)

κοδάνομεν

Γνωάρχει ἡ γνώμη ὅτι μετὰ τὸ 1830 χάριν τῶν ἐν Βλαχίᾳ ἐρχομένων χριστιανῶν, ἤρχισαν νὰ φαίνωνται διαφώτισμοι καὶ Καρναῖοι οἱ ἀνυποδόητοι, οὕτω τὸ 1839 κ' ἔγραψαν τὰς πλου-Παλουμπίας ~~[illegible]~~ συνταράξαν τὸν τόπον: ἔκαναν τὴν ἐν τῇ κοι-νῇ διάταξιν ἐφαρμόζουσαν καὶ ἐπεκυρώθη μετὰ τοῦ ἀρ. ΟΕΥ adin. (Act de Paris. XXII σ. 58, 92 (~~[illegible] 1848~~ πρὸς τὴν 1842) καὶ Act. d' Espriam. XLII σ. 140, 61)

Ἐπὶ Γεω. τοῦ Β'

Ἐκ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ συνταχθέντος ~~ὑπὸ τοῦ~~ τοῦ 1875 (Ο. Πρ. ΟΧ. 2ου. 157) κατὰ κατὰ τὸν Κουρμαν (σ. 126) ἡ κατοίκαινα ~~ἐφ.~~ ὀνομάζεται Κοινοτ. ἀρθ. 90 Ἡ κοιν. ἀρχίζει μετὰ τὸ ἀρόστρον αὐτὸ ἐν τῷ σαρκοφάγῳ διαφωνοῦν τῆς κεφαλῆς τῆς ἀνεπιφάνου τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ προσώπου τὸ ὀνομάζεται πτωτάκης (βούρ. ἀνθ. Γ. σ 2825. ἀρ. 96 ἀναφορᾶς κοιν. σ. 2826 ὁ Κουρμας ἀναφέρει ὅτι μετὰ τὴν συνταγὴν τοῦ Κανονισμοῦ τούτου οἱ ἐξιορκίαι τὸ 1877 συνέταξαν τὸν κανονισμὸν τοῦ ἐξ. Ὄρους, ὅστις ἀνεκρίθη ἀναβεβλημένον - (σ. 126 ἀποτέλεσμα δὲ ὁ Κανονισμὸς οὗτος ἐν ἔτει 1880 ὑπὸ τῆς Μεγ. Βασιλείας τοῦ τοπικοῦ συνταχθεὶς τὸ 1880 ὅστις ἀναγεγράφθαι ἐν ἔτει τοῦ Γεω. Κα. ἀριθμὸ γρ. 1911 Τὸ ἄλλο ἡ γνώμη τοῦ κ. Πάλ. Ζ. Μουσ. ὅτι τοῦ ἐξ. Ὄρους σ. 126, ἐπὶ ὅσον οἱ τοῦ ἐρχομένου ἐκ πατρὸς Μου τὴν ἀρχαία τοῦ Κ. Κοινοβ. ἐν ὀφείλῃ ἐπὶ τοῦ ἐξ. Ὄρους εἶχον τὸν κανονισμὸν ἐν τῷ συνταχθέν τοῦ 1874 ἐκ τὸ 40 ἄρθρα ἔχει διαφορὰν τῆς κατὰ τὰ ἡμέτερα ἡ ἐξαφορᾶς μεταφράσεως ἀρθ. 47 ὁ αὐτὸς καὶ ἀρ. 51. ὁ αὐτός. Ὡσὰν κατὰ τὴν κανονικὴν ἱερὰν Κοινοβ. ἐν ὑπῆρχε ἔτι

Φ.Ι.Ο.
3.3.3

Ἀλλ' τοῦ αὐτονόητου τοῦ πολεμίου ἐκεῖνο νὰ διατηρήσωμεν ἀνε-
παφίστου ἐξουσίας, ἡ ἡ ἐξουσία οἱ ἀρχαῖοι μόνιμα τὴν πολιτικὴν τοῦ
~~κοινοβουλευτισμοῦ~~ ἦτο τὸ κρατοῦν ἢ κρατοῦν διαρκῆ ἀρχὴ
αὐτοδιοικουμένη ὑπὸ τοῦ Κράτους ἢ πρόεδρον τοῦ ~~βουλευτικοῦ~~ πολι-
τικοῦ. μετὰ τῶν συμβούλων αὐτοῦ τοιοῦτοι ἦσαν οἱ δύο οἱ
ἀντιπρόσωποι ὁ ἀνὴρ τῆς ἄλλης βουλῆς ἢ ἀναστατικῆς ἢ φαίνε-
ται αὐτοῦ, τοῦ ἐπιμελητοῦ, τῶν δύο ἐπιτρόπων
τῆς πολιτείας ~~τὸν~~ πολιτικῶν τὴν ἐξουσίαν ~~αἱ ἐπὶ~~ ἡ πρὸς τοῦτο
καὶ δικαστικῶν. Μετὰ ~~ὅτι~~ ὁ ἑξῆς ἀρχὴ ἦτο ἡ δύναμις, τὴν
ὁποίαν εἰσηγεῖτο ἡ ἐξωτερικὴ ναυτικὴ δύναμις Κατάλογος
ἢ ἀποφάσεως, ἀλλ' εἶχε ἢ τὴν ἀνωτάτην δικαστικὴν ἐξου-
σίαν. συνήρχετο κατ' ἀρχὰς ἕκαστον τοῦ ἔτους ἑπτὰ ἀπὸ
τὴν Α' Ἰουν. 1912 ἀπὸ ἄλλου, ἢ κατὰ ἀνάγκην ~~ὅσον~~ τὸ ἐξαιρετικὸν
περιστατικὸν ἢ ὁ ἀριθμὸς ~~τῶν βουλευτῶν~~ τῶν ἀρχῶν ἦτο ἀνίσων
~~αἱρεῖν ἑπτὰ~~ ἀπὸ τοῦ Κράτους ἢ Κρητικοὶ μετὰ τοῦ πρόεδρου
χωρὶς μετὰ ὑποστρόφου (= συμβούλων ἐκεῖνον μόνον
ἐκαλοῦντο, ἐν οἷς καθορίζει ἡ μία ἀπὸ τὰς ἀρχὰς
ὁ κ. Κρητικὸς μετὰ δύο ἢ ἑνὸς Τουρκοκ. μεθ' ἑαυτ. Τοῦ δὲ ἀρχο-
ντος. κατεστάλη ἢ ἢ ἀνεχωρεῖ ἄνευ ὑποστρόφου
ἐπιμελητοῦ Α' Ἰουν. ἐτ. 142, 30. εἰρὰ ἐκεῖ δὲ
γνωρίζω πολὺ ἐξοικειωθῆναι ἢ αἱ μεταξὺ τῶν ἐξωτερι-
κῶν ~~Ἰουδαϊκοῦ ἢ φαίνονται~~ ὅσον εἶναι ἀνω-
τέρω καὶ καθορίσωμεν ἐκεῖ οἱ ὑποστρόφοι δὲ ὑπῆρχε-
φον. Ἐ. Πρὸς ταῖς δύο ταύταις ταυτιστὰς ἀρχαῖς ὑπῆρ-
χον τάξις τῶν γενικαὶ ἀστυνομικὴ ἢ δήμαρχοι ὑπέρτατοι ἐκλο-
γόμενοι διὰ τοῦ καθορισμοῦ, τὴν συμπαράστασιν
ἢ τὴν μεταγενεστέρου τοῦ πολιτικοῦ ~~ὅτι~~ ἀν ἀπε

χρησιμοποιούν εἰς τοὺς ἀγρούς τῶν τόπων. Ἐὰν εἶναι πολλαὶ μικραὶ σπείραι, ἐπὶ Ζ. ὁ ἀριθμὸς εἰς τοὺς τόπους 91
τοῦ σχεδόν ἡμισυ δόρυλος. πχ. εἰς τὸ Α' Τόπιον (972) ἦσαν ἐπιστρατευμένοι 55 ἐξωτέροι, εἰς τὸ Β' (1045) εἶναι ἀντιστοίχως 28 καὶ εἰς ἀναφορὰν 180 περίπ. ἐπιστρατευμένοι [redacted] ἀρχ. ~~Τὸ τοῦ~~ ἔδωκεν ὁ Πανιζήνης ἐπιστροφὴν τοῦ αὐτουργοῦ, ἀπαιτεῖ τοιοῦτο ὅρον ἐπιστροφῆς ἐξαιρετέου [redacted] μεταχειρίσεως καθηγουμένου καὶ ὀχυρότητος τῆς ἐπαλξεως τῆς τοῦ ὑπαρκτοῦ" 153-154. Εἰς τὸ Δ' Τόπιον τὸ ἐπιλεχθὲν τοῦ Νάνου τοῦ Πάρου τὸ 1394, κατὰ συμφωνίαν τῶν διαφόρων παρ' Ὀνόσει: "οἱ δ' ἐν τῇ ἐνοτῇ τοῦ ἀρ. τοῦ μετὰ πολλῶν πρόσφυγας τῆς ἐξορίας ἐπιστασία τῆς ὀχυρότητος (sic) πύλης. Χρ. Ἀναλ. Π/ποσ 1892 σελ. 673

Κατὰ ταῦτα τὸ ἀδυνατοῦν πολίχνιον ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν μεσαιωνικὴν ἀκρόπολιν τοῦ πολίχνου καὶ ἀρχαίου τοῦ πολίχνου τὸ κατὰ τὴν ἀρχὴν (τὸ Πριάλιον) τὸ κοιμώμενον (ἐνθα ἔκειτο ἀκριβῶς τῆς λίθινος ἐκ τῆς ~~τὴν ἐκκλησίαν~~ τὸ κυρίως τοῦ πολίχνου ἢ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ὄρους (αἱ ἐπιστολαὶ ὁ ὁ ἀξίας. Πολὺ ὀλίγον ὀν τὸ πολίχνιον τοῦ ἁγίου Ὄρους· ἀποδείκνυται ἡ Βαθεῖα ~~ἐκ~~ πολίχνιον τοῦ ἐπιλαξάτου αὐτὸ· ἡ ἐκεῖ δυναίου νὰ ἴδῃ ὁ ἀναγνώστης ἐὰν ἔδωκεν ἡ ἀπόψις τῆς πολίχνιον μὲ ἀνωτέρας χαρακτῆρας ἀποκτᾷ οἱ ἐκεῖ ἀρχαῖοι ἀνιστόρησις τῆς δημοσ. οἰκίας

ἀλλὰ τὰ ἀποδείξωμεν ὅτι οἱ ἄλλοι μέρη τοῦ ἀδυν. χέρσου σφῆν τὰ ἀμυντήρια οἱ ἀοίκητοι διὰ τὰς ~~ἀδυν~~ ~~ἀπὸ~~ αὐτὴν ἀφορμὴν ~~ἐν~~ ὀνόματα ποιοῦν ὅσον ἐνεφάνισαν βουλευτὴν ἀναδομιζόντες τὰ ἐκεῖ βουλευτήρια

~~Κατά~~ τοὺς πολιτικοὺς τὸ συνυπαιθέρον αὐτονόμου πολιτικῆς μέριμνα εἶναι ἡ ~~[illegible]~~ ἐνυπάρξις τοῦ ~~[illegible]~~ συστήματος ἢ ὑπαρξίν τῶν τῶν ἰδίων αὐτῆς νόμων (διότι ἡ γραμματεία εἶναι τὸ ~~[illegible]~~ μεμελετημένον) διὸ καὶ ὁ ὁρισμὸς τοῦ νομικοῦ Ζενοφῶντος στοιχεῖον αὐτοῦ "ὅσα ἂν τὸ κρατοῦν τῆς πόλεως βουλευόμενον ἃ χρὴ ποιεῖν γράψῃ νόμος καλεῖται" (Ἀπομν. 1,2,43). ὅταν τὸ κοινὸν συνέρχεται ἐν ἡρεμίᾳ ~~[illegible]~~ φέρον καὶ αἰσθάνηται τὸν ἑαυτόν ἢ ἀπόλυτον κυριαρχίαν, τότε ὁ νόμος ὡς ἀποτέλεσμα τῆς δημιουργίας τοῦ πολίτου εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ καὶ ἡ τήρησις καὶ ἐπιφροντίς. Διότι οὐδεὶς ἄλλος μέριμνα κάλλιον τῆς ἀνάγκας τοῦ ὀίκου ~~[illegible]~~ παρὰ ὁ οἰκοδεσπότης. Ἐὰν τὰ μέτρα καὶ ἄλλοι τυπικὰ ἐν ἄλλοις δὲν ἔφερον τὸ ἀναμενόμενον ἀποτέλεσμα, εἶναι ὅτι συνεκδίκα ἐν τοῖς Πατριαρχείοις δὲν ἀπαιτεῖται ~~[illegible]~~ ἀκριβεῖς ὡς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰ κατὰ ἐκκλησίαν συμφέροντα τοῦ τόπου. Ἡ Σμύρνη βεβαίως ἔχει πάντοτε τὴν ἰκανότητα καὶ ~~[illegible]~~ χάριν ~~νὰ σκέπτεται~~ καὶ ὅλα τὰ στοιχεῖα νὰ σκέπτεται πάντοτε φανερὸς ἄλλος ἀλλ' εἰδικὸς δεδομένου χρόνου. Διὰ τοῦτο καὶ δὲν αἱ τοιαῦται κοινοβουλευσεῖς νὰ ἐπιβάλλωνται νέον ἔμμισθον αὐτῶν ἀφοῦ συνεκδίκα τὴν φαρμακεύσιν πάντοτε τοῦ ἐξάρχου αὐτῶν. Τοῦτο συνέβαινε καὶ εἰς τὴν Βοῦλ. αὐτονομαζόμενον μόνον ὡς ἐκφρασιν τοῦτοις ~~τοῦ~~ τὰ τυπικὰ διὰ τὸν τὸ καὶ φέρουν τὴν ἐπωνυμίαν αὐτῶν. Οὕτω εἰς ~~[illegible]~~ ὁ Μον. εἰς τὰ διαφορὰ τοῦ Β. ἔλεγε ἐπεὶ δὲ Ουσπ. 293 ~~[illegible]~~ καὶ ἡ ~~[illegible]~~ Κανον. σύμβουλος τάξ. βλ. ἀρ. 246. Οὕτω ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ τὰ πράγματα καὶ κατὰ τὴν συνέλευσιν τοῦ Καλαθ. Χαρτ. καὶ συνεταχθῆ μὲν ἐν ἀπουσίᾳ τῶν παρ. ἐξ. ἀλλ' ἐπικυρώθη τὸ 1925 ὑπὸ ἄλλου εἰς τὰ Πατριαρχεῖα κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κατὰ/λαν. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ μου καὶ ἐπιλόγου εἰκοσιπενταετοῦς τοῦ Λεύκης. καὶ ἐπιφύλαξις ἐπιτεύξεως ἐγένετο ~~[illegible]~~ σαμψῶν

*22

διαπορεύεται πάντα ὡς τὰ ἐκ τοῦ τὸ τοιοῦτον ~~[illegible]~~ ἀρχὴ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

η οὕτω δὲ διὰ ἐκδοσιμότατο ὁ Τοῦδος ἐν τῇ ἡμῶν τροφοδοσιμότῃ οὐκ ὀλίγας ἐκατοντάδας χιλιάδας δρ. εἰς Αθήνας. Παρεμπρόδιζε δὲ ὁλοτρόπως τὴν ἐκδ. Ἐκ. Ἐκ. ἡμῶν, ἀμέσως ἡ ἐν Αθήναις ἔκθεσις τὸ ἔργον τῆς ἀκαδημ. Ἐπιδρόσου. (Ταῦτα χάριν τῆς ἱστορίας). Τὸ ἐπίσημον ἔγγραφον τῆς ~~ἐκθεσ~~ τοῦ τῆς Ἐκ. ἐκθέσεως τοῦ Κατασ. Χαρῆ ἔχει: (Προσοχὴ σ. δ') Οὕτω χάριν δεῖα διὰ τοὺς ζηλωτὰς ἐπιόντας τοιάδε τὰ τοιαῦτα εἰς τοὺς ἐν ~~ἀναθοδοσιν~~ ἐκπαιδευτικὰ τῶν ἀντιλιμῶν ἐνταῦθα ἐν Ἀθ.:

210000.
15000.
13054.
7260.
245314.

269707.
245314.
24393.

26000
6
156000

από τοῦ Ι' αἰῶνος μία νεωτέρα ἀρχὴ ὑπῆρχεν ἐν Ἴδῃ τὸ Πραιτώριον ἢ Πρωτεῖον ἤτοι ὁ πρώτος μετὰ τοῦ συμβούλου αὐτοῦ ἄρχων ἦτο Διοικητὴς ἀρχή τοπικὴ κοινοβουλευτική δὲ ἡ περὶ τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς "ἐν δὲ τῇ μονῇ τῇ τότε ὑποδείγματι ἔχοντες τοῦ βίου αὐτοκρατορικῆς ἦτο ἡ Κοινὴ διαίτη" ἀρχὴ κεφαλαιοῦ ἦτο τοῦ ἁγ. Χριστόφορος ἡ Κοίμησις ἡ εἶχε τὸν χαρακτῆρα ἐθνοσυνάξεως. Ἡ δὲ "συνέβαινε ἡ συχνὴ συρροὴ τῶν ἡγουμένων ἐν τῇ μονῇ ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου" ἀποφασίσθη κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ Πρεσβυτέρου Ζωσιμᾶ τὸ 972 αἱ δύο ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἡ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Κοιμ. τῆς Θεοτόκου συνέρχονται (Μεγ. 142, 19) φαίνεται ὅμως ὅτι ὑπῆρχον καὶ μετὰ ταῦτα συνάξεις. Ὅτε δὲ ἐπεσκέφθη τὴν μονὴν ὁ ἐρευνητὴς τοῦ IB' αἰῶνος, "κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Χ. γν. ἐν συναξάρι τῶν κατὰ τὴν Ἰουδαϊκὴν τῆς Καρᾶ κ.τ.λ. 165, 16.

Ἡ ἐξουσία τοῦ ἡγουμένου κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ Ἀ τοῦ Τυπ. φαίνεται μεγάλη καὶ αἱ μεγάλαι Μοναὶ λαῦρα καὶ ἡ Ἀθῆν. κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἀναγνωρίζουσι τὴν ἀπόλυτον αὐτοῦ ἐξουσίαν ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀδελφῶν καὶ ἐν τῇ διαιτήσει τῶν πάντων ἰσχύουσι διὰ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ 149, 27. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Β' Τυπ. ἤρχισε νὰ ἐξασθενῇ ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ. Ἡ οἰκονομικὴ ἔτι ἤρχισε νὰ πίπτῃ αὐτοῦ, ἡ ἰδία ἡ μεγάλη λαύρα, ὅτε ἐν τῇ ἐπιλογῇ τῶν ἀριθμῶν τῶν ἀδελφῶν ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν αὐτῇ ἀδελφῶν. Τὰ μοναστ. τόσον ἔλαβον μεγάλην ἐπιρροὴν διὸ καὶ ὀνομάζεται "παδοιναὶ σκαλαί" ἡ ὀχλαγωγία τῆς λαύρας ἀπαρτίζετο ἐν τῷ ἀριθμῷ ἤτοι συμβούλων δι' ὧν ἐπιτρέπεται ἐπιστροφὴ καὶ οὗτοι ἐπιτάξεις εἶχε [illegible] ἔστω ὁ μὲν ἀριθμὸς τῶν ἀδελφῶν μετὰ τριῶν ὁ δὲ τῶν "ἐγκρίτων" ἀνὰ δύο καὶ "ὁ μέγας Πανᾶ μετὰ ἑνὸς" ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ περιόδῳ τῆς μονῆς ἐν τῇ ποιμενικῇ ἀναλύσει αὐτῶν ὑπὸ τὸν σκαλοῦν 141, 30. ὅπερ φαίνεται δὲ διὰ τὴν ἐπιλογὴν αὐτῶν 159, 26.

ἀμφ. ἡ ἀρχιεπισκοπὴ τοῦ Δυρραχίου εἰς τὸ ~~[illegible]~~ ἀμφισβητούμενον ἐπὶ
ἀφόρου, ἐκλεγεῖσα ἐνταῦθα παλαιοῦ κλεροῦ ἡ περὶ τούτου φύσις ἵνα
φαίνεται δὲ ἡ ἔδρα αὐτοῦ πρὸς τὸν αὐτὸν τοῦ Λίνου. σελ. 161, 2.
τὴν τοῦ Β' Τσιμίσκη ἀνακαινίσεως μετὰ τὴν ἐν Χάλκῃ
Κοινὸν ἐκλογὴν... πρὸς τὴν τοῦ τοπικοῦ τοῦ ὄρους ἡ ὁ
κοινόν... ἵνα πληροφορηθῶμεν τὰ τοῦτο χωρία πρὸς τὰ τοῦ πολέμου
ἡ τοῦ Κοινοῦ (155–156) † ὁ ἔρως ἦν ἀπεφασισμένος ἐξωνῆσαι (πρβλ.
μόνον τὴν Λαμπσάκου ἐπεφανάδη τὸ 146 π. χ. τὸ ὁμόνοιαν
διὰ τῶν πόρων τὸ Λαμψακηνοῦ) ἡ διὰ τοῦτο διεπράχθη μάχη
πολὺ μεταμορφωθεῖσα εἰς κοινόβιον, ἀπὸ ὁ ἀρχὴ ἐξηκολούθησε τὴν
βοήθειαν ἄρχε κοινόν· ἀμφότερα μετὰ τὸ Τσιμ. ἐξ. τὸ ἀγρ. τοῦ
Μετὰ Βαλουσιᾶ ἐπιπροσθέντα τὸ ὄρος τοῦτο. (εἰς τοῦτο
τοῦ 146
στίχ. Ἱερ. Πατ. Ζ' 376. † Ὁ ἀγρὸς τοῦ Παύλου εἶναι ἄξιος μνείας
τὸ ἐπιφανοφόρεδα καὶ φρουρεῖται τὸ ἀπὸ ἄρε, ἐν τῇ Βυζ. Χρον.
φέρεται εἰς Λίνου τοῦ ὄρους ἀρχὴ τὸ ἀνάλογα τοῦ Τσιμ.
διοικήσεως ἤτοι τὸ ἀποκαταστάσεως δὲ κατεστάθη τὸ τῆς χώρας
σφαλερὰ "καὶ ὁ χερόνησος, πρωτεύουσα φυλὰ εἰς πολέμου
τῆς χώρας τὰ πάντα τὸ δοκιμῶ" (εἰδέναι ἀνάλογα ἀφορ.
μόνον τὸν Χαρακίν τῆς Πάτρας ἡ τὸ ὄρεινον πρὸς τὸ ἐκ
πλοῦν. ἢ ἡμιόδρομα κοῦφα τὸ Ἐφρέσιον κατὰ τὸ ἀνάγκαιον.
ὁ χωρίστος οὐδὲν ἄλλο εἶναι τόπος ὁ πρωτόγονος ἡ
εἰς εἰδ. Τσιμ. ἐξ. Κοινόβιον... τοπωνυμία δὲ ἐν τοῖς
ἐκ μον. συγκρότησαν ὁ ἀγρὸς οὗτος τοῦ ΛΛ' αἰῶνος Κων.
(ἰδ. Ὁμοσ. πολ. Ἱστορία) ἡ διὰ τοῦτο αἰωνίως κατὰ
αὐτὸν τὸν Σεβάστ. τὸν Νίλρίς: ἀναφέρει τοῦτο ὁ ἀβέβ.
Δωνᾶς ὁ τὸ Σεβάστ. πόλεμ. ἀρχαιοδίδακτος πρὸς τὴν ἱστορικὴν τοῦ
Βυζαντ. αὐτοκράτ. τὸ τοῦ Σεβαστ. τὸ Λαμψακηνοῦ.

1. Γ. Ἰαχβαρ ἐξ. ἀρχαιολ. τοῦ ἀγρ. Β. ἐκ ἐξ. μετεφρ. Ν. Πολίτ.
Ἀθήνα 1897 σ. 33 κ. ἑξ. 2 Παυσαν. Ἑλλ. Δ' 47 ἐκδ. Καρολ. 1903
3 Βίος, Δωνᾶ τοῦ Σεβαστέου ἐκδ. σ. 14, 27 ἐκδ. Chrysost. Paris 1907

† αὐτὸ ἡ ἀρχαιότητα τοῦ τόπου τὸ ~~[illegible]~~ ἀρχαῖον ὄνομα ἀφ' οὗ ὁ ἀρχαῖος
ἀναφέρει τὸν Πλάτων τὸν τοῦ ἀρ. ἀθάνατον δι' ὅσα τὰ ἀπὸ
τὸ ἀπέλθοντα ἡ ἀποκατάστασις ἡμῶν τὸ Μεσσ. ἡ τοῦ Κοινοῦ
(Βυζ. Χρον. 1899 σελ. 3 ἀθάνατος Σλαβ. 7 Πάρα τοῦ Κοινοῦ σελ. 209

Ούλιν κ, εἰς Παρακοίνη ~~[illegible]~~ καὶ ἐν Κ/πόλει ἐκτοδοῦν ἔτει 536
Ἡσυχίας, ἔχει δ. ἱερεοβ. κρίν. Ἰωάννου μαρτύρος κεβ. Θεοδοσίου τοῦ τοῦ
πάλαι Δυσερ. ~~[illegible]~~ ἱερεοβ. κ ἀρχιμ. Ἱερεῶν κ Πάλιν ἀπόν
ἐν ἐρήμῳ Ἱεροσ. (Act. SS. III σ. 1197 (ἀφορᾶ Γιδεών) ἐκ τῆς Παρα-
κοίνης κατοφίλησον τὸ Ἅγιον ἱερὸν Ὀρόγανον. κ τὰ ἄλλα μέρη Οὐλ. τὸ
Ὄρος Γάνος ἔνθα ἤκμαζεν τὸ ἀρχαῖον ὄρεινον βία σὺν τοῖ ~~[illegible]~~ Ἰσραήλ
~~Κεραμεύς ἐτύπωσεν τοῦ 1860~~ ἐν ρινόλοις κυροῖ Ἰωάννου τοῦ φουρ-
νοῦ κ τοῦ τόπου τοῦ Ὄρους Γάνου κ, Θεοδώρου ἡγουμένου κ τοῦ-
τῆς τοῦ Γανοῦ ὄρους"[2]. κ, ὁ τοῦ Πάλμου ἅγια Χρυσοβ. ἤτο Πάλμου
κ τοῦ ἀνέκαθεν εἰς Λάβρου κ ἔχει ὁ ἴδιος κ τῆς Δεκάνης[3] ἐξ τὸ
Λάβρον ὑπάρχον 12 μοναί ἐπὶ τούτοις ὁ πρ. Μανουὴλ τοῦ 1222
ἀνεγνώρισεν ~~τὸ~~ πεμπτὸν κ τῆς τοῦ ἁγ. Παύλου κ ἐξαιρε-
κτὴν τὸ "ἀγνόημα τοῦ ἀρχιμανδρίτου τίτλου" κ, τόδε νῦν αὐτῆς
εἰκόνας εἶναι ἐπιφέρεται κ τῆς τοῦ ἰδίου κ τῆς τοῦ ἐπαρχίας προ-
βιβάζουσα ἀναγλυφίας μονοῦ. ἡ περιβεβλέπτης κ, κατάλληλα(
κ. καὶ αὐτῶν) ῥυθμιζόμενα."[4] κ τῆς ἐκεῖθεν μετάξυ τὸ ~~[illegible]~~
Πάλμου τοῦτο εἶχε ἴδεν ἡ τοῦ Χριστοφόρου μονῆς ὁ Γερμανὸς ὁ Β'
αἰσθανθεὶς αὐτὴν κ τῆς τοῦ ἁγ. Παύλου ἔφη: Ἀεθλαι μόνε
παρὰ τοῦ... Μανουὴλ ἡ τοῦ ἀρχιμ. τιμῆς τοῦ τὸ ὄρος
τοῦ Λάβρου πατρ. μονάσ. ἡ τὴν πάρ τῆς ἄλλης κυβερνήσεως
τῆς ἱκανῶς μονῆς κ τοσαυτάκις χόρον ἀρετῆς τε κ τῆς κα-
τοικίας τοῦ ἁγ. Παύλου ἔφεσις.... κ τοιαῦτα εἶπεν
ὁ ἀγωνιστὴς νεανίας ἀρχιμανδρίτης.. κ ἀνεκαινίσθη κ διεφωτίσθη ὅσα
παρέλαβεν κ τῆς διαφόρου τῶν μεριμνῶν τῆς ἐπιφανοῦς ἀγιορείτου, τὰ
κ τῆς ἐν τῷ μετόχῳ ἀναμνήσεως τῆς ἱερᾶς πατρικῆς μετοχῆς κ.τ.λ.
Ἱερ. Κεραμεύς ἐπιγραφαί σ. 44. καὶ Ἱεροσ. 1860 (τὸν φουρνὸν τοῦ
τόπου τοῦ Γάνου ~~ὄρους~~ ὄρους κ τοῦ Καλαμόνος κ. Βιβ. κ Λαύρας
ἔνθεν ἀρχαῖα τοῦ ἁγ. Ὄρους. 2 Παρακλ. ΙΙΙ τόμ. τοῦ φιλ. Δεν. σ. 97
καὶ Βοίνη σ. 69 Ἀπουσία κτ. 4 Act Patr. IV, σ. 295
5 αὐτ. σ. 290 κ 274.

τοῦ Ἁγίου Μετὰ ταῦτα τὸν τάφον τοῦ Παύλου συνοικοδομεῖ τὴν ἐν Μετεώροις ~~Παν~~ ὁ ~~ἱερέας~~ ἱερώμενος μονάστ. πόλιν τῶν Μετεωρίτων ἱερομ. Πρεσβ. ἀνορθοῦται Παῦλος τὸν ἀνιψιόν τοῦ Ἅγιου ὁ καθηγούμενος τῆς μονῆς τοῦ Δουσίου [1] ~~Βλ.~~ ἐν τῷ δύο τεμαχίῳ περιβ. καταγράφει τὴν γνῶσιν τοῦ ἀνδρικοῦ τοῦ Παύλου. ὅπερ ἐξηγεῖται ὁρθῶς τὴν ἡροσφέρουσα διὰ τοῦτο τὴ βεβαίωσιν ἐν τοῖς ἀρχαίοις χειρογ. μνημείοις τοῦτο, ἂν τὸ ὁρθῶς ~~ὀρχεῖται~~ εἶναι ~~ὅσῳ~~ τὸ ἡ σύμφωνη. Ἤτοι ἐν τῇ ὁρθῇ ἐκείνῃ καταστάσει τῆς μονάστ. ἔστω ἐν ἄνω ὁρίν ἢ ἐμφανοῦται τὰ μεγάλα ~~μοναστήρια~~ ἢ ἔκτη τῶν χαρτῶν τῆς χώρας τῆς ἀνάσης τῆς χώρας ἀριθμεῖ ~~ἀπ~~ μοναχῶν ἤλο ἢ ὁρθῇ τῆς ὁ ὁρεσ. ἄλλη αὐτῶν ὁρεῶν τῶν ἡσυχαστῶν ἐχρῆτο. οὐδὲν ἄσαν ἔτερον κατὰ ὁρεῶν τὸν τάφον τοῦτον ἐν τῷ τοῦ Πρόκλου τοῦ Δόφεϊ σημείῳ τοῦ 887. ὅπου διευθύνει τὰς μεταξὺ τῶν Μονῶν τοῦ Κορεβᾶ καὶ τῶν κτλ τοῦ αὐτοῦ ἡσυχαστῶν ~~ἀφ~~ διαφορᾶς ~~χάρις τῶν~~ ἐπιδὴ εἰ ἐν τοῦ αὐτοῦ ὁρισμένου ὁρίου ~~τῶν~~ αὐτῶν, ἔφη, Ἀνδρέας ὁ εἰρηνοποιὸς μοναχὸς καὶ ὁσιῶτ. ἡσυχαστὴς τοῦ αὐτοῦ τόπου. ὁρῶν ἐν τῷ ὁρεσ. τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ ἐκεῖσε ἀναχωρήσαντα δίνει συνόρων ἐκβαίνοντα ἐκεῖ καταγράφει εἰδικὴν τὸ ἡγεμόνος βασ. τοῦ.

(Γαδ. 81) Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀνεκδοτῶν ~~ἐκ~~ ἔγγραφον ὁρεῖται τοῦτο ἐνεοδόμησιν ἐνὸς ἐκκλησιάτου καὶ οἱ ἡγούμενοι τῶν ἐν τοῖς μετέωρ. τοῦ Ἁγίου μοναστηρίων ὑπάρχει ἡ ὀνόματα | Ἰωάννου
ἡγούμενος | τοῦ Ἁγίου.

1 Mission archéologique de Macedoine, par Leon Heuzey et H. Daumet. 1876 σ. 441-ἡ 447. ἐν ταῖς ἐκφάσεσι ~~ὅτι~~ ὁ ἡγούμενος μνημονεύεται ἐξ ἀδου, ὅτι ὁρεῶ τοῦ Μέγου ἀπὸ τοῦ βράχου τῶν Μετεώρων ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἐπὶ 1320 ἢ 24. ἐν τῷ Μεγάλῳ Τῷ ἀγῷ (τοῦ ὁποίου ἐστὶν τὰ τρωγλοδύτα) ὁρμεῖται

2 Ἀνωνυμ. Χρον. ~~ἀγα~~ ~~ἀδου~~ ~~ἐν~~ ἔτει 1827 σ. 318 ἐν τῷ ἔργῳ χρόνον

Ἡλιοδώρου τὸ κάστρο ὁ ἱερεὺς χάρισε τὴν ἡγουμένη. Οὕτω ὁ ἱερεὺς
ἐπροσώπου τὴν χάριν τοῦ ἐδῶ καταλαβοῦ τὴ λάβη ἀγὰ μετὰ τὴν ἔχει
αὐτὸ τὸ λαμπρὸ τὴ τὴν δραμέσον τοῦ ἀρ. ἐδαφῶν καὶ τὴ αὐτὴν
γιὰ τοῦ Πολίου τὴ καὶ μεγαλοῦ φεουδαρχίας ἡ ἀτοῖς αὐτὸν δὲ
ἀνεβιβάζει τὸ μοναστήρι, ἐπειδὴ καταλαβαίνει τὴν ἀφαίρεσε τὴν φεου-
δαρχίας αὐτὸς ἡ ἔλεγε ἀφορολόγητη ἡ τὴ ἀνορφανοῦ φεου-
δαρχίας ἀπὸ τὸ ἡγουμένου αὐτὸ τὴ Λαύρα τοῦ Κοζανίου τὴ
λέγεται Λαύρα (Ἀρ. ὁ 7173 Ἀπρίλιος B' σελ. 159, 20.
ἔτους 7013 Ἰουλ. ἰνδ. π.χ. καὶ 1356 act. de Chil. 145. σ. 307, 72. τὴ
566 51 σ. 561. 133. ἔτους 1575. act. Ross.[23] σ. 186.) ἀνάθεσε
ἀπὸ τὴ χάρισε μετὰ τὸ Πουλάλοι τὴ ἐκεῖ ἐδῶ. Ἐπὶ ἡγουμένου
τὴ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὸ μοναστήρι ἔκλεισε. Τὸ 1544 ἔτος ἀνορφανεύτηκε
15 χωριά. Χάρισε τὸ τὸ Πουλάλοι τὴ κληρονομιὰ τὴ ἱερὰ βασι-
λικὴ μονὴ κάθε φορὰ τὴ μετὰ τὴν ἀποκαταστάσεις τὴ ἱερὰ βασι-
λικὴ μονὴ καὶ τὴ λαύρα. Ὅλα τὰ ἀφιερώματα τὰ ἀποκαταστάσεις
..... (Ἀρ. Πατ. Β' 227. ἀπὸ τὸ ἔγγραφο τοῦτο τὴν τὸ
ἀποκρ. σ. 224 ἑξ. καὶ ἀπὸ τὴ ἀρ. 57 (σ. Ταξ. χαρτ. 681) καὶ
ἀπὸ τὴ ἀρ. 58 (σ. 680 Ἀπρ. Β' ἔτους 1580 ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου)
τὴ ἡ ἀρχὴ τὴ τὴ μονῆς τὴ τὴ Β' Τοπ. ἀρχεῖ-
ου. 180. Τὰ μοναστήρια τὰ ἀπὸ τὸ τὸ ἀπὸ τοῦ Μεγάλου
Σπηλαίου τὰ ἀναφέρει τὴ τὴ ἀνορφανεύτηκε τὴ
τὴ ἀνόητο ἐπειδὴ τὸ 11 τὴ μετὰ τὴ ἀπαρίθμησε τὴ
μετὰ τὴ. Ὁ Σπηλαίου τὴ μονὴ τὴ τὴ τ

Ὁ ναὸς κατ' ἀρχὰς βεβαίως ἐφωβίζετο ἐπὶ τῆς Ἑνετοκρατίας καὶ τῆς ἱστορικῆς πόλεως τὰ κοσμήσαντα τὴν ἀνοικτὴ αὐτοῦ ἱδιόκτητον μετὰ τὴν ἵδρυσιν τῆς Λαύρας ὅτε ἡ ἡνωμένη μετανάστευσις τῶν Λαύρων καὶ Χορτῶν, ἐδημιούργησε τὴν ἑτέραν ἐξωκλησίαν τοῦ ἡγουμένου τῆς πρείλου (ὅπερ εἶναι σχεδὸν ἀναμφισβήτητον) οὕτω ἐν τῷ Α' Τυπ. ἔχομεν τὴν ἐξωκλησίαν τῆς Ἱεροδιακόνου μετὰ τοῦ ἀνάλογ. ἱκετικοῦ (τοῦ τόμου) ἀδελφοῦ μ. τῆς ἀσκητ. ἀδελφοῦ μετὰ τῆς ἡγουμένης τῆς Μεγάλης Λαύρας Χρισταδούλης μ. τῆς ἡγουμένης τοῦ Πρεσβυτ. κτ. (Μεν. 150, 18). ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὁ Πρεῖλα ~~ἀπορεῖ~~ ἐγκαταλείπεται καὶ τὴν Μονὴν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἀρ. ἀδελφοῦ πρεῖλα ἦλθε Ἰωάννης ὁ φιλόσοφος ὃν κατέλαβον οἱ ἀνάγκαι τῶν δύο τῶν 10ῳ ἐδωρήσαντο τὴν Μονὴ φιλόδεν νιοθεσίαν ἐν ἔτει ἡ ὁποία μετὰ τῆς πρείλα ὁ Ἐπιστολάτης τοῦ 1155 κατὰ 30 οἱ φιλόδειλοι: "πρὸς τὸ τὴν ἀρετάλον κατέρα πρὸς τὴν πρὸς τὸν τοῦ καθ' ἡμᾶς ἐξιν βρόν τοῦ ἀνδρεάλου ἱερομονάχου Νικηφόρου τὴν καθηγούμενον τὴν ἐπιστυγὸν πρεῖλα τοῦ ἀρ. ἀδελφοῦ"[3] ἕως κατὰ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ Γ' Τυπ. ἐπὶ Μαρκ. (1396) ὅτε νιοθεσίαν ~~αὐτὴν τὸν τοῦ~~ ἐκ τῶν νεοδαμωνιακῶν ~~πρεῖλα~~ (Μεν. 197, 30 ἀντιγραφ.

1 βλ. Πορ. 91, 26- αὐτὴ ἀνοικοδομεῖται τὴν ἐν τῇ ἀνοικοδομῇ τῆς μ. Ἰβηρ. (Σμυρν. 36: τὴν ἐν τῷ Β' Τυπ. Μεν. 162 ἔτους τοῦ 1541 ὅτε ἡ Μονὴ ἀναφέρεται ἐπὶ τῶν τοῦ Πατ. ἀποδῶ τῷ τοῦ Σλαυ. (Γρηγ. Παν. Α' 171) 2 Act. de Philoth. I, ~~150~~ σ. 6, 150. Ἡ μονὴ ἦλθε ἀρχαία ὀμνοῦν τὴν Ἰβανίτων (νῦν Γιοβάνιτζα) αὐξανομένη τοῦ ἔτους. ἀρ. ἀνάλ. Ουσπ. κυβ. ἀκ. σ. 329 3 ἐγγράφου περὶ ἀντιλογίας ἐπὶ τοῦ χαδοῦ τῆς κελλίου κτήσεως τοῦ Μεγαλοδάρη καὶ ἐπὶ αὐτῆς εἶναι τοῦ Λαυριώτου τὸ ἄρρον τοῦ [illegible] Ἑλληνικὴ (νοεῖται τὸ ὄνομον τῆς Κουρείας). Κωδ. Κυρίου

24β.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

~~περί του ηγουμενου~~

Κυριακή μεν περί τοῦ Ταρχ. ὅλης κατά τὸν χρόνον τοῦτο φαίνεται ὑποστηρ. τὸ ἔγγραφον τοῦ Πατριάρχου Λαυρ. Ἁγίου Ἀθ. (1108) ἐν ᾧ ἀλλαχοῦ πολλὰ ὁ Ταρχανειώτης (~~Δρομ. 63~~) Κωδ. Δυρ. 40α [illegible] καὶ ἐν ἄλλῳ ἔγγραφον Μονεμβ. ἀναθεμ. τοῦ Κανικλείου τῆς Φαναρίου (Δρομ. 63) † Δρέψον

*I act de fonf. 1108 σ. 219

Ἐνταῦθα δὲ τοῦτο τὸ ἐν act. Κρυσ. τὸ ὁριοθετικὸν μετὰ τὰ γενόμενα γράμματα τῆς Λαυρίου. ἐν τῇ ὑποδείκνυται κοινὰ αἱ Μονὰι τοῦ ἁγίου καὶ μεταφέρονται κατόφρα φέρεται υἱοῦ τοῦ Θεοδωρείου τῆς μετ' ἄλλων υἱοῦ τῶν ἀποκλαρεμένων τῶν ἐν Χρυσῇ Λαυρεωφόρων † τῆς οἰκίας υἱοῦ τοῦ ἰδίου Μιχαὴλ Παλαιολόγου. ~~Τὸν δεύτερον τῆς τὸ γενόμενον τοῦ Πρόδ. ... ὑπὸ τὸ χρυσοβ. ἀνάθεμα τοῦ Πρόδρομου.~~

Μετὰ τῶν τοῦ κοραμιάτου διαφορῶν τῆς αὐτῆς τῆς ὀρθοδοξίας ἡ ἐκκλησία ἀναγνώσθη τὰ ~~ἐπίσκοπ. ὑποθέσεις~~ κοριόριον τῶν ἀποφάσεων ἐρευδρίαν ~~τῶν~~ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἁγιορ. ~~ἐκεῖ~~ ἦλθε κατάληψις ἡ κορίσιον. Τὸ ἴδιον ἦλθε ἀναθεωρήσεως εἰς τοῦ ἀρχαῖα ~~τραπέζαι~~ βυζαντίου τῶν Δυτικῶν, τῆς ἡδὴ νέα χαίρεις ἔχει μεταβολὴν ἡ Καλαβρία. ~~Ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ~~ πρὸ τῶν ὁρίων τοῦ ἁγίου

οἴκου υἱοῦ Βερεγγαρίου Ῥοκαφόρτ ~~ἐκ~~ κατέχει τὸ 1307 τὴν Καστανόρεια τῆς ἀκμῆς ἐπιφανοῦς γεωμετρίας ~~κατα~~ ἐν τὰ πίστις τῆς καὶ Μοναστηρίας τοῦ ἁγίου κατὰ τὸν Πατριάρ. (ἐν ἔτει 1346 ~~ἐπίσκοπ~~) Τὰ 26 ἐπιφόρια ἐκείνα αὐτοῦ κείμενον ὁ Λαυρ. κατ' Πατρ. Φιλοθ. Ο.ΟΟΠ. 659. τῆς Δεοδ. Ἰβηρίτης Δεμ. 177.

† αἱ συνεβοῦσαι τῆς χωρίας τοῦ χέρ. φιλοπονάχου τούτου βασιλικῆς ὅτι ἰσχυν τῆς φαίνεται μετὰ 50 ἔτων ὁ κοβαρχὴς χαρίσεν ὅλης ἐκλέξε τὸ ὁμόφωνον ἐκάστου τῆς ἡλίου τοῦ ἀφορισμοῦ δὲ τὰ Βλαχίτα (σ. 182-3) κατεύθυνσε νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἐν 1177 ἐν ἄλλῳ ἔτει ἐκείνων ἐκείνων τὸ σύγγραμμα ἀναφέρει ὁ Σαμβλᾶς Μετ. Ἀθ. Ἑλλ. 1887 σ. 171.

Ἡ κορίσιον ὁμόφωνος ἡ κατ. τὸ ἀκριβὲς υἱοῦ τοῦ Δεμ. κ.τ.λ. ἐν ἔτει ἐκείνου ἐκ Τρίκκα (σ. 139-146) ἐν κοινῷ ἔτει μνείαν μετὰ τοῦ Ταρχ. ἐν γραφῇ τῆς διαφορᾶς υἱοῦ τοῦ σοβαρεῖ τοῦ Ἀνδρονίκου (Ἀρχ. Φιλολ. Ἀθ. Πατρ. ΙΔ' σ. 53ε. ὁ δὲ κοινὸς Gelzer ἀποφαίνεται: ἐν τούτῳ ὅμως κεῖται ἔτι μετὰ ἐκείνου κορίσιον ὁ ὁμώνυμος κατέχουν τὴν ἰσχυρὰν κτῆσιν τοῦ ἀποκλαρεμένου" καὶ αὐτὰ ὁ δὲ Δ: Ἐκκ. τῆς κοσμ. τοῦ ἀρχ. ὀνομ. γράφει τὸ 1809 σ. 135 λέγει περὶ τοῦ Ταρχ.

Ούτω ποτέ μονή κτήσιν κατεσφετερίσθη ἡ τοῦ Π.Χ. ἡ Μονὴ τοῦ Ξενοφῶντος (Act. I 21) ἡ διάφορα ἔχει μετόχια ἐν Δημοτικοῖς τῆς κατωτέρας Θεσσαλονίκης (Βλ. Σκρ. τοῦ 176 κωδ. ἐν τῇ Βιβλ. Καλαν. Χειρ. τοῦ Ἁγ. Δαυ. Ἀθῆν. 1892 σ. 34.

Ἐν τοιαύτῃ σπουδῇ κατασταθείσα ἡ ἀνωνυμία ἐφιστῶμεν τὸ ἐν ὄρος τὴν ἡλιοδυσχερῆ τὰ ὀνόματα ἐν νοσχώρκοις ἔχει τὸ ἐν ὅλῃ ὀλ[illegible] τὰ εἰσηγούμενα ἐν Λαυρίῳ. Ἱερ. Νικήφ.: ἔστησε [illegible] ἐπιλοῖ τοῦ ἀγιορείτου, τὰ [illegible] μετεφέρθη ὁ [illegible] καὶ τὰ Δημόσιον ἐκεῖ ἐκτίσθη καὶ τοῦ ἱερ. Νικηφ. τοῦ Ἀθ. Γραμμ. εἰ τοιαύτη αὐθαιρεσία ἐπιτρέπεται ἡ ἐγγραφή εἰς τὸ Πλάνιον. Ἡ ἐκεῖ εἰς Ἀθῆν. αὐτὴ ἡ Ὑπ. Παρ. ... ἰδοὺ ἡ ἐπιτ[illegible] (= ἀφορίσμα) τὴν ἐν ἐμοὶ τὸ ἅγιον ὄρος μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν αὐτὴν ἐξουσίαν (166, 2[illegible] ὁ Νικήφ. ἐπιμένει ἡ δὲ ἐπιτάσσει οἱ βασιλεῖς "ἀδικοῦντα τὴν χώραν τὴν ἀρετὴν ἐκείνης, κακεῖνον ... (Παν. Γ 134 χειρ. καθ. Ἰωαννίν.) πολλὰ ἔχει ἐφρόνει ἡ ὁ αὐτοκράτωρ Χόδε[illegible] τὴν ὀρεινὴ Ἀθῆν. κοινοτ. 125. Ὁ ἀγιορ. Παρ. κάμνει μνεία [illegible] τὴν ἀγιορείτ. ἐπιστολὴν αὐτοῦ τὰ ἀποφασιστικὰ "ἀλλοῦ δὲ ἔχει τὰ ἀφορίσματα οἱ μοναχοί" 105 ὅτι τὸν χρόνον ἐν ᾧ ἐκρίθη τὸν ἡ ἀπὸ Παναγιοῦ ὁ Παρ. "ἀφορίσθη" 105 ἡ ἐν τῇ ἐκκλ. ἐν Δόξῃ ἵνα ἡ μετόχιον μοναστηρίου ἐπιτρέπεται τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἱερέως "χαρίζεται ... 106 ὁ φιλαγιορείτης ἀνδρόνικος καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ ἀγίου μεγαλομάρτυρος Χρυσο. ὅτι ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖ ἀδελφὸς ἐκεῖνος τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἁγίου ὄρους τὸ ὄρος τὸ δικαίωμα τῆς κρίσεως τοῦ ἱερέως.. εἰ δὲ ἡ ἀφαίρεσις ἦν ἡ τελεία κυρία ... 191 Μαΐου ἡ διαχείρ. ἡ ὅλη ἀποφασίσεις τὴν ἐν τῷ ἁγιορείτ. ἐν ὑπερτίμῳ μὲν ἀχρ. φιλοπαράδεισα αὐτὴ "ὅσον ἐν τῷ ἐκ τοῦ ἀρχιεράρχου ... ἡ κατάληψις ὅλη οἱ βασιλεῖς ἔχουν καὶ ... οἱ ἀγιορεῖται κρὸς κατέστησαν "ἐπιστρέψουν μετὰ κρείσσονος κρόδομης ἡ ἐκδικεῖ τὴν νῦν κύριοι μου ἡ αὐτὴν ἀφαιρεῖν ἱερεῖς μὴ δόξαν "ὅσον δέχεται τὸ ὀφείλει τὴν κατάστασιν τὸ ἄσμα τοῦ Παρ. σ. 192. 35

πρώτην πολλ φορά ~~κατά~~ πολ 300 η κοντινά εἶναι βίν τό ἅγιον Ὄρος δεχθῆ
παρ. ἀποκ. κάτεβαίνει. (παρ. δ' κε γνωστ. ὀνομασίας τοῦ φαινομένου τοῦ
Βρ. Πέρ. ὀν 28) καὶ ἀποσυμπ. ἐν τοῦ διαφυγεῖ κεφαλίδος ἀπόγειν
ἡ ὁμοιῶς ἡ ἐκκλησία κρίνεται διαφαίνεται ὅρος ἀνάπτυξιν τῶν μον. βίν εἰς τοῦ κλασσικοῦ ἀρχαίου
τοῦ Πρωτ. Μετὰ τὸ χρυσόβ. παρ. Μεγ. σ. 194 ἀπόγειν
ἡ τ.χ. τοῦ ἀρ. Παχώμιος παρέχει ἀναφορὰν ἐκείνου, ἡ ὁποία ἐξάγει
ὅτι τὸ ἐξῆς ὀνομάζεται. Τὸ δὲ παρ. τοῦ μεγάλου ἐκεῖ
καίτοι ὁ Παχ. ἐδίδασκεν "ὑποτασσόμεθα μᾶλλον τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ
καὶ ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ παρόν ἀπὸ τῶν πατέρων ἡμῶν τῶν ἐπισκόπων
καθολικῶς ἔχει αὐτοῦ διατάγματος. Μαΐου 18. πρβ. τῇ Vie arabe 37,
il est bon que nous nous soumettions à l'église de Dieu avec fermeté et
tranquillité. αὐτὸς ἐφθασεν τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὅπου ἔφυγον ἐκεῖ πρὸς
τοῦ ὁσιωτ. ἐπισκόπου Μαΐου 28 τῇ ἀποδεκάτῃ ἡμέρᾳ τῆς μ. Ἀδαμ V.
arab. 384. : ὁ δὲ ἀναχωρητὴς αὐτὸν ἀποκρίθεν ἔφη οὐδὲν
γὰρ ἄλλο δεῖ τοῦ ἀποστ. οἱ πατέρες ἐπιστοῦσι εἰσὶν ... ". Βρ.
Πέρ. 87-8). Ἀπὸ τοῦδε ἔχομεν ἐξάρχου ἀνωνύμου
"τὰ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν τῷ ὄρει θεωρίζομεν
τὸ ἅγ. ὄρος ἐγκώμιον εἶναι ... ἀμέριμνα τῆς ὁσιωτ-
τάτου τόπου ἐκείνου (Meyer 172.) Ἤδη ἐξαπολύεται τοιαῦτον ἀπὸ τοῦ Χρυσοβ. τῆς
Δόξης τοῦ Α' αἰῶνος ~~Ζωσιμᾶ~~
Ἀρέσκει ὁ Παρ. ἔφαρμ (ἀνωτέρω εἶδον ὅμως τῆς σ. 195 τῆς
ἐπιστήμας ἀναφορᾶς αὐτῶν : Νῦν δ' ἐγνωρίσαμεν ἐφαρμόσαι
σ. 195 τῆς ἐκ τῆς ἀναλαμβανομένου τοῦ Πρωτ. τῆς τοῦ
πρόκειται τὸν Λαύρας Γρηγορίου ἀποστόλου ἐξάρχου καὶ τοῦ
τοῦ μετὰ βασ. τῆς ἀπαρ. ἀποστολῆς
μετὰ μικρ. ὀλίγον ἀναβαίνει τῆς Βεροίας Δανιὴλ διὰ τὴν
ἐντάξιν τοῦ Γ' Τυπικοῦ (Μεγ. 196) Τὸ
Τυπικὸν τοῦτο ἀναφέρει ὅτι "μονάδες ἀπῆλθον ---
197 ἐκεῖνοι ~~οἱ~~ ἐκεῖνοι ἐπίσκοπῃ ἢ λαῒ τῶν ἔχουσιν
τῆς ἀνωμαλίας τὰ Μοναστ. ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀρχαῖα τῆς Σ. Πέρ.
ἐν ὀνόματι μὲν ἀπὸ τοῦ πρωτ. "χρὴ δὲ εἰδέναι. σ. 198,4.
ἐν ἀναγκαίᾳ : Ὁμοίως 199,19 τῆς ἐπιστολῆς ἀρχαὶ τῆς ἀναδ
ἀπὸ τῶν ὀχίων ἀπὸ τὰ ἀποκ. - τῶν. δεῖν - ρίζα μεταβαίνει εἰς τὸ ἀναβαίνειν τοῦ ἁγ. Πέρ.

ἔνωσιν ἀνεπίσης ὅτε ὁ κόσμος κατηρτίσθη μόνον διὰ τοῦτο νὰ χαρακτήσῃ τὸν τὴν
Μονὴν καὶ δὶ' αὐτὴν μεταχειρίζεται αὐτὴν σύμβολον τῆς ἀρετῆς καὶ τὸ τοιοῦτον
καὶ διὰ ἴδωμεν ὅτι ὅλαι κατεκρίθησαν τὰ κοσμικὰ ἐφαρμόζουν τὰ ~~[illegible]~~
ὁ κατὰ λαμπρὰ καὶ Πίστιν ἐξαίσιος καὶ πρόσκαιρος αὐτὸν ἐξέφρασε τὴν ἀρχήν. Τὸ τοιοῦτο
τοῦτο ἔχει περιγραφὴν ἐκεῖ ἀμφιβ. κατὰ τοῦτο ~~καὶ~~ Ὁ δὲ παρεκκλησιαστὴς
σ. 201, 15. τὸ τοιοῦτο αἰτοῦ κατὰ ἀνθρ. σ. 308-318 καὶ ὁ ἀμφιβ. καὶ
μετὰ μεγάλου χαρακτῆρος ἐν ᾧ τόπῳ, ὅτι καὶ ~~παρόντα~~ τὸν λόγον τοῦτο εἶναι
καὶ ἐν τῷ παν. σ. 661, 675 καὶ ὁ Μέγας πάντως τὸ ἐν τῷ ἀμφ. ἐκφ. ἐκφρ. ἐκεῖνα
ὅτι, ~~τὸ~~ ὅσον πολλοὶ τόσον ἡ σοφία νὰ ἔχῃ τὴν ἔξω ἔννοιαν ὅτε
τοῦτο ὅσον καὶ ἀμφιβαλλόμενον ἀνθ. καὶ ἐν Παύλῳ, καὶ τὴν Μεγάλην πρὸς
ἀκμὴν κατεκρίθησαν καὶ ἀπορρίπτουν ~~ἐπιτρέπει~~ ἐγίνετο δόξ. Ὁ μεγάλος
ἀπὸ "κακὰ φιλοσοφίαν" καὶ καὶ τὸν ἀρχαῖον ἀρετῶν, οἱ ἄλλοι
μετὰ χαρακτῆρος καὶ τὰ κοινὰ ~~δεκτικόν~~ δεκτικὸν αὐτὰ
καὶ τὸ πρωτεῖον ἐφρέσιον γενέσθαι καὶ γυμνὸν καὶ ὅλον κατεκρίθη
..... 201, 20.

Ἡ διὰ τὴν ἀναφορὰν τῶν ὀνομάτων καὶ τὰ δημιουργεῖ πόρον τοῦ
Παύλου κατεβάλλετο τὸ κατὰ λόγον Τυπικόν. Περὶ τοῦ δὲ πόρου
ὀλίγον οὐδὲ ἀναφέρεται ἐν τοῖς προηγ. Τυπικοῖς καὶ τῷ Α' ἐπιμο-
νεῖται τῶν δύο Δεκάων καὶ κατεκρίθη δεῖται, περὶ τῶν ...
σ. 149, 24 ἐκ. ὅμως δὲ κατεκρίθη τὸ Πρεσβύτερον ~~φόρον~~ καὶ τὴν
πόρον τοῦ ὀνόματος ~~ἐκεῖ~~ ἐκεῖ ἔφερε λόγον ποιήσαι,
τὸ ἐγκαταβιβασθὲν αὐτὸ ὀνόματος 149, 17. καὶ τὸ Β'
(τοῦ. Δεῖται περὶ τοῦ ἀποφασιζόμενον ~~τὸ~~ ἐπιφορ. φόρου
"ἵνα τοῦτο ..... 155, 6 (κοιν. καὶ 157, 28) ἐν. Act. de Xen. I. 26,
αὐτὸ ὁ Παῦλος ἦτο ὁ κύριος καὶ μὴ ἄνευ ἀνάγκης καὶ αὐτοῦ, ὁ 283
βασιλεὺς διὰ νὰ ἠσυχάσῃ καὶ τὸν τόπον ἐφύλαξε καὶ ἐξαιρεῖται αὐτοῦ
αἰτεῖ χρηματικὴν παρὰ τοῦ Παύλου ~~τοῦτο φάνεται~~ ~~ἐν~~ τοῦ βίου
ὅπερ οὐδὲν ἐξαρχὴν βλέπομεν ἐν τῇ Ἀκαδ. τοῦ ἀγ. Ἀθαν. ἔχομεν οὕτω
~~ὅμως~~ καὶ τὸν τόπον ἐφύλαξε ὃν δεδόκαμεν ἡμῖν ὁ κ. μακαρίτ.
καὶ ἐπιγαβρόλαν περὶ Μεγάλου ὁ τεκνίσκος καὶ τὸ ὅρος κοιλίνη
... Μεγ. 104) ὅτι ἐκεῖ ἐν ἀγ. ὄρεσιν καὶ ἀναστήρια
ἐν Act. de Xenoph. 7-13, Chil. § σ. 18 κοιν.
διὰ τὰ κατόρθωμα καὶ τὰ μεγάλα καὶ ἀπίστευτα καὶ ἐν πτωχεῖ
ἀν εἶχε ἡ μεγαλοφυΐα μικρὰ τὰ αὐτὰ Act. d'Esph. VI. 6, 16, 65 (κοιν.)
Τὸ δικαίωμα τοῦτο ὁρίζει τὸ Α' τοῦ. 144, 14 κοινῶδαιον ἀν 18
πάντα δὲ πᾶσα παραχώρησις ἔστω καὶ ἔχει τὴν τὴν Ἄνω ἐν τοῦ Τραν.
σκαλίσεων τοῦ Παύλου. ἐν. Καταστ. ἀναγ. 127.

τοῦτο τὰ κτιστὰ ἔστω 1049 ἐν τῷ σ. 813

Βλ. Αἰ. 280α 5 σ.-10 κ. 7-8

~~[illegible]~~ Εἰς τὸ Τοπ. τοῦτο κατοικεῖ γίνεται χωρὶς κατοικία τῶν κοινῶν ἐκεῖνα
τῆς διδάσκαλος μὲ ἀποστολὴ χωροφύλακα ὁ τελευταῖος τὰ διαδοχοὶ τὸ κτίρια αὐτὸν
κατοικοῦσαν, ἀλλ' οἱ διάδοχοι ἢ κατ. φρουροὶ τοῦ ἀποδανόντος ἀπαγορεύεται
"φροντιστοῦν τὸν τοῦ τελευταῖα ---14.- μονάδες ἄχρης κατὰ ὥρα
ἀκμῆς" κατ' ἔτος. ταύτης ἕνεκα φανερὸν ὅτι δὲ γίνεται φόβερα παρα-
χαράξεις καὶ κατοικία καὶ ἀνέρχεται ἐπιμελέστερον περὶ τὰ τὰ ἐκεῖνα ἀκμῆς
ἡ ἀποκρύα τοῦτο κατοικεῖται ἐκ. τοῦ ἔτους κ τὸ μετακομίσθη τὸν κτίρια
αὐτοῦ. χάρν. κρίσεις 146 ἄλλα τὸ τρ. σταυρὸν ἰδιοχείρως διαχαρα-
κτηρίζει καὶ κατοικεῖ ἄχρις κατεσκευάζεται κάθαρσις τῶν γραφόντων "158, 22
ἀνέρων καὶ ἀνέρισσων "τοὺς χρόν. ἀρρωστοῦσιν ἀδιαθέτους οἴκοι" 27. ἤδη
Τὰ τοῦ Β' Τυπικοῦ κατεβάλλετο ἀποσπασμ. μερίμνας ὑπὲρ τοῦ
Κοινοῦ τόπου Βλ. ἀφορμ. ἀναγνῶν Τυπικῶν φαίνεται ὅτι τὰ
μέτρα ταῦτα ἰσχύουν μέχρι τοῦ, τοῦ 14 αἰῶνος ~~ἀρχομένου~~ καὶ ἐγγράφο-
νται διαφορετικὰ μεταξὺ Διον. καὶ ἁγ. Παύλου ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ Σεβασμ.
τοῦ Ιερ. ὁ κατοικ. κύρ Νικόδημος ἐκεῖ. Ὅτι μὲ κατέλαβε
τὸ κυρὸ Διονύσιο (πλ. τοῦ Διον) τότε ἔδωκεν αὐτὸ ὁ κατοικ.
κυρὸς Δωρόθεος ὁ Χιχανδρινὸς ἐφιστάμενος ἀλλὰ κατοικεῖ
ὁ δὲ οὐκ ἐφάνη ἔχων αὐτὸν διὰ γράμματος." [1] Διὰ τὰ ἰδιοκτήτα
αἱ Μονὰ Ἱερᾶς Πτερ. Διονυσίου καὶ Γρηγ. τοῦ Ν' αὐτοπρεσβεύουν ἀγ.
Παύλου καὶ ἀπερόσ. ὁ τόπος οἶκος αὐτῶν [illegible] ἐκεῖνα
αὐτοῦ.

ἀλλὰ ~~κατὰ κορυφὴν~~ κατὰ τοῦ Πρεσβύτου ἦτο τὰ κεφάλια τῶν Καρῶν
καὶ ~~τὰ κτίρια~~ ἐκεῖ ἐκεῖνα τὸ κρεῖττον γι' αὐτὰ ἔχει κατοικεῖ
περὶ αὐτὸ ἦτο ἡ ἐνδοχώρα (interland) ~~ἡ κορυφὴ~~ ἐκεῖ
ἐκ. αἰῶνος διαμένουσαν ὁ κατοικ. ἐκεῖνα ~~[illegible]~~ διαμ-
ένει κάθε κατηγορίας "τὰ κτίρια τὰ ἐν τοῖς Καραῖς, καὶ τοῦ
τοῦ σύνθετου κτίρια. βεβαίως τὰ κορυφὰ εἶναι ἡ ~~ἀποκρυ~~
τὰ τοῦ Διονυσίου, τὰ ἄλλα εἶναι κτίρια αὐτοῦ, ἐκ τὸ "ὄνομα τῶν Καρῶν"

Βλ.: τὸ ἔργ. Ραβδούχου Κρήτη ἔκδ. de Paul. II σ. 3.

ἢ κ. ἀγαχοῦ ἤτοι τοῦ Καστρίτου τοῦ Καρεῖ

τὰ "κορυφὴ τῶν Καρῶν"

[1] Τὸ ἔγγραφον ἀναφέρει κ. κρεμ. κ. τοῦ ἁγ. Παύλου. ἡ κατοικία
ἀπὸ ἐκείνου κατοικεῖται μέχρι 1733 κ. Μεγ. 200, 1 201, 4.

"κατά τον παλαιόν τε αρχαίον τύπον"

ὅπερ ἦν τοῦδε τοῦ ἱερ. καθορισθέν (ὑπαρξίας 200, 18 ἐ.
ὅρος διαιτ. βερτίων τοῦ Πρωτάτου αἰτίας ἐκεῖ καταφυγῆς διὰ τὸ ἀνόνητ. Δραλάβ. 148.12
† ὁρίζαν δὲ οὐ μόνον αἱ δοσεῖαι ἢ ἡ μετοχὴ τὰ, παρεῖς τοῦ κοινοῦ
αἰρᾶ, τὴ ὑπερμάχειαν ἀλλὰ ὑφεῖρον θεοφέρειν ὁ. κελεύεται ὅλοι, ἤτοι
οἶνον ἐξαίρετον, χρυσοῦφα κτλ. τὰ δὲ τοῦ κελλίου τοῦ φραγκικοῦ
τὴ τὰ ὑπερίξ κελεύει "ὀφείλου. 201, 4. αἰρᾶ δὲ ἤρμοσαν βασ
Βλ. Ξενοφ. Ι 6.26., Ζωγρ. σ. 104 κ 114.
αἱ τοῦ κελλ. ὀνηλοφορεῖ διὰ τοῦτο τὴ θεοσέβειαν τῆς
αἱ Μοναί τῆς "ἵνα μὴ ὑπάρχῃ τὰ τὸ ἔξω τὰ τὸ μέσον γένη
τοῦ φρούδα ἀπὸ τοῦ ρεκτικοῦ ὑπολογίσεως ὑπολογίσεως ὑπόνο-
ξα τὴ ὑπεραγόμενα ἐρρεῖν". γίνεται ~~ἀνάγκη~~ ἀναγκαῖον καταγραφῆ
τῶν εἰδῶν τὰ κειμήλια, ἐξαίρετον οἶνον τὴ χρυσοῦφα
(σ. 201. 202) ἐξαιρετικῶς τὴ λαύρα ὀνηλοφορεῖ "διὰ
τὰ πάντα φιλοτιμούμενα τὴ ἐν τόμῳ τῆς ρεκτᾶ ρεκτῆ"
ἀποκαθιστῶ τὰ ἀρχαῖα χαρίσματα "εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἡμῶν τὰ τὰ ἄμφια αὐτοῦ 199, 5
201, 32. ἐν τῇ ἀνοικ. λέγεται ὅτι ἡ ἀρετὴ
τῆς ὑπερ τοῦτο κατέβαλε τὸν ἀσόμενον ὀνειρεύεσθαι τοῦ
Πρωτ. τὰ τὴ Μεγ. Χάρη δὲ ὀνειροπαίγνιον 19, 6 Κ. ὑπερ. τοῦ
τὰ ναοῦ δὲ τοῦ Ἱμβρίου ὅπου ἱκετεύουν δίκτυα 12 ἐκπρεπῆ
ἐν τοῦ μονῆς Θ. Κάτα τοῦτο τὸ Γ' Τυπικὸν ἀξιοῦ
τοῦ καθορισμοῦ τὸ ἱερ. τάξεως τοῦ μέν, τὸ ἐκλεκτῆς
κατεστημένου τῆς μετὰ τρίτης δαπανῶν τῶν χαιρετῶν, τόσον
ἀναφέρεται τὰ τὰ ~~αὐτοῦ~~ πολυχρόνιον τοῦ ἡγουμένου τοῦ Πρωτάτου τῆς
† ἐν τῷ ὅπερ ὅπερ δίκτυον ἐξαιρετικῶς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ
ὑπερεκπλήρωσις ἀνάγκη τὰ δικαιοῦν τῆς Πρωτ. τοῦ τοῦ
τοῦ Πρώτου ἐξαιρετικῶς" Μνεῖα τοῦ μεγαλ. 199, 23

Θ κτίσεν τῆς τὸ παρεκκλήσιον αὐτοῦ ἐν τῷ Πρωτάτῳ,
ὅπερ ἐπὶ τοῦ ὅπερ ἦν ἐν τῷ ~~τοῦ~~ νάρθηκι τοῦ διακ. τοῦ Ἱερ. τῆς τοῦ φυλοῦ Βλ. Πρωτ.
ἡ λέξις ἐν τοῦ φεγγος - calliga ἐκφράσεις πρακ. μὲ λ. τῆς ἀναστάσ. τῆς
~~παρέστησαν τὸ Μεν~~ ἐν ἔτει 1273 ὑφαδάμ. 1.7α ὁ ἀρχιμ.
σ. 134 "κάστρας ἐν τοῖς φεγγοκαλλίοις" ἡ λ. καλλία - ὑπόδημα
εὕρεται τῆς ἐν τῷ Τυπικῷ τοῦ ἁγ. Ἀνδρ. (140, 19) ἐκεῖ ὁ φεγγός τὰ ἔνδυ-
σιν πολυτελεῖς ὅπου τῆς νεῶ ~~ὑπερ.~~ ὑπερ. ἐκεῖ τοῦ φεγγοῦ κατεσκευῆ με
"ρεκτικοῦ"

Ο δε ο ΙΔ' αυτός ήταν ο υιός της αγίας του Νεμέου, ον εξυμνούν
εν τω σήμερον η παρ. Χαλκίστη. το όνομα αυτού ήν ο εκάστοτε ης παρ.
αυτός δια βασιλείας εν τη λαλ. Βαρζάρη τόπου ο Παρ. Καρ-
ναίας ζήσας (Β. Πρωΐου ήμισυ) η εν τοιούτω ελιβάρη
εν τούτοις εξωμολόγει ο ανωτέρω αρχών, περί βασιλείας η
πυρωμ. βασιλείαν η υπέβαλλεν τα ταλαιπωρίαν
τας αρχάς αυτού διάφορα. ενίοτε δε, ο δε φυσ. υπόμνημα
ο ανωτέρω αποφαίνεται, "Ανών. ΙΙΙ' ο 323 τόν η εν
ο Ιερεύς, Πλάτ. [illegible]
Ζήσει μεν εν Μονή ήτο αυτή η αγία η αγιότης η διαλάμπουσα
υπό Πλάτων η μάλλον τοιούτο. ευρίας η εξουσία εξεύρεται εκεί
τοιούτων υιοί Καρυών ών τε [illegible] εξουσίας (Β. Κορ. 69)

Πανάλινα χωρία

Ανάκαμψιν ο ιερέας παρεχώρει εις τας Μονάς κατοικίας εις τας Καρ-
ήλοι εν τοις εκεί. Κοίμησα. Ούτω εις τα ΙΔ' αρχαιότατον (1109) υπόμνημα
του Μεσοφορίου (αγ. Τρίς του ίερ.) [illegible]. Εάν δε προσεκτικώς
η λόγος περί υπόμνημα προφ. αναφέρεται ότι τα πολύκαρπα
εν αυτοίς τοις τόποις ο ιδιωτ. εν αυτοίς λαός, μετά ταύτα δε αυτά
η μετά τα ανωτέρω [illegible] Παύρας η η [illegible] (Β. Κοκκίνου χώρα)
η η τοιούτον προσωπικόν υπόμνημα ~ εις τον Πανάν Ιω. [illegible]
Κυρ. Κυρίου. 396. Αμα μετά ήρχοντο οι Μονάι ν' αγορά-
ζουν τα ~~[illegible]~~ μετά η Καρ. υπόμνημα μετά τα ~~[illegible]~~
εν Δαμασκ. η Καλαμάν ίδια τα α' ήμ. του ΙΔ' αι.
ο Πρωτοπαπάς αναφέρεται η ανωτέρω cat. de Bent. II σ. 3 cat. de Chil.
ο Πάνα μόνον η εν τοιούτοις. Πρώτον ο ιερεύς
η εύρεσις εν τοις εκ τε Καρ. υπομνήματα η [illegible]
Φυλακίου χωρίς (ή Πανάλινα χωρία) ειδικώς τα
εν υπομνήματι του μονάρ. του Γομάλου εις εν τοις
Αγίου ο αυτός Ίσαάκ χωρ. (Πετ. χωρία) εν
τούτοις η βλέπομεν ότι τα τοιαύτα υπόμνηματα τα
υπομνήματα των Μονών υπήρχον. δοσμόν ειδικόν
Β. cat. de Lour. 114 Χειρ. Δ. [illegible] του Πάνα

† ὁ σύνδικος τόμος σ. 98 act. Ross. 9 σ. 98

ἡ αὐτὴ παράδοσις ἡ περὶ τῶν ἐν τοῖς acta de l'Athos μονυδρίων ἐν παραμικρᾷ παραφθορᾷ τοῦ μονασ. ἀνεφάνη †. Ποῖα τοίνυν ἐν ἀληθείᾳ νεόκτιστα ἦσαν, τοῦ Πεντελεοῦ (act. de Zographu) ἀναφερομένου, ἀφ' ἑτέρου καταφορᾶ τοῦ ἔχει τινὰ διάφορον ἡ ἀνεύρεσις τῆς τοιαύτης. εἰς τὰς μονὰς ἐπεφυλάσσετο ἀπαιτεῖται τινα ἡ τὸ σύνολόν τοῦ ἡ ἔλλειψις † ἀλλὰ μερικὴ ἀδρόα ὑπόψεις ἡ ἀπορρ. ἀνωνύμου μονυδρίου ἀναφερομένου τῆς ἰσχύοντος Πεντελεοῦ ἐπὶ Δεσποτείας. Ἀφ' ἑτέρου ἐκ τοῦ Γεροντᾶ ἡ Σερβ. ὀνομασία αὐτοῦ ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν πρὸς τὴν Βυζ. ἰσχύν, τοῦτο καὶ μεγάλην ἰσχύσιν ἀποκτᾷ ἡ ἱστορικὴ ἐπιλυχία διοικητικῆς τῶν Βυζ. ~~εἰς~~ ἀρχιεπισκόπων ἐν τῇ ἀναλογίᾳ τῶν τόπων τῆς ἀπαριθμήσεως τῶν ἐξαρχιῶν καὶ ἐπαρχιῶν τῶν ἐν τῇ Τόμῳ τοῦ Πεντελεοῦ (act. de Chil. σ. 73 καὶ 118). ἐν τῇ ἀναλογίᾳ ταύτῃ τῶν τόπων τῆς ἀπαριθμήσεως τῶν ἐξαρχιῶν καὶ ἐπαρχιῶν τῶν ἐν τῇ Τόμῳ τοῦ Πεντελεοῦ, τὸ ὄρος ἦτο ἀνωνύμου ἱερᾶς μονῆς (act. de Chil. σ. 56), ἐν τῷ σχεδίῳ τῶν ὀρθοδόξων τόπων τὰ ἀναφερόμενα ἀπὸ τῆς Μακεδονίας Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας ~~τῆς~~ καὶ τὰ ἀναφερόμενα ὁ Σερβ. πατριάρχης ἀνεπιτρόπευε Θεσσαλονίκης.. (ἡ Βαρνάβα τότε ~~ἐν τῷ~~ ἡ τάξις ὅπου μόνοι Χριστιανοί, ἀπὸ τὴν 140ν τῶν Χριστιανῶν ἐπιφυλάσσεται ἐν τοῖς act. de Chil. μόνον ἀναφέρεται τοῦ ὄρους, ἐκεῖ δὲ ἐκεῖνοι ἦσαν ὅλοι ὀρθόδοξοι καὶ ἀμιγεῖς μόνον ἄθνος ἡ ἡμέρα ἀνάγκη τοῦ Σερβικοῦ ὀρθοδόξου ἔθνους, καὶ τοῦτο ἡ ἀνάγκη τοῦ Χριστ. ἡ ἀπόλυτος ἡ τοῦ ἀνθρώπου καὶ χρησιμοποιεῖται ἡ Πόλις ἡ ὁ αὐτοκράτωρ ἀφ' ἑτέρου τὸ Χριστ. ἐπιβάλλει τὴν ~~ἀφ~~ ~~χωρίσεν~~ τὴν χωρισμὸν ἀποκατάστασιν ἐκ Μονῆς ὁ σύνδικος τόμος (ἡ act. 48, σ. 48) ἡ καὶ μὴ ὑπόμνημα ~~ἀναφορὰ~~ ἀναφορὰ σωματεῖα τὰ πάντα

Τὰ τοιαῦτα ~~πολλὰ~~ δὲ, ἔχει ἀφίσει τὴν ἐπιστολὴ τοῦ μονῳδίου ἀλλ' ἐπιστρ. ἡ πάντα τὴν μονὴ δια τὴν ἀπόχια ἐξαρχ. ἀπὸ τὰ ἀλλ. ἀφ' ἑτέρου ἐκεῖνα (ἡ Μετοχία) ἡ ἐν act. de Zart. σ. 41.

ἀπὸ τὰ, ἀφιερωμένα εἰκόνια, τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ τὸ πρωΐ τὸν τὸν τὸν

δύο τινὸς ἀδρανής καὶ ἄνευ ὀνόματος. Κατὰ τὰς ἡμέρας
καταλυόμενον ὁ Μεχμὲτ τὴν σκηνὴν ἣν εἶχον οἱ Χριστιανοὶ καὶ ὁ
ἀναστολεὺς εἶπεν πρὸς μίαν πενταμελῆ ἐπιτροπείαν ~~ὅτι παρέκυψεν~~
δίπλωνον τὸν θρόνον, ἀφοῦ ἡ ἐμφάνισις ἀνάστολου εἰς τὴν
μέχρι τινὰς καταφρόνησιν τῶν ἀνθρωπίνων.
Ὁ πρῶτος γραμματεὺς ἀνιδεὰ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐζήτησε νὰ
παρακινήσῃ τὸν πασᾶν καὶ νὰ ἀποφύγῃ τὰ ἀνωφελῆ
λόγια τῆς περιφρονήσεως τοῦ Μεχμέτ. Πρὸς τοῦτο ὅσον
τάχος τῆς χωρὶς τοῦ αὐτοκράτορα. Ὁ πασᾶς ὁμω
ἦλθε τότε εἰς τὸν θρόνον, ὅπου μάταια ἐπιμένει ἀπὸ
ὀλίγας ἡμέρας ἀπὸ τὴν Σέρβιαν ~~ἀπ~~ προσοχὴν, ὅπου
δὲ μόνον βοηθεῖαν ~~δὲν~~ οὐ ἔφερεν παρεσχέν ἀπὸ τὸν
Βοῦ. Κράλη, ἀλλὰ καὶ ἔχασεν τὸν ἀνδραγαθὸν
Ἐπ. πασᾶν τῆς ἐχάσεν φανερὰ τὴν ἔδραν ἐν Δράμᾳ.
[redacted] (ἱστορ. τοῦ Ἀνωνύμ.) ἠρχίσαν νὰ ὀνειρεύονται
τίνες μένει ἡ [redacted] Τουρκία. Ἀλλὰ ~~τὸ~~ δυνάμεις
τὸν πρῶτον νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν
ὅλων ἐκ ἀναγραφῶν ἐν ἔγγραφον τοῦ Μεχμὲτ
Γραμματέως. Ἐκεῖ ἀπὸ... Chit. 399

Δυστυχώς η ιστορία του ναού δεν τόλμησε ακόμη δημοσίευσε.
Ο κ. Περαντζάκης με το υπερπολιτισμένο πνεύμα
έργον θαυμαστόν ανεγείρει αναλαμβάνει κ γίνεται περί του
ναού. Παραδόξως περί του αρχαιοτέρου ευρίσκεται 6 σελίδες (σ. 13-19)
η δια τούτο ~~ορθ~~ πρέπει η μονογραφία εν πάσαις ταις λεπτομέρειαις
πάσα κ δι' η ύφανσις κ οι δεσπόται ήροι δύο
φορείς νά σταθεί κ μία τρίοδος κα σωφρονο
μονάδα περί τούτου η μεγάλη του εξέφρασε
διότι θέλει αυτό νά δημιουργήσει καλαβρέζικα
Ποιο μεγάλο θα κατασκευάσει τον ~~ρωμαϊκό~~ τουλάχιστον. Δεν θα παρουσιάζει
κ τόσο κόπο παλαιόν αρχαιον ωμίνυμα ~~ότι~~ αυτό
θα ίδει τα κράφτουν κ θα τινα τόνο ~~ρωμαϊκό~~ κ ιστορία κ ~~ιστορία~~ κ ~~ιστορία~~
δίνεται κα χρόνια μετά τρίοδος κ και ωδαι αι τοιαύ
τιν περί του τόπου αυτού ναοποιίου κ ~~ιστορ~~
με τα, εν τοιούτοις ~~ναοποιία~~ περιεχόμενα κ ήρεμα δεν
κ σωφρόνως κ κ γίνεται κα ουδαίαν ποθε
νομίαν, ώστε παρουσιάζει κα κ μεταφαίαν ιστο
ρία η ιστορία του ~~ιερ~~ ιερού. κ τότε τοιούτοις κ
μετά άπο αυτ η δεύτερον του ναοδόμου
επίμονα χειρόγραφα, πάλι κα βασιστεί κ μεγάλα
αποσπάσματα παρέχουσι, ανοδόμησιν κα
τινα σύγχρονα βάσει κ ιστορίας ναοποιίας
λειτουργίαν εξεμόρφωσε ~~κ ~~ τό ~~ωμ~~ ωμίνυμα τούτο
Τον ανάμνησιν λαόν ~~ιστορ~~ εδημιούργησαν παραλίαν
ένα ~~ιδρύσαν~~ κ κα ~~ιστορ~~ μητροπολίτ
Περί Αναγκαίαν κα γραμμάτων κ νεοφωτισμόν κ Ι. Κονόμπος.
Η εργασία αύτη ~~μετ~~ είναι ωφελιμότατος, κ είναι όντως άξιος πάσης κοινής
συγχαρητήριος, ~~ότι~~ μετά πράξεις βαθείας κριτικής κ ευμενείας κα γραφέως
η λαμπρά κ η αμφιβολία ~~κα βοή~~ κα εν κ δοκιμάζουσα κοινωνία ούτως ηρεμεί
κάθε εξεύρεσιν δαίμονα μ' ν' κ τε ούτε κα κοινωνιούσιν, κα χαρίσαν κ
κίνδυνον αίτιον μεγάλων ~~ωφ~~ ωφελειών ~~ιδ~~ Γεω. Χρονικά του Παρ. Ονομαστικόν σ. 54

ὁ παλαιός καὶ πρώτος συγγραφεὺς τῆς ~~πρώτης~~ πολιτικῆς ἱστορίας
τοῦ ἔθνους, καίτοι ἔζησεν ἀπροσδόκητον εἶναι νὰ χαρακτηρισθῇ μία
τοιαύτη ἱστορία ἀπὸ ἱερογραμματέως καὶ οἰκεῖος ἀπὸ τὴν ἀρχόντισσα τοῦ τόπου
ὁ γραμματεὺς ἢ τῆς Ἰ. Κ. εἶναι αὐτὴ ἡ ~~γραμματεὺς~~ καὶ δὲν ἔχει ὅλη γράφει
αὐτὴ καὶ συμβουλεύει γνώμες καὶ ἐκφράζει ὁ κ. Ἀθανάσιος τὰς
προλήψεις, τὰς χριστιανικὰς τοῦ ἔθνους τοῦτου ἐπαναστάσεις ἀνάφορα
μένας καθὼς καὶ ἀντιπροσωπ. τῆς Μόνης καὶ τὰ τοιαῦτα πολύτιμα, καὶ εἰς
ἐν σημεῖον ἔλη νὰ ἐπιλεχθῇ καὶ χρῆσιν γραμματέως. παρεμπίπτει ἐνταῦ
θα καὶ ἡ ὀλοφυρμὸς τῆς Σεβάσης ἐπὶ τῇ ἀποδοχῇ τῆς δεύτερης διαθεσιοποιήσεως
μεταξὺ τῆς καὶ τοῦ μεγάλου κ' ἀνώνυμου. ἐπὶ τῇ παραδοχῇ ὁμοί

[illegible] ἀποδεικνύει [illegible] ἐξίσου [illegible]
Πολλὰ νὰ ἀναφέρω εἶναι [illegible] ἀδύνατον [illegible] ἀναφέρεται
νέοι μονοφυεῖς ἐγγράφοι καὶ δὲν ἀποτελοῦν ἐν βάθος χρόνου
ἱστορίαν χωρὶς [illegible] τοῦ ἱεροῦ καὶ ἱερ. τοῦ ἁγ. Ὄρους.
π.χ. ἀπὸ τῆς μάχης τοῦδε ἐμφανίζονται περὶ 5000 ἔγγραφα ἐπὶ τοῦ
ἐπὶ φίλου ἀδάμου ἀναλήψεως ὅτι "ὁ παλαιός ... καὶ γράφας
ταῦτα. Δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι δὲν ἐπάρχει ἀδελφὸς μοναχὸς καὶ
πατριαρχικὸν νὰ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ὑπῆρχε καὶ γραφεῖον
δὲν ὑπῆρχον μοναχοί. εἶναι ἀδύνατον νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐπειδὴ
μόνον ἀλλοῦ πολλὰ τοῦ ἀριθμοῦ ἀναφέρει μόνον περὶ τοῦ
ἐγράφη ὅλα καὶ ὅμως ἀριθμοῦν ὅλα καὶ νὰ ἀναφέρωμεν 150 περὶ
διαφόρων πολέων καὶ ἀντὶ καὶ ἀποστ. γνώσεως. ἡ ἐπειδὴ
μόνον ἐκεῖνα τὰ ἔγγραφα τὰ ἐργάνα ἀναλυόμενα 17 ἔτη τῆς Μεγ
δὲ παρεκεῖ ἀναφέρει ὁ κύριος ὅτι μόνον ταῦτα ἔγραφα ὁ χαρακ
τῆς ἐκείνης ἐπιστ. φρέν ἀφιερώνει ἀπόλυτον. οὐ διαφωνεῖται τὸ
Πατριαρχεῖον μοναχῶν δὲν ἀνάγνεται πρὸ τοῦ 12ου αἰ. ἀλλ' ἂν
ὑπῆρχον καὶ πρὶν ἀποδεῖξαι καὶ ἐκ τῆς διαφόρου κατοχῆς
καὶ μετοικεσίας τῶν Πατρ[illegible] καταλαβόντος ὀλίγον ὁ
ἀνεμέρωσιν τῆς ἀποδ. ἀσφ[illegible] καὶ ἡ Νομική Σταυρή
τοῦ Ἱερ. Ἀποστόλου [illegible] μοναχῶν ἀναφέρεται
καὶ διαφωνεῖται ἐν τῷ Ὀρ[illegible] Μελχίν τοῦ Χρυσαφίτ
(Σάθ. Μεσ. Βιβ. Τ. ο 54[illegible] τῷ ἁγίου ἀποτέλη φυσικῶς
καταλαβόντος ἔκτοτε [illegible] καὶ ἐπιθεωρεῖν, καὶ ἔτι
ἐν τούτοις ἐπιδίδωσι [illegible] ἐκεῖ. ὅτι καὶ [illegible]
πολὺ ὀφείλεται εἰς τὰ γράφοντα τὰ ἔνταῦθα καὶ κρατοῦσι
τὰ ἤθη καὶ [illegible] ἐν ὅλῃ τῇ Μονῇ, ἔστω
[illegible] καὶ [illegible] νὰ ὑπάρχουν εἰς
Μονάς. Μόνον [illegible] καὶ καταβόρφωσι [illegible]

66/ [illegible]
[illegible]

κατά ~~[illegible]~~ τον ποίμνιον ωρώλον τοῦ Πελινοφρουρίου τῆς Σλαβοφρόνης, ὅπου κατά τήν διαοωδεῖσαν Δεύτερον εἰσόρωσιν ἡ ὁ Ναός τοῦ Προδρόμου (βλεπ. τόμ. 143 ανωμ.) ἀποφασίσθη νά κτισθῆ τά ωαλαιά εἰς τόν Καρνάν κατεδαφισθέν ὑπό τῶν Τούρκων τήν κατάλληλον ἄρμοι μετά ἕνα αἰῶνα. ὁ τῆς χαμωραν φωτόδιον ὑπερ τοῦ εἰς τό Ἱερόν τῆς Πέρου (ἐνωθεῖσαν μετά τῆς Κ. τῆς οἱ Ἕλληνες εἰρόδω γεγενημένοι Μαγιόλης Ἰεράδος. βλ. Πρ. ἀνφ. 179, ἄλλα διότι ἐπανεφέρθη εἰς τό ἀποφεν. ωαρελθόν ἡ ἡμέρας ἐπαλληλωθείσης ὅτι ~~[illegible]~~ ἀοκλεφεύθη ὁ πύργος τοῦ Πρωτάτου ἔνθα ὑπάρχει ἡ βιβλιοθήκη τῆς τό ἀρχαῖον (βλ. ὑπόμνημ. 70), ἐν ὀλίγοις ἔγγράφοις ἀναλύεται ὅτι τά φυλάκια γενικαί τῆς τά μυχία τῆς ἀλλάχιστα ὑφίστανται τό τοῦ ὄρους καταστροφή, ~~[illegible]~~ εἰς ταύτην τήν κατηγορίαν ὑπαγόμενα τῆς τό Πρωτάτον. Διά τοῦτο οἱ ἀγωνιστεῖς πατέρες ὡς ἐφαρμόσαν αἰτίαν ἐκ τῶν Μονῶν, ὡσπερ τήν ἐπίσημον ἔγγραφον ἀπό μνήμης εἶναι ὅτι ὑπάρχει κατεστροφή ἡ τῆς Μονῆς τοῦ Πρωτάτου κατά τόν 1398 ἡ Πυρκαϊά τῆς ἐφθάρη κατά τόν ὡσαύτως ἀπό τῆς Μονῆς ἐπί τοῦ Γρηγορίου (Μιχ. Γρηγορίου σ. 47) τῆς ἔτους τοῦ 1761 σ. 49 ἐπιφανιόθησαν ἔργα, ὑπό τοῦ αὐτοῦ ὡσαύτως ἡ Μονή τῶν Ἰβήρων, ἡ τοῦ φιλοδόξου ~~[illegible]~~ Δεμένης Πέτρα τῆς ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~. Ὁ Πάρφ. Ἰωσήφ κατά τό Α' ἡμιόβειον κατά τό ~~[illegible]~~ τό 1845 ἀναφέρει κεφάλαια κοινῶν ἐν Κουλτουρ. βλ. Ἐπιστ. ἔγγρ.

κατά τήν ὑπό τοῦ Τουρκικοῦ ἄγχους εἰσίου καταστράφη ὅτι εἶχε κατασκευασθῆ ἀρχαιότερον Μον. ὁ ἀρχιεπ. γράφει. βλ. καταστροφή κατά δέ τήν ἐπιστολήν τοῦ 21 εἶναι ἀνεύδηλον τό ὅλον ὑπόλοιπον ἀδικ.

Ἐν τέλει Λοιπόν, ἐπειδή ἡ βιβλ. τῆς τά ἐπίσημα μου ἔγγραφα

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

εἰς τὴν μονὴν δὲ τοῦτον ἡ παρουσίαν τοῦ Πουλάκη ἐφιγοσσόνθη ~~...~~ σύνοδος καὶ ἐγένετο ἡ εἰς τοῦτον τὸν Ὑ. κ. ἔδρα· ἡ αὐτὴ τὸν 1857 εἰκονογραφεῖ ἡ τοῦ ἡ ἐξωτικὴ παλαιόφωνον ἡ καὶ τὴν Κ. Τὸ δὲ 1902 ὁ Μονῆς Ἀρχ. Παῖσιος ἡ ἐξαχίλιοι μετὰ κοινόβιον τοῦ ὅλου

Ἐν τοῖς ὀχυρὸν ὅρεσι τῆς μονῆς ἐνθα δὲ εὑρίσκεται αἱ κατὰ φρουρίαν κορυφαῖαι ἡ ἄκρης ἐκλέχθεν νὰ ἔχωσι δόξης ἀνέκαθεν ἐσύδησαν κοίδνης τῆς ἀρχαίας. ἐκεῖ ἐν τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ ἀρχαιότατα τοῦ ἔτους τοῦ τοῦ ἐκεῖ κοίτεται ἀναρίθμητα ἐν τοῖς ΙΕ' αἰῶσι ἡ ~~τὸ ἐν~~ ἡ ἀρχαιότερα ἐνταῦθα πράξις ~~ἀναφέρεται~~ φέρει τὸν χρόνον 1416 φ. 9ᵃ (ἀντιγρ. ἡ τὸ ἐν φ. 13ᵇ κατὰ τὸν σημερινὸν - ἡ φ. 33ᵃ) ἡ καὶ ἡ ὁ μετὰ ὁ κοδὴ οἶδα ἀναφέρεται ἐν τῷ ἐν ἀναφέρεται ἡ κατὰ ἡ ἐν τῷ ἀναγράφει δὲ ἀγιερωσύνη ὑπὲρ διαφόρου ἡ ἐν ὑπὲρ ὑπὲρ ὑπὲρ τὴν ἡμέρα· ἀρχιεπίσκοπος ἡ ἀλλ' οἱ ἱεράρχαι ἡ ἦταν ὑπὲρ μὲ τὴν ἡμέρα· ἡ ἄρα ἡ ἐν τῷ ἐν ἐν τῷ ἐν τῷ ἐν τῷ

ον οι ανδριάντες της είναι 2-3 οι γεροντότεροι δε
ισχυρίζονται ότι το ταβερνί της ίδιας ιερ. κοιμητηρίου
τελείωσε η ίδια η κόρη του Σεβαστή ... ΣΕΒΑΣΤΗ ... ΣΕΒΑΣΤΗ
της ... 100 χρόνια πριν! Αλλά το θέμα μάλλον
αποδεικνύει ότι οι ίδιοι ανεύρεσε το γράμμα αυτό
εκεί κοντά. Ποιόν κόπο και επιστήμη απαιτούσε
η ανάγνωση και αποκ. η εξακρίβωση γεγονότων η
ιστορία συμβάνει η μνήμη χιλιά, ... ιστορικά
... δασκάλαρχοι ιδιαίτερα κατά τον κόσμο του
Μοναχού του αδελφού, εν τοιούτοις εμφάνεια τον νέον κύριο
τα τα Μονή Διονυσίου ίδια αυτόφωνα τα 1733. Κάθε
τα ίδια η Βασική Μονή του Αγίου Διονυσίου είναι η
μετοχή του ... κ. κ. Παχωμίου
κατά το αγγλ. Ελ. Ιστορούν οι γεροντότεροι κάποιοι κάποιοι
ιδιαίτερα η ... Βρεβία (εν τοις Λατ. Brevium) η γνωστή κατά τα
η βρεβία ή βραβείον
Η ιστορική γραφή και γραμματική η τα Πλάτανα τόπο
γράφει ότι ο ... Διότι είναι ... η
η αύξηση ... ιστορία, η ... η
... η ... η ... η

κοχωνίας ἡ ἡμέρα 16 αὐτῆς ἐπιστολὴ μου πρὸς αὐτὴν γραφεῖσα,
~~τὴν διακόπτουσα~~ ἡ ὁποία διακοπὴ ἐπὶ διαφόρους λόγους
ἔγινε καὶ πολλὰ μικρὰ μικρὰ καὶ διάφορα κόσμοι ἐπεσόφο-
ρεν εἰς ἐπιβάρυνσιν ~~ὅτι~~ τῆς ἐπιστολῆς ~~καρα~~ χαρακτῆρα
καὶ μεταλλικὰ φορεσόματα. Ἐπὶ τέλους κατὰ μὴ ἔχοντα ἀρμόδιον
γραφεῖον εἰς τὸν ὑπόδουλον δρόμον τὴν διανυκτέρευσιν τῶν ὁπλαρχη-
γῶν ἐξηκολούθησα ἐγγράφων. Πῶς ἦτο δυνατὸν εἰς ἐμὲ ὁ λυχνίτης
ἀνθρωπος ἀδυνατῶν οὐδὲ ἀπὸ τὴν κυριεύεται ἐν τῇ δεινάδι, οὔτε
δὲ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀναγνωσθῶ τοιαῦτα κοσμοδιαβάσματα, νὰ
διεφθείρω τοιαῦτα πλοῦτον. ~~ἐφ~~ Ἀνοιχτοῖς ἦν, ἐν
ἀγνοίᾳ μου ἐλθὼν τὴν πρωΐαν τῶν Μουσῶν τοῦ κόσμου
καὶ τοῦ κοσμοφόρου καὶ τῶν ἀνθρωποφάγων τῶν κρατῶν
μόνον μεθ' ἑνὸς τῶν γραμματέων τῶν ὁποίων ἐπιστολὴ
ἐπιστολὴ τὰ ὁποῖα δὲ κατορθώσαν τὰ κρατικὰ
δικαίωμα νὰ ἀναγνῶσθῶ ὅλα χάριν τοῦ ὄχι, ἐν οἱονδήποτε
τρόπῳ ἀρχεῖον γράφεται οὐ τὸ ἐπιβαρυνόμενον ἐκφοι-
βόμενον καὶ κατορθωθὲν ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐν τέλει
ἀμείνων ~~τῶν~~ τῆς ἀλεκτρικίας, καταγραφέντων
κατὰ μὴ πρὸ χωρὶς ἢ ἡ κυρία ὑπόδουλος
Ἦτο ἀδύνατον αὐτὸ διάφορον δεινάδων νὰ ἀντιστοιχιδεῖσα
ἀπὸ τὰς ~~κοπίας~~ ἀνεφωνήσεις ἐπιστολὴ κοπιεῖα ἐκ-
βολὴ νὰ διεκπεραιωθῶ ~~τοῦ~~ σοβαρὸς ὑποδόσεις, ~~νὰ~~
ἄνευ τοῦ πεδίου ἀνεν ἀνδρὸς ἐκεῖ δὲ ~~ἐσκέφθ~~
κρυπτοφορεσόμενος τὸ κοσμοκράτορ αὐτὸ ἔρχον τῆς
δὲ ἐσκέφθ. ἀνάγκην ἐπιστολὴν βίκτορα κρατῶν τῶν

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] ἀπὸ ἐν λαοῦ δυνάμει τοῦ χρυσ. [illegible]
ἄλλης εἶχον ἐνδιαφέρον ἀλλ' ἐξ ἀφορμῆς [illegible] Μονῆς, [illegible]
[illegible] ἐξαιρέτως ἐνδιαφέρουσαν ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ
μοναστικοῦ ἐπαγγέλματος καὶ αἰνιγματικῶς, καὶ περὶ τοῦ γραφείου τοῦ.
Ἐν τῷ τῆς ἀνωτ. φιλοτιμοτάτου ἀρχαίου ἐπιστολίου τῆς Μονῆς
τῆς Λαύρας ἐν ἀρχῇ ὑπογράφει Γρηγόριος ὁ ναυπλιεύς
ὁ τῆς γραμματείας τοῦ Μονῆς. φ. 1α φ. 50β ... Δεν
ἔτι τὸ κατωτέρω γράμμα κοινοτικὸν ἐν λαύρᾳ γραφεῖν
κυριακοῦ δοσιδίου ἱερεοδιακόνου τῆς γραμματείας τῆς
αὐτῆς Λαύρας μετὰ δεξιάς τῆς ἱερᾶς συνοικίας"
Ὅτι τὸ τῆς ἱδρυσεως τῆς Μονῆς ὑπῆρχε ὀργανωμένη κοινοβιακὴ διὰ τὰ οἰκονομικὰ τῆς αὐτῆς βλ. καὶ τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἀρχ. Ἀθαν. ἐν τῇ κατηγορίᾳ τοῦ κλήρου. "Τὸ χρυσόβουλον δὲ ... (113, 5) ἀμφὶ τὴν ἐν ἄλλοις
Ἀμφὶ τὸ τοῦ τόπου ὅσον τὸ κατοίκιον τῆς ἐν ἔτει δὲ ἐπὶ δυνατὸν εὑρεῖν νὰ ἐξακριβώσῃ καὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων τῆς ὀργανώσεως τῆς διοικήσεως καὶ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς
[illegible] ἐν τῷ [illegible] τῆς Κλερ. ἐκκλησίας
[illegible] τῆς [illegible] τῆς ἐν τῷ ἰσχυούσῃ
ὀργανικῇ [illegible] ἐν τῷ ΙΗ' αἰῶνι + ὁ λόγος νὰ [illegible]
[illegible] τῆς ἐνωσιακῆς [illegible] τῆς Κλερ. ἐκκλησίας, ἐν ἀρμοῖ

+ τῇ μικρᾷ ἐκκλησίᾳ κειμένῳ ἐκτὸς τοῦ Μεγάλου κυμνίου. ἐν
ὁδόσῃ κωδίκελλα περὶ τὰ τοιαῦτα ὁρισθεῖσα ὑπὸ τῆς κοινῆς
[illegible] ἐπιμέλειαν τοῦ ἀρχ. Ὁρ. αὐτὸ ὁ [illegible]
[illegible] κλῆρον δρόμον τὸ Β' ἐκτίθεται ἀποφάσεις ὑπὸ τῆς
Γ. Κωνσταντᾶ (Δεκ. γ' 1901) λέγει: Πόθεν ἀντλεῖ ἡ ἔκδοσις
(Δεκ. Περιοδ. Κιβ. 338 ...

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Δημητρακοπ. πρὸς αγιορ. λογίου

Studi Italiani di fil. class. B' (1894) σελ. 169.

Cod. Casanatensis biblioth. op. 198. ~~f. olim~~ ἐν φ. 124 τοῦ XVI/ς.
αὕτη ἡ βίβλος τοῦ σοφωτάτου ἱερομονάχου, εὐτυχαριστῶ, τῷ ἐμαχίστῳ ἱερομονάχῳ Δωροθέῳ τῷ ἀρχιμανδρίτῃ, νῦν μεσσαγράδιω. παρὰ τοῦ τιμιωτάτου ἐν μοναχοῖς, κυρίου τιμοθέου (?) τοῦ γραμματικοῦ. τὰς ἱερὰς μονὰς τοῦ παναγίου (?) καλουμένης (?), τῆς διαμερίσης ἐπὶ τοῦ ἁγίου ὄρους.''
κατὰ τὴν ἀντιγραφὴν τοῦ κυροῦ Franciscus Bancalari.

Ἐν ἄλλῳ Cod. [illegible] XVII [illegible]
[illegible] Cratinio [illegible]
[illegible]

Κύριος Παύλος ὁ Ἀνωφύλιος: Βιβλίον μοναχικὸν τῶν κατηχουμένων τῆς ἱερᾶς αὐτῆς τοῦ ἁγίου Χριστόφορος παρὰ τοῦ τιμιωτάτου ἐν ἱερομονάχοις κυρ. Ἰγνατίου τοῦ Καλοδέλ-
[illegible]

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

(Τεργόβιστα 1715)

Το Συνταγμάτιον του Ιερου Δρουσιάνου ή χειροχείρου εν τοις Κωδικοις του Κουρουσαγάν περί των αξιωμάτων της Μεγ. Εκκλησίας εν τω Ε' Τομ. του Συντ. Ρ. η Π. σ. 531-533. ένθα αναφέρεται χαρτοφυλακίου, ιερομνήμων, ιερομονάχοι, ιερεωσυνάριοι, ιερείς, ιερομόναχοι, ιερείς, ιερείς, ιερείς

τόν 14ο αἰ. Πεσταγώρειος ὅστις ~~ἐπί~~ ~~ἀπό~~ ἐθεωρεῖτο μοναδικός ~~διορισμός~~ διά τήν σύνταξιν ~~τῶν~~ ὀρθοδόξων ~~ἐπί~~ τῶν ἱερῶν σιγιλλίων (βλ. Act. et Dipl. I σ. 450 ἑξ.) εἰς γνωστόν ὑπῆρχον ἐπιστολάς διά τήν σύνταξιν τούτων ~~ἐπί~~ ἐν τοῖς ἐκκλ. τῆς Βυζαντινοῦ (κενοῦ) ἐπισήμου ἐγγράφου, ἐν οἷς μετά τοῦ παρελθόντος σύνταγμα τό καθ' ἡμῶν ἐνοιῶν. ~~Τοῦτο~~ Τό τοιοῦτον σύνταγμα εἰς ὀλίγας παραλλαγάς ἐκδόσεις κοινόβιον καί ἐν τοῖς ἀδεν. ἐγγράφοις κατά τούς μετά τῶν ἔτων χρόνους διετηρήθη (δεῖ γνωρίζειν μέχρι τινός) τό ἀξίωμα τοῦτο εἰς γνωστόν ἐκ τῶν τοῦ Κρούσιον ~~ἀξίωμα~~ ὁ θεοδ. Ζεζουλάς πρωτοπαπᾶς τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας καί τοῦ 1575 ὁ δε πατρ. Δοσίθεος τό α 1681 ἀποδίδει ἐπιστολήν Ἀνθίμου Πρωτοπαπᾶ τῆς Μεγ. Ἐκκ. (Καταλογίνα - Χειρ. Ἱερ. Βιβλ. τοῦ Κ. Κωνστ. Κοκκινίδη Ἱερουσ. 1899 σ. 173) ~~ἐκδοθέν~~ ἔργον ἴδιον ἐν τῇ πατριαρχίᾳ αὐτοῦ ὀνομασθέν τάς διαφόρους πράξεις καί ~~ἀπό~~ ἀντιγραφεῖς ἐπίσης ἔγραψαν οἱ διάφοροι πατέρες, ἐκ τό ὄνομα τοῦτο κατεφάνησαν ἐκεῖθεν καί τῆς κοινόβιον (πρβλ. Λουίας Ἱστορ. Δοσίδης Χρυσανθός Νοταρᾶς κλπ.)

Τά δεκτικά ταῦτα ὀνόματα ἀπό τῶν ἀρχαίων ἀπελάδθησαν καί ἐπιμονάν καί διετηρήθησαν εἰς αὐτήν καί μετά τῶν ἔτων ἐκλείδη δέ ~~μετε~~ φυλαχθήσεται καί τοῦ ἄδου. οὕτω μέχρι πολλῶν ἐκλείδα πρόδιν τοιοῦτο ὄνομα. μεγάλοι κλῆροι, Λόντζα (Ital. loggia) κλῆρος ἐπίσκοπος, ἐπιτάφιος καί ὀρεῖον (= σταλοβόχιον) χαρτοφυλάκιον καί ἄλλα. χαρτοφυλάκια ἐν ἀδω εἶναι ὁ διευθυντής τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων. καί ἐν ὁ κοινός τοῦ πρωτοπαπᾶ ἐκλήθη αὐτῆς καί ἐπιγράφεται ὁ Βρυέννιος παρά Βοζ. Κρόφις Γ σ. 80

ὁ Ζεζουλάς διετέλεσε καί νοταρίος περί τό 1563 καί καί τοιοῦτος ἀντέγραψε τά ἔγγραφα ἅπαντα τά Πρακτικά τῆς ἐν Φλωρ. Συνόδου καί κωδικ. Vind. 64. hist. gr. eccl. ἐν ἔτει "ἀντεγράφη τό παρόν βιβλίον ἐκ πρωτοτύπου τοῦ ἁγίου χειρί ἐμοῦ Θεοδοσίου ἐμοῦ Θεοδοσίου νοταρίου τοῦ μ. ἐκκ. ἐν ἔτει ἀπό κτίσεως κόσμου ζοα'..." βλ. Α ἐν τῇ τρίτῃ μονογρ. περί Θεοδ. Ζεζ. ὑπό Ἰωάννου Κ. Θεοδ. ἐν Θεσ. Α σ. 29

ὁ Ζεζουλάς κατά τόν ἀδ. κῶδ. Δικαιοσύνης ἔγραφε "περί γνίν Ὅρους" τοῦτο δέ ἦτο λυχάνιον ἐξ ἐπιστολῶν τοῦ Λαυρίου τοῦ ἀναγνώστου ἱερομονάχου αὐτοῦ (πρβλ. Κουτ. σ. 332). φαίνεται δέ ἦτο Λαυρεώτης.

καί τοῦ Ἰωάννου Λεοντίου ἱερομ. 342

αλλ' ἡ ἀλαλή νοταρία εἶχαν αὐθονίαν χαρτοσημείων. ἦσαν δὲ γραμματεῖς
ἢ παπαδιχαρίοι ὁ δὲ πρῶτος ἦρχε τῆς ἀρχαιότητος ἢ ἀρχαιότης ἐκαλεῖτο χαρτ.
τοῦ Νεωρίου ἢ τοῦ Ἐξαρχείου (Βοῦλ. αὐτ. σημ. 2). ἐν τῷ Πατριαρχείῳ
ὁ χαρτοσημείων εἶχεν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ αὐτοῦ τὴν ἐπιτροπὴν τῶν χαρτ. ἦσαν δὲ χαρτ.
60 τὸν ἀριθμόν (Σύμ. Ρ. τῆς Π. Ε' σ. 539) ἐκ τῶν ἱερέων τοῦ Πατριαρχείου
τῆς τῆς ταλαιπωρίας τῶν ἐπισ. τῆς φιλαστ. τῆς ἐκλογῆς. ἦσαν ὑπ.
γραφεῖς ὅλων τῶν νοταρίων. ~~Ἡ ἐ. τὸ φύλλο αὐτ~~ ἀλλ' κατε-
γράφοντο ~~ὑπὸ~~ διὰ τοῦ γραμματέως τῆς γραφῆς ὁ ὅρος νοτα-
ρίου. τῶν τάξεις νοτ. εἰρίσκομεν παρὰ τοῖς Βοῦλ. ἐκ τῶν κατ-
λοίπων βασ. νοταρίων τῆς ἀκοῆς ἄλλης νοταρίου τῆς πόλεως μὲν ἦσαν οἱ
ἱερεῖς γράφεμ. τῶν σταφόρων ἀρχῶν τοῦ κράτους, οὗ τῆς "ἀρχαίας
τῶν ὑπογραφέων ἐπάρχων" (Δωρ. 68) βασ. νοτάριοι δὲ αἱ
τῶν βασιλέων τῆς ἱπποκομικῆς νοσογραφῶν τῆς ἰαχυγράφοι "ἰαχυ-
γράφος βασ. ἐν τοῖς ταμείοις τῶν ταμιευόντων νοταρίων"
ὁ δὲ Ζωνᾶς λέγει περὶ τοῦ ἐπισ. Νικηφ. Αὐξεντίου ὅτι ἦν τῶν τῶν ὑφ' ἡμῶν
(Ζωῆ. IV, 10, 11) τῆς νοταρίου οἰκείας γραφείας ~~τῶν~~ τῆς δὲ συμβολαίου
"νοσογραφεῖν... οὐ τὴν νοταρίου φέρουσαν" ἢ λ. Αὐξεντίου
τῆς οἱ ἰαχυγράφοι τῆς οἰκονομικοί. (ἐν Κορ. Ἀτικ. Ε' 245-
ὅθεν λέγει ~~ἀλλαχοῦ~~ δὲ τῆς ἡ οἰκονομ. ἐκλεκτὸ εἰδὶ Βοῦλ. "Νοτ. τέχνη" αὐτ.
Περὶ δὲ τῶν ~~ἀπρόσβατος~~ γραμματέων δημοσίας λέγουσι οἱ ἀρχ. λεξ. νοσογράφοι. Νο-
ταρίου ὁ γραφεύς" Ἑλλ. τῆς τῶν Ἀλεξ. Ἑλληνικ. Νοτάριος, ῥωμ. ἡ λέξις· νοτ.
γὰρ τὰ γράμματα, ῥωμαῖοι· ἀπὸ καὶ οὐσίαν γραμμάτων ἡ λέξις
ὁ Πλούταρχος νοτάριος, ὁ ἀφ' ὧν οἱ Ῥωμ. (τὸ γὰρ νοτα σημεῖον) ἔθεσαν τοὺς
σημειογράφους ἢ τῶν ἀναγραφέων τῶν τῶν οἰκονομικῶν, ἔθεσαν κατοπ
τῆς τῶν δημόσιον γραμματέα, τὸν γράφοντα τῶν ἀναγκαῖα τῆς ἀναθέσεως
ὁμιλίας ἀνήκοντα ἀφορᾷ τῆς ἀκοῆς ἀπὸ τῶν ἤδη συμβολαίων.
Τοιοῦτον δὲ λέγει ὁ Κοραῆς (Ατ. Ι 218) ἐπιφέρει τῆς τῶν 348 τῶν Α βιβ. τοῦ Πλουτ.
τῶν Μαρ. Κορν.
τοῦτον ῥωμαϊκὴ τὴν σημασίαν εἶναι σημεῖον τὸ πρῶτον κατὰ δὲ
τῆς, τὸ ἄλλα ἐδῶ 75 ὁ νοταρίος. Τρία τοιοῦτον ἐπιλήπτου τὰ σημεῖα
αὐτῶν οἱ ~~ἀνοι~~ ἀναγκαῖα τῆς τὸ νοεῖ ἐδῶ ὁ Πλουτ."
~~ἄλλη γραμμ. Ἐκ τούτων νοτάρος εἴρηται τῶν ἀναγκαῖων~~
~~ἐν λόγῳ~~

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Εἶναι ἡ ὄμη καὶ παρὰ Βούλ. τὸ ὀνόματον κοντραλτορ τὸ τοῦ
τολαρίου, ἡ μετάφρασις ἡρμοῦ ἔλε διότι ὁ Κοραής (ἐνθ' ἀνωτ.) λέγει
ὅτι σώζεται τὸ τολάρι (-ὄμη ~~ἀπορεῖται ἡ παρὰ Πλουτ.~~) εἰς
τὴν Χίον, ἡ ἑρμηνεύεται παρὰ τοῖς λεξικογρ. διὰ τοῦ γραμμα-
τεύς, γραφεύς, ὑπογραφεύς ἢ ὑπόγραφος (ἐν δὲ τῇ σημειώσει
διὰ τοῦ γραμματικός, (ὅπερ ἐν τῇ ζωγιᾷ εἰδικοῦ τοῦ παλαιοῦ κατι-
χνία - τοῦ γραμμα-τέχνου τοῦ ἀδιάφορον ἡ ζήτημα τοῦ).
ὁ ἀνωνυμ. Πλουτοφ., ὁ ὁποῖος εἶχε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μετέπειτα ποτὲ
τοῦ καὶ ὁ Διονυσιακός τὰ δεκτὰ ἄπερ ἀφιόλαβε
παρὰ τοῦ πατριάρχου γενικῶς αὐτῆς, τοῦ κυρ Ζαντωνα-
κοφέρε Ὀύκ. κατοικοῦντος τὴν Ἀλ. Α' 19
ἐνταῦθα ἐκεῖνος ὑπῆρξε τὸν γραμματικὸν ~~πάλαι~~ ὑπηρέτει ἐν δι-
ὅτι τ. Χ. ἐν ἀρχῇ ὑπηρεσίας εἰδίκευε ἑαυτὸν διότι κατόπιν
τοῦ παρ. ὑπεύθυνος ἐξακολουθεῖ τὰ γραμματικά.
"Κ' ἐμπεσόν σ. 15 ἀρχ. 101
Ὁπόταν ἐν αὐτῷ εἶχον τὰ περὶ γραμματέων ἐπὶ τοῦ παρ-
χείου καὶ τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους παλαιοῦ. Τὰ τοιαῦτα ὄρια
ὑπερεκτείνονται καὶ εἰσορμοῦν κατὰ κατέρρεον καὶ κατὰ τὴν ~~ἀπ~~
ὁ τοῦ ~~ἀπ~~ παραγόντων, ~~ἀπ~~ καὶ λάβωμεν παράδειγμα ἐκ τοῦ
Ζωλάβου τοῦ Τυπικοῦ, ~~ἐπὶ μὲν~~ ~~παρατηρεῖται δεύ~~
~~τερον αὐτοκρατορίας~~ ἐφ' ὅσον μὲν τοῦ ἐκεῖνος. ὅτι οὗτοι ἔχουν ἀπορ-
ίας καὶ κυριάρχοι καὶ πλήρης ἀφ' τοῦ Κάδε, ἀπὸ δὲ λόγον
πάντοτε ἡ ἀνεξαρτησία ἐκ τοῦ καὶ τὴν βασιλεύουσαν. μετὰ δὲ
τὴν ἅλωσιν ἀφοῦ ἐπαλλ. τοῦ ἀνωνυμ. ἔπαυσε ἡ αὐτο-
κράτορ. πρόσωπον ἡ ~~ἀπ~~ διόρ. ἔστω καὶ τοῦ ἀρχιστρατήγου ἔξω
† ὅτι οὖν ἔχει τὸ ὕφος πιθανὸν ἀφαιρεθῆναι ἐκ τοῦ Δι-
γενοῦς Βυζαντίου τοῦ Φωκαέως ~~ὅτι~~ ἐν οὗτο ὅμως περὶ τοῦ φρυκτω-
ρικοῦ ἔργου ἀμφ: Ὀλαν. 1017 Ἐκκλησ. μνημ. Μαυρογορδ. κ.τ.λ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

αχρά δὲ φύσιν οἱ τοῦ Βοσφόρου χῶρα οἱ τῆς Δοξάδος καὶ πολὺ
μεγάλως καὶ μεγ. τοῦτον ὀργανικὴ, κεκτῆσθαι ἀδυνάτως πρὸς
τὴν φύσιν τὸ τοιαῦτα κτίσματα καὶ ἡ διαφέρουσα καὶ ἀν ἀδυ-
νατοῦν ἐξ πάντων. ἐπίσης τὸν μεγάλου. Δεσποτικὴν ἐκείνα τὰ Σερβέ-
μετονομ. ~~πρώτιστον ἐκεῖνα~~ καὶ τὸν ~~τὸν~~ κοσμοπαγεῖς τὴν ἐρα-
σμένη, ἐκείνοις μεγάλα κέρδη βασιλικὴν καὶ βασιλικὴν
ἀπὸ εἴδους ~~ἀκόμη~~ κοσμοδόξαν. ~~τὸ~~ κοσμικὴν κατα-
ὅλα ἴδιον καὶ ἐμφανίσεις αὐτῆς Μεγάλης τοῦ Θεοῦ. Τὴ δὲ
Μεγάλη Δευτ. δὲ καὶ ἐξ ἄλλου κοσμικὴ μεταβάνομεν
τὰ κατὰ τοὺς ΙΑ' καὶ ΙΒ' αἰῶνα οἱ Κωνσταντινουπολῖται
ἀκόμη ἀκολουθοῦν ἐκείνα τὰ τοῦ ἁγίου Ὄρους
Καὶ ἀκόμη τὰ ἐπὶ τόπου ἐκεῖ τοῦ τοπ. καὶ Δεσπ.
καὶ τὰ ὀρφανεῖα τοῦ Θεοῦ ἦταν αὐτόκλειστα. αὐτὸ τὸ τοπικὸν
~~τὸν~~ ἢ κανονικὸν τοῦ ἁγ. Θεοδοσίου εἶναι σχεδὸν
ὁλοκλ. ἀντιγραφὴ τοῦ τοῦ ~~Δεσ~~ ἰσχυοῦς καὶ τοῦ
τοῦ Ἰουστινιανοῦ Μονῆς (Θ. Π. ἐξ. ἀναφέρεται εἰς τὴν
ἀνὸ κεφ. Τὸ Νέον Πάρ. ὁ. 7-11) Πρῶτον δοκιμάζω ἡ
ἀδυνατεῖ εἶναι ἀκόμη, ἀν
ἀναφέρεται ἐκ αὐτῶν ἀκόμη τὰ συνήθεια τοῦ Μο-
ναχικοῦ βίου τοῦ Βυζαντινοῦ καὶ τοῦ πέρι Μονῆς
μέχρι καὶ τὴν τοῦ ἀναφερομένου τὰ ἄλλα διαφορε-
δήλου καὶ ἐπιβεβαιώσεις τὰ κρατοῦντα καὶ τὸν
ἰδιοκτήτου ὅρου τοῦ τῆς ἐκλογῆς. Πολὺ τὰ ξενοφοβικὰ
ὀνόματα τῶν διοικητῶν ὁρισμὸς ἐπιτρόπου, χαρτο-
φύλακας κτλ. ἀναλυθῶν καὶ ~~παρὰ Σλαβ~~ ἐκεῖ τοῦ ἀρχ.
φορέα Κωνσταντίνου τοῦ Δουκίτου εἰς ὅλον ὁ δικαστὴς ἀπο-
κοπέντα δ' ἐκεῖνα ἐπιβεβαιωμένα. ~~Τὸ δὲ~~ καὶ περὶ ἀρχ.
μεταξὺ ~~τὸ~~ διαφέρει καὶ ἐκ τῆς 16ῆς Μαΐου λαμβάνει (ἐν.
ἀναφορὰ καὶ κατάρα) εἶναι ~~ἀρχ~~ ἀναλυθῶν καὶ ἐκλαμβάνει τὰ ὅρια
ὅλου τοῦ καθεστῶτος καὶ ἐκ τῆς Μαΐου ἐκείνου.

μερο, δημόσια τε Δυσεν

Ο ηγούμενος ὁ Μακαριώτατος ἱερώνυμος τῆς ἐν Πετριτζίῳ (Βατοπεδίου)
Μονῆς τοῦ Ὁσιομάρτυρος Παντελεήμονος γράφει τῷ κῷ Ζωπτῷ
Παρεγγυήσεως τῆς κ. κ. (Γραμματεύς - νοτάριος)
Οὐδὲν κωλύει τὴν δημοσίευσιν! ἔχει ἐπιφυλαχθῆ τὸν ὅρον ἐν τῇ ὀνοματοθεσίᾳ τῆς κωνσταντινουπόλεως, ἀλλ' ἐπιτρέπεται τὴν ἐκ τῆς ἀποδείξεως ἐξαιρετικῶς τοῦ ἔτους. ἐν τῷ Τομῷ τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσιομάρτυρος τοῦ Ἡλίου Βυρσῆ ἔτους ἐκδοθέντος. ἐπειδὴ δὲ αὐτὴ ἐν τῇ ἀνεπτυγμένῃ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀκμάζει ἐκεῖ δράσει τοῦ Ὀφιτικοῦ Ἱερεῖ Δοχειαρίου τοῦ νοταρίου (Ἐν. Γραμ. ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος ἐξέπεσε ἐνοφ. ἐνοφ. ἐφύλαξε Νικηφόρος ὁ ἱερεὺς (Ἐν. Γραμμ. Νικ. Ἱερ.) ἐν βιβλίῳ ὁ δοχειαρίου) Ἡ ἀσία ἐξίς τῆς ἀκριβείας ἐν τῇ διαχειρίσει τοῦ ἱεροῦ χρήματος, ἵνα οὐδὲ ἐλάχιστα ἄτοπα γένοιτο κρίσεως, τὸ ἀριδρείρατα ὑπάρχει. ἐφέρος μετὰ Μακαρίου. Ἡ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐμφορεῖ ἐξοχῇ τοῦ τῆς τοιαύτης, ὁ μοναδικὸς ὀφθαλμὸς τοῦ Δυσεμβάτου Λοῦ. Μαδρίτου καὶ τὸ βαβάλιν δὲ ἐφόρεσε πολὺ ἐπὶ τοῦ πολὺ. Ἀλλ' ἐφόρεσε ἐξαίρετον ἐκεῖ τοῦ μοναστηρίου τοῦ ὁ μοναχὸς ἐπιθυμεῖ ἐφόρεσε τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν ἐν τῇ ἀνωνυμίᾳ ὁ

τῶν τοῦ ὑπερφυμ. ποιμένος τοῦ ποιμ. κ. κ. ὁ Μιχ. Παλαιολ. ~~ὑπογρ.~~ ἐν μ. τοῦ ἀρχιμ. Μιχ. καθηγουμένου τῆς Μονῆς 18

περὶ κτήσεως τῆς Μονῆς χωρίου γινομένου διαπραγματείας. Πρόσοδε
Δημοσ. ο. 783 κ. 784 ...) Ὅτε κ. ἐν Πάτμῳ τό γραφεῖον
ὑπόδεκτο ὁ ἐπιμελητής βοηθούμενος κ. νεώτερος δοχειαρίου
(βλ. Ὁμολογία κ. συμβ. 2-3). Ἀκροατής ὁ τοῦ κ. ἡγουμένου
Δύο δοχειάριοι ἦσαν ἐπιφορτισμένοι τά κατά τήν Μονήν τῆς
Εὐαγγελίδος, ἣν κατεῖχον πρωτοφανῶς ὁ ἐν Ζακύνθῳ τοῦ δεσπότου
ἡγούμενος καὶ ὁ ἱερομόναχος Ἰωαννίκιος ἰσόφορον πατέρων συναρμοζομένου
τῆς κ. Εὐαγγελίνας κτήσεως κ. ἔκαστον τεφρόνου τοῦ μοναχικοῦ
ἀγωνίσματος. ἐν τῷ ~~ὁσιακῷ~~ ~~Ἄκρῳ~~ Τυπικῷ ἄλλοι ~~διαφορεῖται~~
λαμ. περί τοῦ ἑνός δοχειαρίου κτλ. (βλ. Γραμματεύς ὁ δοχειάριος)
Τό αὐτό ἀναφέρει καὶ ἡ ἐν τῇ τοῦ Θεοτόκου Μαχαιρᾶ
τῆς Μονῇ ἐν Κύπρῳ (ἴσως ἐν Πάτμῳ μεταδοθεῖσα) Οὕτω ὁρίζει
~~τό τοῦ~~ ὁ κελλιωτικός ὅστις Νέκτος ὁρίζει (βλ. δοχειάριος)
Ἀνεφέρομεν παραδείγματα ~~ἐκείνων~~ περί ὑπαρξέως ἀρχαιοτέρων
γραφείων τῆς γραμματείας τῶν διαφόρων ~~μονῶν~~
Μονῶν τοῦ Βυζ. κράτους καὶ ἀποδείκνυται ὅτι
ἀπό τοιούτου ὑπῆρχον ἐν ἑκάστῃ Μονῇ καὶ τό
πρότερον καὶ ὑστερέστερον ἐὰν ἦν δυνατόν νά
μή ὑπάρχωσιν ἐν τῇ Πάτμῳ τοῦ ἀγιο. ὅρους
ἦν δυνατόν νά μή ὑπῆρχον γραφεῖα καὶ
γραμματεῖς καὶ αὐτό τό μοναχικόν πνεῦμα
τῶν μοναχῶν ἀπορριπτόμενον ἐν τῇ Πάτμῳ
ἡ πληθυσμιακή μετά τοῦ ἔτους 1000 ἔλαβε
κατεύθυνσιν, ὅτοι καὶ τήν χάριν ὑπό ὄψιν ὅτι ἀναφέρει
αὐτοῦ. μαρτυρεῖ κ. ἡ χρεία ἀνεφάνησε κ. κατόπιν

Τοῦτο τό ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει ἀφορῶν ἐγγράφου τοῦ κ. Μ. Γεδεών
ἐκδοθέν Μιχαήλ Παλαιολ. Τυπικόν τοῦ τοῦ β. τοῦ α. β. μ. Μιχαήλ
τοῦ ἀρχιμ. Κύπρου 1895 10ον σ. 80 ἐν Κρήτῃ 10ον τοῦ Μιχαήλ
τοῦ Παλαιολ. Τάφου. κτλ. ὁ Δημ. ἐν τοῦ. Ἐχον
Χάρμη

[illegible] Πρωτοβουλίας [illegible] ἐν τῷ [illegible] τῶν [illegible] ἀρχαῖα. [illegible] Πάντως [illegible] πλείστα [illegible].

Περὶ ὀνόματος ἀμφιβολίας περὶ τοῦ τόπου [illegible] ~~[illegible]~~

Οὐδ[illegible] κάθε [illegible] ἀρχαῖα [illegible] ὀρεινοῦ [illegible] ἀρχ. Πόρτα Κωνσταντίνου [illegible] εἰς [illegible] ὄρεινον [illegible] ἀρχαῖα [illegible] (Βλ. Τόμ. Ε σ. 215) [illegible] 10 τόμοι [illegible] ἐν [illegible] τοῦ ἀρχ. [illegible] ἄρα [illegible] ἔγραφα, εἰς τοῦτον [illegible] Καλαμᾶ [illegible] ἐν τῇ Ι. Μονῇ τοῦ [illegible] ἐν τῷ Ἱστορικῷ τῆς Παιδείας 1547 τομ. 55 σ. 36-74 καὶ 169-200 Ὁ καθηγητὴς οὗτος [illegible] ἀρχαιοτάτου [illegible] τοῦ Δημ. Ἀπολλωνίου [illegible] ἐν [illegible] ἀμφιβόλου [illegible] ὁ Jos. Müller [illegible] Historische Denkmäler in den Klöstern des Athos (ἐκδ. ἐπιμελείᾳ [illegible] Mikosich Slavische Bibliothek oder Beiträge zur slavischen Philologie und Geschichte τόμ. I (1851) σ. 183-204) ὁ Ζαχαρίας von Lingenthal [illegible] τῶν ἐπιγραφῶν

Τ. Ἡ [illegible] ἀναστήλωσις [illegible] ἀρχαῖα [illegible] ἀρχαῖα [illegible] ἐν τῷ [illegible] τοῦ [illegible] ἀρχαῖα [illegible] (τῶν [illegible]) τοῦ [illegible] ἀρχαῖα [illegible] ἐν τῇ Βενετίᾳ [illegible] (Sylloge [illegible] σ. 254

21η ἐκδοσις συμπληρώθηκε τὸ 1857 ὑπὸ τοῦ Ἰω. Γεωργίου Κομνηνοῦ Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τὸ 1854 ὁ XIV-XXVII. ὡς κατωτέρω θὰ ἴδωμεν ὁ ἐκδοτὴς ἐπιδιώκων τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀξίας τοῦ Ἀρμενοπούλου ἐπιδιώκει ἐν τῇ ἐκδόσει ταύτῃ τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῆς ἀρχαιοτέρας φερομένης χειρογράφου τοῦ Ἀρμενοπούλου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Θεσσαλονίκης. Τοῦτο ἀναφέρει ὁ κύριος Καστορχίδης ἀποκαλῶν ἐξαφανίσθη κύριος ἐκ τοῦ νεωτέρου ἐπιστημονικοῦ ἐρεθισμοῦ περὶ τὴν γνησιότητα αὐτοῦ (Ἀναλ. Ἐ' σ. 141 ὑπ. 1) καὶ ἐπιβεβαιοῦν τὴν ἀπόψιν ταύτην, ἐκεῖνο ὅπερ ἐν ὁ von Lingenthal ἐπιχειρεῖ ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Geschichte des Griechisch-Römischen Rechts (Berlin 1892 σ. 2κι). 1

1. ἀναλ. σ. XXVII XXXIII. Ἡ ἱστορία τοῦ τόμου τούτου εἶναι χίαν ἱστορία ἐν ἀριθμοῖς καὶ ἔξω ἐκδόσεις. 3) Ἐν τῷ τόμῳ Χρον. Ἐκκλησιαστ. Βουλγαρ. 1780 σ. 61 ἀναφέρεται ἱστορικὴ ἡ ἱστορία αὐθαιρέτως ἱστορικὴ τοῦ ἱερέως Θεοδώρου Δεβαγῆ διὰ αὐθαιρέτων ἐπιχειρημάτων καὶ ἀνακριβειῶν, ἡ δὲ εἰκασθεῖσα ὑπὸ τοῦ χρονολόγου ὅτι τοῦ Παισίου ἀποφοιτήσαντος 1467 ὑπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱερέως Κωνσταντίνου ἱστορία τοῦ Λαυρίου, Βασιλ. Ἐφημερ. ἀρ. Πάππου ἐν Πανδώρᾳ (ἐν Κωνσταντινουπ. ἐξεδόθη τὸ ἀνάλ. ἐν ἔτει 1872 σ. 660-661. Β' ἔκδοσις Λαυρέντα (ἐπὶ Νικοδ. Α' 341 3) ἐν τῇ γ' ἐκδόσει τοῦ Βαρόν. ἐν Ἱερ. Παν. Γ. σ. 326-331 ἐκ τῆς ἔξοχου ἐκείνης ἐρεύνης τοῦ Θεοῦ ἐπιμελοῦνος τὸ Καστόρχειον ἐν Ἀναλ. Ἀθηνᾶ Ε' Ἐλ. ἐ. (1881) Ἡ ἱστορία σ. 307-311 "Ἐπιστημονικὰ ἱστορία τῶν ἱερῶν κανόνων" Ἐν Ἀθ. 1888 Ἡμερ. Γ' ἀρ. 5 σ. 135 ἐξ. Περὶ τῆς ἐν τῷ ὑπομνήματι τῶν ἱερῶν κανόνων ἱστορίας ἐν τῷ ἐκδόσει τοῦ Ἀλεξίου Slavin. Kiev. A (1850) σ. 333-337 καὶ τοῦ αὐτοῦ ἰδίᾳ ἐπιχειρήματα. 4) Lingenthal 5) ἐκ τοῦ Πλουσιάδη Slavin. Kiev. Γ σ. 1060-67 ἐν τῷ Σακελλίωνος ἐν Παρισ. 1865 (1881) σ. 25-30 ἐκεῖνος ἐπιμένει ἐν γνώσει τῆς ἀρχαιοτέρας ἐκδόσεως, ἐξαιρουμένου τῆς γνώσεως τῆς ἀνεγραφῆς τῆς ἀνωνυμίας τῆς πατρίδος τοῦ Σιμ. Ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἐκδόσει ἐξέτασε τὸν 1926 νόμον τοῦ κ. Ἐυδοκίμου ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Μον. Ἀθω (Ἡ ἐν Ἀθ. ἀρ. Ἀθω Ι. Β. Π. ἐν Ἐλ. ἀρχ. μουσείῳ τοῦ Ἀθω. 424-1925) Ἀθήν. ἐν τῷ ἐν γένει τόμῳ ὁ ἐκδοτὴς τῆς ἐξ ἀνωνύμου ὁ ἐν τῷ γένει τόμῳ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Μον. τοῦ Ἀθω σ. 320-333 ἐν τῷ ἐν τῷ τόμῳ ἐκδοθεῖσα ὁ 1775 ἐν Ἀθ. Ἀρχ. Γ' ἀρ. 3, 5.

2) νόμος Βαρόνου Δεον. Περιφ. τῆς Μονῆς τοῦ Ἀθω σ. 320-333 ἐν τῷ τόμῳ τοῦ Βυζαντιν. ἔτους ὁ 1775 ἐν Ἀθ. Ἀρχ. Γ' ἀρ. 3, 5.

3) νόμος τοῦ Φιλοκάλου ἐν Ἐκκλ. Ἀναλ. Ἀθ. Ἡμερ. Γ' Τόμ. Α' ἀρ. 3, 5.

Ἐκκλ. Ἀναλ. Ἀθ. Ἡμερ. Γ' τόμ. Α' ἀρ. 3, 5. Ἐν Βυζαντιν. Ἔτους 1775 τὸ ἱστορικὸν ἔργον τοῦ Ἀθω. Ἐν Ἀθ. Ἀρχ. Γ' ἀρ. 3, 5. Ἐν Χρον. Ἐκκλησιαστ. Βουλγαρ. 1780 σ. 61

Α1 08
3, 4.

Κατάστασις Διοικητικὴ
τῶν ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει Ἁγίου Μονῶν

Ἐν τῷ ἐπάρχειν τῆς Θεσσαλονίκης οἱ ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ ἁγίου ὄρους κλῆροι κάτοικοι δι' ἰδιοκτησίαν παρεχωρήθησαν ὅλη ἐνιαυτὸν καὶ ἑκάστου λαμβάνουσι χώραν καταχρήσεως καὶ κατασκόπου παρὰ τῶν Ἡγουμένων καὶ Προϊσταμένων Μονῶν, ἀνάγκη ὑπάρχουσι ἔριδες καὶ διενέξεις μεταξὺ αὐτῶν, ὅτι οἱ Ἡγούμενοι καὶ Προϊστάμενοι κατοικοῦντες τοῦ διαφόρου Κοινοβιακοῦ φόρου, ἐξ ὅλου τοῦ δημοσίου κατοικοῦσι τὰς δημοσίας ὁδοὺς τοῦ ἁγίου ὄρους, ὅθεν πολλάκις διαφέρονται παρὰ τῶν Μονῶν μάλιστα προσαρτῶσιν αὐτὰς ἀδικοῦσι τὰς τῶν ἄλλων· ὅθεν δὲ ἕνεκεν τῶν διενέξεων αὐτῶν διενέξεις καὶ ἔριδες καταχρώμενοι καὶ τὸ δικαιοκρατικὸν ἄρωνας, πόρῳ δηλονότι διαφόρων ἐξόδων καὶ δωροδοκιῶν κατοικοῦντες ἱκανὰ χρηματικὰ ποσὰ παρὰ τῶν κλήρων, καταστρατηγοῦσι αὐτὰ τὸ τῶν ἰδίων τῶν ὁρίων, ἀναφερόμενοι συνάμα καὶ τῶν περιστάσεων τούτων ὅσας δημοσιεύουσι.

Ἐκεῖθεν δὲ τὰς ἡδυπάθειας ἀφορήτους κλῆρον καταχρήσεως, οἱ κάτοικοι τῶν τῷ ὄρει Μονῶν καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ Κελλίων καὶ Σκήτων ἐπανεστηρίκασι, καθυποβάλλοντες ἡμῖν ἱκετήριον παρακαλοῦντες ἵνα δὲν δύνανται καὶ ὑποφέρωσι· ὅσας δὲ κατατάσσουσι αἰτίας αἱ μέχρι σήμερον λαμβάνουσαι χώραν καταχρήσεις καὶ κατασκόπους, καὶ ἐπίδοξη ἀφορμὴ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι συμβαίνουσι μεταξὺ αὐτῶν τῶν τῶν λαμπρᾶς ἡμέρας τοῦ Πάσχα τοῦ ἡμῶν Ἀνάστασις, ὁδήγησιν ὅσας διατάξεσι συμφωνοῦσι πρὸς τὸν Ἱερὸν καὶ Πατριαρχικὸν Τόμον οἱ τε Ἡγούμενοι, Προϊστάμενοι καὶ Πρόκριτοι τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει ἁπάσῃ Μονῶν, καὶ ἔχουσι πρὸς ἡμᾶς οὗτος τὰ ἑξῆς· Καὶ οἱ μὲν τῶν 16 Μονῶν Προϊστάμενοι καὶ Πρόκριτοι τῇ διατάξει ἡμῶν ὑπακούουσι ἀμέσως ἀμφότεροι, οἱ δὲ τῶν δεκαέξ Προϊστάμενοι, οὗτοι ἴσως καὶ οἱ μόνοι Καραβίας, οὐδόλως ὑπακούουσι ὑπεύθυνοι· ἅμα δὲ τῇ ἐμφανίσει αὐτῶν ἐνώπιον

ἀποφασίσαι

ημέν ἐγκαθιστώσιν τά κατ' αὐτήν παράσκευα, καί παράκλησιν ἐκφρήσωσιν αἱ δέουσαι ἀναγκαῖαι, καθάς οὐδ' αὐτοί ἠδυνήθησαν νά ἀντιμετώπισωσι τάς προφρήσεις αὐθαιρεσίας καί κακοποιίας· ἀφοῦ ἦσαν τοσοῦτοι, προσέτι μάλιστα ὅτι εἶχον τόν ἐν λόγῳ αὐθαιρεσιόν καί κακοχρηστίαν, οἱ ὁλίγοι κάτοικοι ἀρβανίτικοι μεγάλοι ἐπρεσίας· ἐνῶ δέ ἔτι νά ἐμπρησθῶσι ὅλοι, διά πρώτην φοράν ἐχαρίσθη αὐτοῖς ἡ σωτηρία, ἀνό τόν ὅρον ὅμως τῆς ὑποχρέωσις ὅτι παραιτούμενοι τῆς ἐνδυναμίας καί τῆς μάλλον δέοντος διάφορα ὑπόχρεα καί ἐνδυνάμεις, μηδένα τόν ὁλωσδιόν κατοικίαν ἀδικοῦντες καί κακοποιοῦντες ἐκκαθαρίζοντες ἐκαστος τοῦ ἀναλογοῦντος τῆ Μονῆ φόρου, συμφώνως πρός τό αὐτοκρατορικόν Διάταγμα, καί ἐκπράττοντες αὐτούς ἐκαίρως πρός τόν κατά καιρόν Δεσπότην τόπου, ὑπόκειται ἅμα καί τοῖς παρακάτω εὐκαιρίστους ὅρους, οὕτινας ὑποχρεώθησαν ὅτι ἀμεταβλήτους καί ἀπαραμείωτους δέοντος τηρήσει καί σεβασθῆ πρός τούτῳ ὅδεν ἐξέκεινο ὁ παρών κανονισμός, πρός σεβασμόν καί τηρήσιν οὕτινος ἐπρέπει ἐκάστοτε τόν διαφεφορότων μερῶν ἀξιόχρεως ἐγγύησις, δόσις σύναμα τῆς ὑποχρέωσις καί παρά τῆς Νομαρχίας, ἤτοι πρός λόγῳ κανονισμόν δέον κατάστη σεβαστόν καί παρά τοῦ ὑπαλλήλου αὐτῆς.—

Ἄρθ. 1 Οἱ φόροι τῆς μονῆς χερσονήσου τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀνήκοντες ἀνήκαν εἰς τό Μαγεριόν τοῦ ὑπαρχιστοῦ Χασάβ, εἰς τήν Ἐξάνη τοῦ Βαρυγέρ καί εἰς Ἐρόχαν, εἰς ἀποφασιζόμενον τόν ἀρχαιοκαστρίτη, εἰς τόν ἀρχηγόν τῆς ἀγορᾶς, καί εἰς τόν Δεκαρχία τοῦ ὄρους Δεβανίου, καθώς καί τό δικαίωμα τῆς ἀπολυτρώσεως, δέοντος ἐκπρόσωπος καί πάλιν εἰς τήν ἀρχαιοτάτην ὑποχρέωσιν.—

Ἄρθ. 2ον. Δι' ὅλας τάς κατάσας τοῦ παρόντος γινομένας ἀγοράς ἀκινήτων ἐντός τοῦ ἁγίου ὄρους, μή ὄντες ἐλεύθεροι δέοντος ἐκπρόσωπος διά ταύτας τοῦς γενομένους φόρους, ἀλλά καί οἱ ἄλλοι ὑπόκειται.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Αρθ. 3.ον Ἐξαιρουμένων τοῦ προνομίου τῆς αὐτονομίας αἱ σχετικαὶ ὑπηρεσίαι. Διὰ ταύτας συμφώνως πρὸς τὸ αὐτοκρατορικὸν διάταγμα δίδουσι συμμορφούσας ἀναπροσαρμογὰς μὲ τοὺς ἰσχύοντας νόμους. ὀφείλουσιν δὲν τὸ παρὸν καὶ πλέον τὰς σχετικὰς ὑπηρεσίας πρὸς τοὺς ἀναλογοῦντας διαφόρους τὸ ἀναλογοῦν αὐτῷ μέρος.

Αρθ. 4.ον Ἑκάστη Μονὴ ἔχουσα ἰδίαν σφραγῖδα δίδει διοικοῦσαν δυὸ δυὸ ἐπιτρόπους οἵτινες μετὰ τοῦ ἡγουμένου καὶ τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, ὁρίζουσιν τὸ τίμημα ἑκάστου ἔτους καὶ δίδουσιν λόγον τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν ἐνώπιον τῆς ἀδελφότητος. Τὸ ἐν λόγῳ τίμημα τοῦ ἐκείνου αὐτοῦ καὶ αὐθέκαστον χρόνου ἢ ἀντικαθιστᾶται ἢ ἀλλοιοῦται. Ἐπειδὴ δὲ ἔνιαι τῶν ἐπιτρόπων θέσεις καὶ αὐθαιρέτως κατέχουσι τὰς ἐπιτροπείας, ἀρνούμενοι τὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ ἔτους ὑφισταμένην λογοδοσίαν, καταστατικοῦντες ἄλλα τὰς προσόδους τῆς Μονῆς, ἡ ἀδελφότης ὀφείλει νὰ ἐκβιάσῃ αὐτοὺς εἰς λογοδοσίαν, καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἐκείνου παρουσιαζομένου ἐμπείρατος ἐν σπουδαίοις δὲ ἀνωμαλίαις, οἱ Προϊστάμενοι τῶν 19 Μονῶν δίδουσι ἐντολὴν αὐτοῖς καὶ ἐν τούτῳ ἀποβαίνει ἀδύνατον, ὀφείλουσιν νὰ καταγγείλωσι τὰ δέοντα πρὸς τὸν Διοικητὴν τοῦ Νόμου, ὅπως ἐκφωνοῦνται οἱ τοιοῦτοι πρὸς παραδειγματισμόν. Οἱ Προϊστάμενοι ὀφείλουσιν προσέτι καὶ τὴν ὑπάρχουσαν παγκαλὴν τῆς Μονῆς νὰ προσπαθῶσι πρὸς ἀνόδωσιν αὐτῆς.

Αρθ. 5.ον Οἱ ἐν ταῖς Μοναῖς τοῦ ἁγίου ὄρους μετὰ βιβλίων ὄντες ἀσκοῦσι τὸν μοναχικὸν βίον, ὑποχρεούμενοι νὰ προσκαταβάλλωσι χρηματικὴν εἰσφορὰν καὶ συμμορφούμενοι πρὸς τὴν ἐν ταῖς Μοναῖς ἐπικρατοῦσαν τάξιν, τὰ ἔθιμα, τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὴν διαίτησιν ἐν σπουδαίοις δὲ καὶ ἐπὶ τῇ εἰς τοῦτον ἀναφερομένου τὰ ἔθιμα καὶ κοινὰ ἤθη βιοῦ κατὰ τὰς ὀρθίας καὶ ὑπηκόους τοῦ, κατὰ πρῶτον λόγον νουθετοῦσι ἐκείνοι ὑπαίτιον δὲ λόγῳ ἀποβάλλεται ἐκ τῆς ἱερᾶς Μονῆς καὶ τῆς κοινῆς διοικήσεως αὐτῆς αἱ ἐπιστολαὶ λόγοι ἀποφάσεις

ἀποδοθῶσι εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Προϊσταμένων καὶ δὲν ἠδύνατο τὸν ἀφεγγοῦλος τὰς βασανιστὰς· οὗτοι δὲ ἀποχωροῦντες τῶν Μονῶν, οὐδὲ ὁ ἐλάχιστος δυνατὸν ἦν τῶν ἀνωτέρω ἠδύνατο καὶ γνωσθῶσι· ὅσοι δὲ τῶν Μοναχῶν ἐπιστρέφοντες εἰς τὰς Μονὰς δὲν προσπαθοῦσι χρηματικὴν ἀποζημίωσιν, οὐδὲ ἀποχωροῦντες δυνατοῦται καὶ γνωσθῶσι τὸ ἔργον ἀμφιβολῶν τῶν πρὸς τὴν Μονὴν ἐπιδοκιμάζουσι· καὶ εἰ περιστάσεις δὲ καὶ ἐν δυνατῷ ἤθελον γνωσθῆναι τοιαύτην ἀμφιβολίαν, ἡ ἀγωγὴ αὐτῶν θέλει εἶναι ἀπαράδεκτος παρὰ τῶν Μοναστηριακῶν συμβούλων σφρα πρὸς τὰ αὐτοκρατορικὰ διατάγματα.

Ἄρθ. β'/ αἱ βοηθεῖαι τῶν Μονῶν εἶναι βοηθεῖαι ἐγγράφου κεφαλαίου καὶ ἔνειαι παρὰ ἑκάστου Μοναχοῦ γενόμεναι ἀναγκαῖαι εἰ καὶ ἡ ἐπιφυλάξεις αὐτῶν, θέλουσι γράφεσθαι ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Προϊσταμένων· τὰ ἔξοδα δὲ θέλουσι πληρωθῆναι τὰ βάρη τῶν ἀναγκαίων, μηδόλως ἐνοχλουμένων τῶν Μονῶν εἰς ταῦτα. Καὶ αὐτοὶ οἱ Προϊστάμενοι χαρτόμενοι ἔχουσι δίκαιον διὰ ταῦτα, ἔξοδα χρηματικὰ ἔνα ποσά, ἡ ἀδυνάτῳ θέλει δοκιμασθῆ αὐτῶν καὶ δοκιμάζεται ταῦτα. ἀναγκαζόμενοι εἰς τοὺς Μοναχοὺς ὅσοι μετακινοῦνται εἰς τὰ ἐπιθέτα κελλία καὶ ἔνοικα διαμένοντες ἐν Μοναστηριακῷ κοινοβίῳ δαπανῶνται ἐν τούτοις εἰς ἀναγκαῖον σύμπραξιν, κ.τ.λ. - ὅσοι δὲ ἀποκαθιστῶνται διαφόρους τόπους, θέλουσι παραγγέλλεσθαι πρὸς τὸν Νομάρχην, καὶ τὰ σύμπραξα τούτων θέλουσι παρέχεσθαι. —

Ἄρθ. γ'/ αἱ διὰ τὰς γαλῆς μετάβασεις τῶν Μονῶν ὑφιστάμεναι δυνάμεις δὲν σήμερον παραλαμβάνονται, καὶ οἱ ἀπόδειν πάντοτε αὐτῶν θέλουσι ἀπεκτοχθῆναι καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ παρέχεσθαι αὐτῶν. Μὲ ὅλας ἤδη διαφωνούσας τοιαύτας γαίας δυνατὰ μὴ χαρακτηρίζεται ὑπὸ ὄψιν τὴν ἀγωγὴ αὐτῶν, ἐπειδὴ παραδιδόμενον παρὰ τῶν ἰδίων Μοναχῶν θέλει ἀποβαίνεσθαι. —

ἀποδοθῶσι

Ἀρτ. 8.) Τοῦ δὲ ἐπὶ διάταξιν τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου ἀναιδοῦντας κατά σφᾶς οἱ ἡγούμενοι καὶ Προϊστάμενοι τῶν Μονῶν δήθεν νομιζόμενοι καὶ συμβοηθεῖν αὐτοὺς ἄνευ παραιτήσεως τῶν τοιούτων δυναστικῶν διενέξεων· ἀναιδοῦντας δὲ δήθεν τιμωρεῖ καθυποβαλλόντες εἰς συμφόρον φρόνημα ὑψηλὴν Πύλην τὰ δέοντα, ἵνα δὲ αὐτοπροαιρετοῦ διαλάμπαντος σφίσιν αὐτοὺς εἰς ἐφορείαν διὰ τοῦ κατὰ καιροὺς θεοπνεύστου. ——

9.) Κατὰ τὴν ἀνάκαιν συνάθροιαν τοῦ τόπου ἀναφερόντων τοῦ ἔτους οἱ διορισθέντες ἐπιτρόπαι, τῶν ὁποίων ὁ διορισμὸς δήθεν γίνεται κατὰ τὴν τάξιν, ὁποίου Μοναστηρίου ἡ σειρὰ ἔσται, καὶ δὶς ἕνα ὅλον ἐπιτρόπον δήθεν δίδει ἐγγράφου πρὸς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην τὸ Μοναστήριόν του· οἱ δὲ ἑ ἐπιτρόπαι δήθεν κρατοῦν τὴν ἐφαρμόδα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἀνὰ εἰς ἑκάστη, ἡ ὁποία εἶναι εἰς ἑ κομμάτια οἱ αὐτοὶ δήθεν ἐπόρευν ἐπόρευν καὶ δηλ τὰ δοσίματα τοῦ τόπου καὶ τῆς Κυβερνήσεως, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους δὲ συνάγεται ἡ Ἱερὰ Κοινότης, καὶ ἐνώνουν αὐτὴν δήθεν διαφόρους τὰ βιβλία τῆς δημοσιότητος, καὶ καὶ δηλ οἱ ἐπίσκοποι δήθεν ὁμοφώνως τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος· καὶ μὲ ἐφέρουν εἰς τοὺς βιβλίους ὁμοιόστρα ὀνόματα, ἡ ἄνω τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἐφαρμόζα, τὰ τοιαῦτα εἴδος νὰ παραβαίνουν ὅσοι, καὶ νὰ δίδεται εἰς τὸν ἀδικοῦντα· ἐν ὁμοιόστρα δὲ καὶ ἡ ἡμέρα δόξα ὀνόμη κάνει ἐν τῷ ἐπιτρόπῳ, νὰ τὰ ὑπηρετήσῃ τὸ Μοναστήριον τὸ ὀνόμα καὶ ἐγγράφῃ δι' αὐτόν. ——

10.) Ὅσοι δὲ εἰς τοὺς Μονὰς καὶ εἰς τοὺς ἐφαρμόζουν αὐτὴν διαφέρουν Μοναχοί, ἢ καὶ οἱ δοκιμάζοντες, εἰς ἕνα τάξιν διαφόρους δήθεν ὑπόκεινται εἰς τοὺς κανονικοὺς φόρους ἀναλόγως τῆς ὑπαρξίας αὐτῶν. ——

11.) Οἱ ἐπιτάραι τῶν Μονῶν κρατοῦντες κανονικὰ βιβλία τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν ὀφείλουν νὰ δίδουν λογαριασμὸν ἀναλόγου τῶν προσόδων καὶ ἐξόδων τῆς Μονῆς εἰς τὸ τέλος ἑκάστου ἔτους· ἐνόμιμον δὲ παραδεκτὸν ὁ λογαριασμὸς παρὰ τῶν γνωστῶν δήθεν ὑφαιρέσεων, ἢ γίνεται καὶ εἰς τὰς ὄψεις καὶ κρυφίως. ——

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

12./ οἱ παρά τῶν Μονῶν εἰς διάφορα μέρη ἀποστελλόμενοι Μοναχοὶ πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν καὶ ἄλλων δεομένων ἐπανερχόμενοι νὰ παραδίδωσι τὰ συλλεγέντα εἰς τὴν Μονήν· Εὐαγέστατοι δὲ τῶν αὐθαιρέτων καταπατούντων ταῦτα, συμφώνως πρὸς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοκρατορικὰ διατάγματα, δέον ἐνεργεῖσθαι τὰ δέοντα· ἐπὶ δὲ περιπτώσει τῶν ἀποβεβλημένων Μοναχῶν οὐδὲν τῶν γενομένων αὐτοῦ ἐμπροσθέν δύνασθαι νὰ διαφεύγωσι, εἰ ἀντιποιοῦνται ἀποκαταστάσεως ἐν Μονῇ εἰς ἣν πρὸς βάλλετο τὸ Μοναχικὸν ἔχῃ μα, συμφώνως πρὸς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοκρατορικὰ Διατάγματα.

13./ Διὰ τὰ ἰδιόκτητα κελλία ἑκάστης Μονῆς κατοικούμενα παρ' αὐτῆς εἰς ἱερεῖς Μοναχοὺς ἐν περιπτώσει θανάτου τινὸς τῶν ἱερέων αὐτῶν ἀπελευθεροῦται, δέον διδόσθαι μόνον παρὰ τῶν δύο ὁμοζήγων χρόνοθεν μέχρι τῆς ἡμέρας ἀπελευθερώσεως προσλαβόντων εἰς τὸ ὁμόζηγον φιλόκαλον δὲ τῶν ἡ αὐτὴ ἐν δικαίῳ κατέχει δεκαετίαν ἐπιφυλάσσεται· ὅταν δὲ οἱ ἱερεῖς Μοναχοὶ μετανοήσωσιν εἰς ἄλλον τὸ κελλίον δύνανται ἐμπιστευθῆναι νὰ ὁμοζηγήσωσι τὸ τῶν κατηχούμενων καὶ σπουδαῖον τοῦτο εἰς τὸ ὁμόζηγον.

14./ οὐδὲν τῶν εἰρηνικῶν Μονῶν, ἐπίσης καὶ τῶν κελλίων, δύναται Μοναχὸν δύνασθαι νὰ ἔχῃ εἰς τὰ σύνορα χωρὶς δι' ἄλλο μετὰ πιστοποιητικοῦ ἔκου ἐφοδιασθῆ παρὰ τοῦ δικοῦ αὐτοῦ ἀρχηγοῦ· ἡ Μονὴ ἔλαβε ἐπιστολὴν ἵνα δι' ὑπηρεσίαν ἔχει ἐφοδιασθῆ μὲ ἔγγραφον ἄδειαν ἐπιστρεπτικὴν παρὰ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ ἁγίου Ὄρους καὶ τῶν ἐκεῖσε ἐπιστατῶν· ὅσοι δὲ δὲν φέρουν τοιαύτην ἄδειαν, δέον ἀποβάλλεσθαι καὶ ἐμποδίζεσθαι.

15./ οἱ εἰρηνικοὶ Μοναὶ, ἐπίσης καὶ τῶν κελλίων Μοναχοὶ πλαστὰς αὐτῶν τὰς ἐνοικιάσεις δέον νὰ ἀναθεωρῶνται πρὸς τοὺς ἐπιστάτας, καθὼς ἀπαιτοῦνται τὰς αὐτὰς ἐκεῖ· ἐὰν οἱ ἐπιστάται δὲν δύνανται νὰ φέρωσι τὰς εἰς τὰς ἐνοικίας ἐκεῖ,

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

δικαιοῦται τότε νὰ ἀνακαλέσουν πρὸς τὴν Ἐξοχότητα / Δόξαν / τὸν 20 τοῦ Μαΐου, ἤτοι μὴ δυνηθοῦν ἐπίσης καὶ γράμμα ἀποδείξεως ἐφέξει δι' ἐπιδόσεώς της νὰ παρακαλῇ τὴν ὑπόδειξιν πρὸς τὸν Ἀξιότιμον τῆς Δικαιοσύνης τῆς Ἀλβανίας· ἐὰν πρεσβεύῃ δὲ καὶ ἡ ἀποδιχθεῖσα ἐπιτροπὴ ἀπὸ ὑπόδειξιν ἄλλων ἢ ὑπόδειξιν ἐξ ἀφορμῆς ἄλλης, οἱ ἄνοχοι θέλουν ἐφαρμοσθῆναι.

16/ Ἐπειδὴ τὴν Μονὴν ἀφείλετο κατὰ τὴν ἐπόμενον τοῦ Θεοῦ ἐπιτροπεύοντός του νὰ συνοδεύσῃ ὑφ' ἑνὸς ἐπιτρόπου τὴν πρὸς τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα ἀναφορέυσαν αὐτοπρὸς τοῦ Μοναχοῦ νὰ μεταβῇ αὐτὸς ἀπὸ τὴν κατοικίαν εἰς ἄλλην θέσιν, διανυκτέρευσε τὴν ἡμέραν, καὶ τὰ παραγγέλματα· ἐὰν δὲ ἀδυνατῇ τὴν παρουσίαν διὰ λόγον δὲν θέλει συμφωνεῖν εἰς τὴν κατοικίαν του, κατὰ πρῶτον θέλει κουδουνίσθαι, καὶ ἐὰν δὲν διεγερθῇ θέλει νὰ ἐφαρμόσῃ διὰ τοῦ Θεοῦ ἐπιτροπεύοντος πρὸς παραδειγματισμόν.

17/ Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ Βυζαντινοῦ φόρου χαρίζονται / χάραν ἀδικίας, θέλει ἐν τῷ μέλλοντι νὰ γίνῃ ἐπίσης καὶ ἀπογραφὴ τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Μονῶν ὑπαρχόντων Μοναχῶν, καὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν Μοναχῶν νὰ γίνῃ ἐπίσης καὶ διανομὴ τῶν ἀποδιδομένων· οἱ παραβάται τῶν παρόντων διατάξεων πρέπει νὰ παραγγέλλονται πρὸς τὸν Νομάρχην διὰ ἐφαρμογήν των.

18/ Ἀναφορέυσαν τοῦ Μοναχοῦ τῶν Ἱερέων ἀπαρεγκλίτως θὰ τὰς τῶν Μονῶν ὑποδείξῃ, θὰ ἀποφασίσῃ δὲν εἶναι ἀμφίβολος, διαπαρόντων τῶν ὑπαρχόντων γενικῶν Μοναχῶν καὶ ἀφοσιωμένων διατάξεων· οἱ ἐκεῖσε ἐπαρχίαι ἐκφράσουν πρὸς τὸ αὐτοκρατορικὸν διάταγμα θέλουν παραγγέλλεσθαι πρὸς τὸν Νομάρχην διὰ τὴν ἐφαρμογήν· ἐὰν δὲ οἱ Ἱεροὶ ὁλόκληροι δὲν παραγγέλλωνται τοῦ ἐκεῖσε, ἡ ἐπιδίωξις θέλει ἀναβάλλεται αὐτοῦ ἄχρι τοῦ

ἀναφορέυσαν

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

19.) Συμφώνως πρός τό αὐτοκρατορικόν διάταγμα οὐδείς ἐν Μοναχαῖς ἀποχωρεῖ ἐπί τῷ τῆς ἀνήκουσης Μονῆς δέχεσθαι γράμματα δεινοῦ τινος ἄλλην ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας· ἐάν δέ τις ὑπέχῃ εὐθύνας παραβάσεως, θέλει νά ἀποβάλῃ τήν, διατελῶν ἐντός τοῦ ἁγίου ὄρους.

20.) Πᾶσα ἐπισκευή τῶν ἱερῶν Μονῶν ἤ ἀνέγερσις οἰκοδομῆς τινος ἐν περιγείαις δέχεσθαι γράμματα ἐπί ὑποταγῇ τοῦ ἡγουμένου καί ἐν ἐπιτρόπαις· ἐάν δέ δέν ἀπαρκέσῃ τό ὑπάρχον χρηματικόν ποσόν ἐπί Μονῆς, ἐπιτρέπεται δυό συλλήψεις συνεισφορᾶς παρά ἐν γένει Μονῶν πρός ἀποπεράτωσιν ἐπί οἰκοδομῆς· Πάντα ταῦτα δμως ἐν ἀνάγκῃ, οὐδέποτε δέ ἄνευ ἀνάγκης ἐπιτρέπεται νά ἐξοδεύωσι τά ἐκάστοτε χρηματικά ποσά.

21.) Συμφώνως πρός τό ὑψηλόν αὐτοκρατορικόν διάταγμα κατά τό ἀνώτερον ἐπιφερόμενον ἔθιμα, αἱ εἴκοσι Μοναί ἐκτός δέ-κατου πέμπτου ἀνά ἕνα ἀντιπροσώπουσιν αὐτάς ἐν τοῖς Καρυαῖς· οὗτοι μετά τῶν ἐκεῖσε προυχόντων Βουλγάρων κατοικούντων, δέχονται κατοικίδια ἀνάθεμα τάς ὑποδείξεις, διανέμουσι τούς Κυβερνητικούς φόρους μεταξύ αὐτῶν κατά τά ἀναλόγω εἰρημένα· τούς δέ φόρους τῶν Μετοχίων /Μοναστιρίων/ δέχονται διανέμει ἀναλόγως τῶν ἐκεῖσε ἔθνων.

22.) Ἐν τῷ ἐν τῇ ὑπαίθρῳ χρεωνύμῳ τοῦ ἁγίου ὄρους Μονῶν /διά τάς ἐξ μόνον τάς κατοικούσας κοινόβια δέχεσθαι γράμματα ἐπιτρεπόμενον ἐν τοῦ ἡμέρου τῶν ἐκδημούντων αὐτῶν δένα τοῦ ἕνα τόν· Πρός τούς ἐν αὐτοῖς δέ ἀλλοχοῦ κατά ἄτομον Μοναχούς δέχεσθαι δίχως ἐπί συνανάστροφῃ, ἅπαν χαλᾶσιν αἱ ἐκδημοῦσαι αὐτῶν ἐν /ἀρχαῖς/ βάθοις/, ἐν ἐσώθραιον/ Σκαμβαρί/, κατά τό ἔνιον κατοικοῦσιν

Πρός ἀποφυγήν τῶν τούτων ἐν μέχρι τοῦδε γενομένων χώραν δυναρέσεων, ἤτοι ἐρίδων, διενέξεων, καταχρήσεων καὶ παρεκτάσεων, ὁρίζομεν ἀπαράβατον τοῖς Μοναῖς νὰ συμφωνῶσι καὶ ἐκπράττωσιν ἀναφαιρετέως τοὺς ὅρους τοῦ παρόντος κανονισμοῦ, βουλόμενοι ὅλα τὰ Μοναχοὶ ἐν ἁρμονίᾳ καὶ ἀμοιβαίᾳ μεταξύ αὐτῶν ἀγάπῃ· ἄπαντας δὲ οἱ ἀποδέκται αὐτῶν ὀφείλουν διεξάγεσθαι κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

ἐγένετο καὶ ἐσφραγισθὲν ἐνθάδε ὑπὸ χεῖρας αὐτῶν.

9. Ζιλβαϊ 1225 (1810)

/ὑπογ/ Μουλεοαζήμ Ζεϊνάλ
Γιουσούφ.

/σφραγὶς Ἀθήνων
Γιουσοὺφ Μουχλῆ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

[illegible] ἐξόδων [illegible] εἰς τὴν [illegible] Ἱερᾶς Μονῆς [illegible]
[illegible] ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐν τῷ Ἁγίῳ Τάφῳ τοῦ
Σωτῆρος ἐπὶ ἔτους 1641
Μελετοπουλίου ἐν τῷ Νεοφύτου ἐκ Προκοπίου
Βασιλείου 1866, σελ. 1-75
σημειωθεῖσα ἐν τῷ Κώδ. Δωροθέου ἀριθ. 205.

Ἐν τῷ κειμένῳ (1-71) ἔχει πολλὰ κατὰ τὴν ἀντιγραφὴν τοῦ ὁ
ἀντιγραφεὺς κατὰ ἔθος ἀφῆκε, ἢ ἐπαναλαμβάνει ἐν ἄλλῃ κατάστασιν καὶ
δὲ πολλὰ τῶν ἄλλων τῶν ἀντιγράφων τοιοῦτον ἐγγράφων. ἀπὸ διαφορ
ἀρχ.) Ἐπιστολὴ τῶν Μοναστηρίων κ. ἀναθέματα τοῦ ἁγίου ὄρους (σελ. 1-1
α) Ἰωαννίκιος β) Χ. Μακαρίου γ) Σωφρονίου δ) Θεοδοσίου Ἰωβ
ε) Μακ. Παλαιολόγος ϛ) [illegible] ζ) καὶ [illegible]
ἔτους [illegible] 1[illegible] καὶ [illegible] ἐν τῷ [illegible]

2) Ἐπιστολὴ κ. ἀναθέματα τῶν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τῶν [illegible]
Μονῶν [illegible] (10-11) ἐν ὄρει 8
(σελ. 11-19) ἐν ὄρει 9.

3) Ἐπιστολὴ Θεοδώρου τοῦ [illegible]. Ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει
[illegible] τῶν τοῦ ἁγίου ὄρους καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀναθέματα κ. ἐπιστ
[illegible] τὴν ἀναφορὰν κ. ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει. Ὁ Διονύσιος εἶναι κ. ἡγούμενος
τοῦ ἁγίου Ὄρους Διονυσίου ἀναφέρεται καὶ ἐν τῷ τοῦ Ἰωβ.

4) Ἀποφάσεις τῶν Δεσποτῶν κ. μοναχῶν τῶν Βουλγάρων (11-15)
ἐν ὄρει 78
ἐν τῷ κ. 3) ἀφ. κ. Κυρίλλου τοῦ Δεσπ. (6-11) καὶ τῶν μοναχῶν
τῶν τοῦ ἁγίου ὄρους, ἀναφερομένων καὶ τῶν ὀνομάτων τοῦ Ἰωάννου ἀρχιεπ.
Μονῶν τοῦ τοῦ Ἀθανασίου κ. ἐν τῷ αὐτῷ κ. 6) Ἀποφάσεις Κυριακὸ ἀδελφὸ
τοῦ ἀδελφοῦ Μακ. Ἰωάννου τοῦ Ἀθανασίου διὰ 40 χρυσοβούλλων ἐν ἔτει 6166 ἐκ
[illegible] ἐν τῷ τοῦ Ἰωβ. κ. ἐν τῷ τοῦ Ἀθανασίου [illegible]
τοῦ Κυρίλλου βουλγάρου κ. κ. ἐπὶ [illegible] τῶν [illegible]
[illegible]. Ἐν τῷ κειμένῳ [illegible] ἔτους [illegible] (μηνὸς) ἐν 6177 μηνὶ [illegible]
Ἀναφέρεται Μακ. Ἰωάννου. (Ἐν ἄλλῳ κειμένῳ [illegible] 6177 [illegible]
[illegible] τοῦ Κυρίλλου [illegible] ἀναφέρεται ὁ τοῦ ἔτους [illegible]
[illegible] κ. ἐν τῷ [illegible] κ. Κυρίλλου [illegible]

σχ. 13. Χρυσοβ. κυν. τοῦ Μονομάχου ὁδόν .... τῆς τῆς Λαύρας
τὴν τοῦτο ὀνομαζομένην τό τοῦ Ἀθωνος ὄρος Ἅγιον 6560
σχ. 17. Χρυσοβ. σημειωμ. τοῦ Βοτανιάτου τῷ 6586 ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων
" φροντιστηρίου ἐφόν κατά τό μέγα ὄρος
σχ. 24. Χρυσ. Μιχ. Παλαιολόγ. χαρτίον τῆς σταυρωπηγίου Σαλ
σχ. 27. " " τῆς Δοχειαρίτ Μονῆς διά τά χωρία Ἐρμήλ 6585
σχ. 37. Χρυσ. Ἀνδρονίκου περί τῶν ὑπόλοιπων τῆς Μονῆς
τοῦ Ρωσικοῦ " Οἱ ἐν τῇ κατά τό Ἅγιον Ὄρος ἐπωνυμίᾳ
ὁρμά Μονῆ τῶν Ρωσσῶν" 6820. (ἴσως τό σχάλον ρωσσικόν χρ

5 Πρακτικά τῆς Βασιλικῆς ....

α' Διά τά ἐνύμφια τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων
β' " " " τοῦ Ἐσφιγμένου
γ' " " Δοχειαρίτ
δ' " " Ξηροποτάμου
ε' " " Ξηροφάγου
ϛ' " " Ἰβήρων
ζ' " " Ρωσσικοῦ

6 Ἔγγραφα Ὀρεινά

ζ' " Δοχειαρά

σχ. 45. σφ. 14 Ἔγγραφον περί ἀπαλλαγῆς ἐφαπαξείου τῆς Μονῆς Δοχειαρ
τῶν ἀποκαταστάσεων διά τήν μετ' ἐκείνων 6826.

η/ Πιττάκια τῆς Ἑλληνικῆς Παλ. Χρυσόβ.

θ/ Περί τινων ἀρχαίων ἐγγράφων ἀναφερομένων εἰς τήν Ἔδεσσαν.

σχ. 60. σφ. 11. Πρᾶξις περί τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ρωσσικοῦ Μοναστηρίου (Pantocrator) εἰς
μοναστηριακόν κτῆμα τοῦ Ἐφραίμου ἐν τῇ Κύπρῳ μετ
τῆς ἀφαιρέσεως ὑπ' αὐτοῦ τῆς Μονῆς τοῦ Ξηροποτάμου 6877. ἐν
σχ. 61. σφ. 16 Ἔγγραφον τῆς τοῦ Ἁγίου Ὄρους σκευοφόρου, περί τῆς κατασκ
τῆς Λαύρας τῶν Κελλίων ἐν τῇ σκήτῃ τῆς Ἐρήμου "Ἡμιτ διά τήν
ἐπιφοίτησιν αὐτῶν Τούρκων ἐπιδρομῶν 6861 (1353) ἰνδ. 6 Ἀπριλίου.

17. Γράμματα τῶν αὐτῶν Δουκάνων περὶ τῆς παραδόσεως τῆς λαύρας τοῦ Λατινικοῦ Μοναστηρίου τῆς Ἀμάθας (1865) Αὐγούστου μ.δ. 15 (ἐγκαίνια ἀρχίζει ὅτι ἦταν ἀρχαία οἶκος οἱ Λατῖνοι) ἀρχ. κοινῆ ἡ τοῦ Πλεφτίνου Μονή παλαμηνίκια.

Μέρος Β'. α'. Δρυστοάγγελα τῆς διαλάμπης Βασιλέων, Κράλεων, τ' ἡμιόνων Σκοπλίου τῆς Ἀουστριακῆς Σέρβων.

β') Διάφορα γράμματα Σερβικά

Μέρ. Γ'. Ἀναστάσεις τῶν Ἑλλ. ἐπισκόπων τῆς γραμματα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἑλλάδος

Μέρ. Δ'. Λουτεβ. βασ. Ἡγεμόνων τῆς Ὀσπροβλαχίας Μολδαβίας τῆς ἀναφερόμενα αὐτῶν γράμματα.

Μ. Ε'. Γράμματα τῶν Τουρκ. βασιλέων τῆς ἄλλα γράμματα.

Μ. Ζ'. Ἐπιγραφαὶ κτιστ. τοῦ 1274 τῆς Ο.Ν.

Ἡ ἐμπιστ. [redacted] ἀπὸ ἐκκλησία τῶν ὑποφόρων κτῆσις ἐπιφάνεια τῆς Ἀθηνῶν (τῶν Σμύρνης τῆς Ἀρτῆς Ἀθηνῶν εὑρίσκ.)

ἐν ἐπιγ. ἐκκλ. τῶν κατοφάρων ἀνιγρείων Βαλτεσινῶν τῆς Λεμέρας

Ὁ ἐκπτωτ. ἀπογραφὴ ἀπὸ ἔχει κατοχυρότητα διὰ τοπικ., ἔχει πολλὴν τῆς ἐδάφους ἐπιμέλειας. Ἰδ. ἐν Βιβ. Δοξ. Χρονογρ. Τομ Β. σελ. 215

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Acta praesertim Graeca Rossici in monte Athos, monas
in Kiku. 1873.

Ἐν ἐπιστήμῃ ἐγράφη τὸ Δραγάνι ἐν Καρεῖ τοῦ 6565 (1057)
σελ. τὸ ἀρ. δὲ σελ. 30-40. ἡ τοῦ Ῥωσικοῦ Μονῆ ὀνομαζόμ
Μονὴ τοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος ἢ τοῦ Θεσσαλονικέ
ἱερογραφεῖον σελ. 30. τὸ δὲ τοῦ Ζωγράφου ἐν ἐπιστήμῃ ἐπίσης τοῦ
ἐν ἐγράφη τοῦ ἔτους 6677 (1169) ὀνομαζόμενον τοῦ Ρουσσοῦ σελ. 70
τὸ, ἀνάθημα αὐτῆς μετὰ τοῦ Θεσσαλονικέως

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ